

การสำรวจความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในจังหวัดสุพรรณบุรี

เลขหมู่.....	
เลขทะเบียน.....	1952 021721
วัน เดือน ปี.....	-1 ลค 2540

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต

สาขาการบริหารอาชีวศึกษา ภาควิชาครุศาสตรอุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2532

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

A SURVEY STUDY OF THE JUNIOR HIGH SCHOOL STUDENTS' NEEDS
FOR THE VOCATIONAL EDUCATION ENROLLMENT IN
SUPHANBURI PROVINCE, THAILAND

by
Mr. Chaiyasit Kraikunasai

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment

of the Requirements for the Degree

Master of Industrial Education in Vocational Administration

Department of Industrial Education

Graduate School

King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

1989

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะกรรมการอุตสาหกรรม อนุมัติให้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....
.....
.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์คุณหญิงวนิดา ฐปะเตมีย์)
คณบดี

คณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

.....
.....
.....

ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์คุณหญิงวนิดา ฐปะเตมีย์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. เมธี ปิณฑานนท์)

..... กรรมการ
(ดร.สงบ ลักษณะ)

..... กรรมการ
(ดร.ศิริวรรณ ชุ่มชุม)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์)

ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. เมธี ปิณฑานนท์)

ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

..... กรรมการ
(ดร.สงบ ลักษณะ)

ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

..... กรรมการ
(ดร.ศิริวรรณ ชุ่มชุม)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การสำรวจความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี

ชื่อ นายไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย

ภาควิชา ครุศาสตร์อุตสาหกรรม

ปีการศึกษา 2532

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสำรวจความต้องการในการเลือกศึกษาวิชาชีพ ศึกษาความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพ และศึกษาแรงจูงใจหรืออิทธิพลในการเลือกศึกษาต่อ วิชาชีพและประกอบอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี เพราะการ เลือกแผนการเรียนในระดับนี้เป็นแนวทางในการพัฒนาไปสู่การเลือกอาชีพสำหรับการประกอบ อาชีพในอนาคต หากผู้เรียนขาดการประเมินความสามารถ ความสนใจ และองค์ประกอบ อื่น ๆ ของตน ก็รู้จักโลกของงานและประเภทของอาชีพอย่างถูกต้องย่อมทำให้เลือกแผนการ เรียนไม่เหมาะสมกับตนเอง ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายไม่สนใจเรียน เสียเวลา เสีย สุขภาพจิต เสียเงิน ทำให้เป็นภาระแก่ผู้ปกครอง เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา ทำให้ผู้ เรียนต้องประกอบอาชีพที่ตนไม่ถนัด จำใจทำงานนั้นผลงานย่อมไม่ก้าวหน้าและไม่ประสบผล สำเร็จ การแนะแนวอาชีพจึงมีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนได้รู้จักตนเองด้านความถนัด ความ สามารถ ความสนใจ บุคลิกภาพ ความบกพร่องของตนเองและเลือกอาชีพที่เหมาะสมแก่ตน ประกอบกับในขณะนี้ประเทศไทยกำลังพัฒนามุ่งเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ความต้องการของ ตลาดแรงงานเพื่อการพัฒนาประเทศมีมากขึ้น การวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ในการใช้เป็นแนวทาง เพื่อดำเนินการทางด้านแนะแนวนักเรียน วางโครงการช่วยเหลือนักเรียนในด้านการเลือกศึกษา ต่อและประกอบอาชีพ วางแผนจัดการศึกษาให้สอดคล้องตามความต้องการของสังคม และ/หรือ จัดการสอนในวิชาชีพใหม่ ๆ อีกด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายหญิงในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2531 ในจังหวัดสุพรรณบุรีเฉพาะที่สนใจและสมัครใจเรียนวิชาชีพ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความ รู้ความเข้าใจลักษณะวิชาชีพ และแรงจูงใจหรืออิทธิพลในการเลือกศึกษาวิชาชีพและ

ประกอบอาชีพของ วิชาชีพ ชัยจิรฉายากุล มาปรับปรุงแก้ไขให้เป็นแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการวิจัยการสำรวจความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี ได้พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2531 ในจังหวัดสุพรรณบุรี สนใจเลือกเรียนสายอาชีพมากกว่าสายสามัญ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง หมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำคะแนนและชอบมาก คือ หมวดวิชาการงานอาชีพ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายสนใจในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างยนต์ นักเรียนหญิงสนใจในประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาการบัญชี การเลขานุการ อาชีพบิดามารดาและผู้ประกอบการของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรมมีรายได้ส่วนใหญ่ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือน

การเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตัดสินใจเลือกเรียนวิชาชีพด้วยตนเอง ต้องการเลือกวิชาชีพที่มีลักษณะวิชาชีพที่หางานทำได้ง่าย รายได้ดี และเป็นวิชาชีพที่ประกอบอาชีพที่ใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว การเลือกวิชาที่นักเรียนได้ใช้ความถนัด ความสนใจในวิชาชีพของตนเองเป็นข้อมูลเปรียบเทียบกับข้อมูลเกี่ยวกับประเภทวิชาชีพแต่ละสาขาวิชาในโลกของอาชีพในปัจจุบันและอนาคตประกอบการตัดสินใจในการเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ พร้อมทั้งองค์ประกอบด้านเพศ สถานภาพทางครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเข้าพิจารณาความเหมาะสมอีกด้วย ผู้ปกครองนักเรียนให้ความเป็นอิสระในการเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างยินดีสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จแม้นักเรียนไม่ได้เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมที่สอดคล้องหรือรับช่วงงานอาชีพเกษตรกรรมของผู้ปกครองก็ตาม

การวิวัฒนาการประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 และ 6 ได้มีการลงทุนขยายธุรกิจอุตสาหกรรมไปอย่างรวดเร็ว ด้านข้อมูลข่าวสารการขยายภาคธุรกิจมีความรวดเร็วถูกต้องทำให้นักเรียนได้ข้อมูลอาชีพจากระบบการสื่อสารที่รวดเร็วทันสมัย ประกอบกับการแนะนำที่มีประสิทธิภาพมีส่วนช่วยนักเรียนในการได้ทราบข้อมูลต่าง ๆ ประกอบการตัดสินใจการเลือกเรียนต่อ นอกจากนี้สภาพภูมิศาสตร์ของจังหวัดสุพรรณบุรีที่เคยเป็นเมืองปิดมานานประชาชนมีอาชีพทางเกษตรกรรม ในปัจจุบันการสร้างถนนเชื่อมจังหวัดใกล้เคียงหลายสาย จังหวัดสุพรรณบุรี

กลายเป็นเมืองเปิดต่อไปจะเป็นศูนย์กลางของจังหวัดอ่างทอง ชัยนาท สิงห์บุรี อู่ทอง ราชบุรี อีกเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนักเรียนไปใช้ประโยชน์ในการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทั้งอาณาเขตจังหวัดติดกับจังหวัดกาญจนบุรี นครปฐม ปทุมธานี และอยุธยา การลงทุนภาค
อุตสาหกรรมในจังหวัดสุพรรณบุรีได้เริ่มและมีแนวโน้มที่จะขยายตัวมากขึ้น เพราะสภาพ
ภูมิศาสตร์เป็นได้ทั้งเมืองเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม ผลการวิจัยที่ค้นพบสอดคล้องกับการพัฒนา
ประเทศ นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาชีพ มีความสนใจในข้อมูลของวิชาชีพและอาชีพ
นำมาเปรียบเทียบกับคุณลักษณะของตนเอง ทำให้มีการตัดสินใจเรียนด้วยตนเองได้ถูกต้องเหมาะสม
กับความจริงและมีความเป็นไปได้ในการเรียนสำเร็จ เมื่อออกไปประกอบอาชีพสามารถใช้ความ
สามารถเฉพาะตัวได้ในรูปแบบการประกอบอาชีพอิสระและถูกจ้างของสถานประกอบการตาม
ความต้องการในการพัฒนาประเทศ การวิจัยครั้งนี้ที่ค้นพบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนสาขา
วิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างยนต์ การบัญชี และเลขานุการมากนั้น หากมีข้อมูล
หรือการแนะนำพร้อมทั้งสถานศึกษาเปิดสอนหลักสูตรวิชาที่มีความจำเป็นในอนาคตเพิ่มขึ้น ความ
สนใจในวิชาชีพอาจเปลี่ยนแปลง จากการค้นพบครั้งนี้สาขาวิชาในประเภทวิชาเกษตรกรรม
คหกรรม และศิลปหัตถกรรมก็เช่นเดียวกันหากมีการแนะนำอาชีพให้เห็นชัดเจนถึงความเกี่ยว
ข้องกับการขยายตัวภาคธุรกิจ การขยายตัวภาคอุตสาหกรรม และมีการปรับเปลี่ยนหลักสูตรการ
จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับภาคธุรกิจหรือความต้องการในภาคเอกชนแล้ว ความสนใจใน
สาขาวิชาต่าง ๆ ของประเภทวิชาเกษตรกรรม คหกรรม ศิลปหัตถกรรม รวมถึงสาขาวิชาอื่น ๆ
ในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม ที่การวิจัยครั้งนี้นักเรียนสนใจเรียนน้อยอาจจะ
เปลี่ยนเป็นมากขึ้นเมื่อมีความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพนั้น ๆ กับโลกของอาชีพดีขึ้น

ผลการวิจัยทำให้ผู้วิจัยมีความเชื่อว่าการเลือกเรียนต่อวิชาชีพของนักเรียนจะมากขึ้น
ถูกต้องเหมาะสมกับความจริง และผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จในการเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบ
อาชีพต้องมององค์ประกอบที่สำคัญในการตัดสินใจของนักเรียน คือ องค์ประกอบแรกข้อมูลเกี่ยวกับ
อาชีพต่าง ๆ ในปัจจุบันและอนาคต องค์ประกอบที่สองข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการเรียนการสอน
วิชาชีพ และองค์ประกอบประการสุดท้ายนักเรียนต้องสำรวจตัวเองในข้อมูลด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับการ
จะศึกษาวิชาชีพที่สนใจเหมาะสมกับตัวนักเรียนในทุก ๆ ด้าน ทั้ง 3 องค์ประกอบนำ
ข้อมูลมาเปรียบเทียบประกอบการตัดสินใจเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ

Thesis Title   A SURVEY STUDY OF THE JUNIOR HIGH SCHOOL
STUDENT' NEEDS FOR THE VOCATIONAL EDUCATION
ENROLLMENT IN SUPHANBURI PROVINCE, THAILAND

Name   CHAIYASIT   KRAIKUNASAI

Department   INDUSTRIAL EDUCATION

Academic Year   1989

ABSTRACT

The purposes of the study were to survey the junior high school students' needs for the vocational education enrollment. The selection of the study program in this level is supposed to be a background for students to choose their profession in the future. Students have to be able to evaluate themselves and have complete information about each career before making decision. If not, when continue studying in that field, boredom comes and they would not be able to succeed and progress. It is a waste of time and money and at last leads to students' unhealthy mind and parents' unhappiness. Thailand is going to be a newly industrialized country and the need for labour increases. The result of the study will help school in planning study programs to serve social needs and guidance personnel will find it easier to assist students to select their education enrollment.

Research subjects were the MS.3 students (academic year 1989) in Suphanburi, only those who were interested in vocational enrollment. There were more boys than girls. Their academic achievement was moderate. The group of subjects students liked most and could do well in the examination was home-career. The main occupation of those who supported them was agriculture and their monthly income was 5,000 baht. The questionnaires used in this study were adapted from Mr. Tawatchai Chaijirakul's, asking about the students, understanding in each career and the motivation factors effecting students, vocational enrollment.

The results of the study revealed more need for vocational enrollment than for non-vocational. Boys' most popular choices were industrial engineering, electrical engineering, electronics and mechanical engineering. Girls selected commerce especially

accountancy and secretary most. The motivation factors effecting their choices were the nature of the career itself, compared with their own aptitude, personality, interest, sex, family status and their academic achievement. Students' decision was found to be made by themselves, independent of their parents. They tended to choose the field they could display their special aptitude, easily get a job and highly paid. Parents agreed to support their students even though the field they selected was not agriculture as their parents' and ancestors'

According to the Fifth and Sixth National Economic and Social Developmental Plans, the business expands, career information spreads rapidly and accurately. Guidance service assists students more efficiently. The expansion of roads to and out of Suphanburi makes Suphanburi the center of communication of Thailand central part. Industrial investment inclined to increase, for Suphanburi is a country suitable for both agriculture and industry. The result of this study and the country developmental plan could go closely together. Students revealed good attitude towards vocational education enrollment. They decided their enrollment more suitably and accurately by comparing career information with their own capability, thus, bringing to more graduation, high success and high progression after school; no matter they work in a private sector or are hired by private business. The result presented in paragraph 2 may change if school can set programs that serve more social needs in the future and the guidance workers can cover all the information needed for students' decision. The interest in agriculture, home career, handicraft and other fields of engineering and commerce would surely be increased.

The results of the study confirmed the investigator that students, need for vocational enrollment will increase and the decision will be more accurate in the future. Factors effecting their decision and accuracy are the information concerning each career, the information about methods and procedures used in vocational education, and lastly, the students' personal information and family status. When the three factors are clarified, students' need for vocational education enrollment will increase and the decision be more accurate.

กิตติกรรมประกาศ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.เมธี ปิรันธนานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้ความกรุณาอย่างมากในการแนะนำช่วยเหลือตรวจแก้ไขและให้ความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ ทั้งให้กำลังใจและติดตามความก้าวหน้าในระหว่างดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์อยู่เสมอจนวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

กราบขอบพระคุณ ดร.สงบ ลักษณะ ที่กรุณาให้ความรู้ความเห็นในเรื่องสถิติเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้โดยตลอด พร้อมทั้งได้กรุณาให้เจ้าหน้าที่ศูนย์สารสนเทศ กระทรวงศึกษาธิการได้นำข้อมูลเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์วิเคราะห์ผลการวิจัยครั้งนี้ และกราบขอบพระคุณ ดร.ศิริพรหม ชุมชุม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในเรื่องวิชาชีพที่เกี่ยวกับการวิจัย

ขอบพระคุณผู้บริหาร ครู และนักเรียนโรงเรียนมัธยมทั้งภาครัฐบาลและเอกชนในจังหวัดสุพรรณบุรี ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ ร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม และขอบคุณอาจารย์ รัชฎาภรณ์ เคนพาพงษ์ ที่ช่วยพิมพ์วิทยานิพนธ์นี้จนสำเร็จ

นายไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย
ผู้วิจัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ช
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ค
สารบัญแผนภูมิ	ท

บทที่

1.	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
	ขอบเขตการวิจัย	5
	นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	5
	ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย	6
	ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย	8
	การจัดลำดับเรียบเรียงวิทยานิพนธ์	8
	เชิงอรรถ	9
2	วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	10
	ควำมหมายและความสำคัญของอาชีพ	11
	ความมุ่งหวังในการประกอบอาชีพ	12
	ข้อสนเทศทางอาชีพที่มีผลต่อการเลือกเรียนและประกอบอาชีพ	12
	ลักษณะของวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษา	13
	หลักการวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษา	14
	บุคคลที่เหมาะสมในการเรียนวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษา	16
	ความเป็นมาและสภาพปัจจุบันของลักษณะวิชาชีพที่จัดการเรียนการสอนใน โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาและสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาของรัฐบาล ...	18
	การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการศึกษาและบทบาทของระบบอาชีวศึกษา	18

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่	หน้า
นโยบายการจัดการวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษาในประเทศไทย	21
ลักษณะวิชาชีพแต่ละประเภทวิชา	26
แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ	33
แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ	33
แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ	43
แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ	48
แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ	51
แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ	53
สรุป	54
เชิงอรรถ	55
3 วิธีดำเนินการวิจัยและการรวบรวมข้อมูล	64
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	64
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	64
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	64
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	66
การสร้างเครื่องมือ	66
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย	67
การเก็บรวบรวมข้อมูล	69
การวิเคราะห์ข้อมูล	69
เชิงอรรถ	71
4 การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย	72

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 1	ผลการสำรวจความต้องการในการศึกษาวิชาชีพ	72
1.	รายละเอียดส่วนตัวของนักเรียนจากกลุ่มตัวอย่าง	72
2.	นักเรียนเลือกเรียนในแต่ละประเภทวิชาชีพ และเลือก สาขาวิชาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ	72
ตอนที่ 2	ความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่เลือกศึกษาต่อและ ประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ	72
1.	ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพของแต่ละ องค์ประกอบของลักษณะวิชาชีพ	73
2.	ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพแต่ละประเภท วิชาชีพกับแต่ละองค์ประกอบของลักษณะวิชาชีพ	73
ตอนที่ 3	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกศึกษาวิชาชีพ	73
1.	ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียน เลือกเรียนวิชาชีพ	73
2.	ความเกี่ยวข้องระหว่างแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ กับ ลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ	73
	สรุปการค้นพบตามวัตถุประสงค์	150
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ	161
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	161
	วิธีดำเนินการวิจัย	161
	สรุปผลการวิจัย	162
ตอนที่ 1	ผลการสำรวจความต้องการในการศึกษาวิชาชีพ	162
1.	รายละเอียดส่วนตัวของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับ ลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง รายได้ผู้ปกครอง ความพร้อมและข้อจำกัด ในการเรียน	162

2.	นักเรียนเลือกเรียนในแต่ละประเภทวิชาชีพและเลือกสาขาวิชาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ	170
ตอนที่ 2	ความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ	176
1.	ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพแต่ละองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับลักษณะวิชาชีพ	176
2.	ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพแต่ละประเภทวิชา กับแต่ละองค์ประกอบของลักษณะวิชาชีพ	177
ตอนที่ 3	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ	184
1.	ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ	184
2.	ความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ ..	188
	อภิปรายผลทางการวิจัย	199
ตอนที่ 1	ความต้องการในการเลือกศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี	199
1.	ผลการวิจัยข้อมูลรายละเอียดส่วนตัวของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง	199
2.	นักเรียนเลือกเรียนในแต่ละประเภทวิชาชีพและเลือกสาขาวิชาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ	204
ตอนที่ 2	ความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่เลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพของนักเรียน	206
1.	ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพของแต่ละองค์ประกอบของลักษณะวิชาชีพ	206
2.	ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่เลือกเรียน	

บทที่	หน้า
ตอนที่ 3 แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ	210
1. ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียน วิชาชีพ	210
2. ความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปร แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียน เลือกเรียนวิชาชีพ	214
บทสรุป	215
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป	222
เชิงอรรถ	223
บรรณานุกรม	229
ภาคผนวก	235
ประวัติผู้เขียน	254

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและเอกชนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ตอบแบบสอบถามในการเลือกเรียนวิชาชีพ	65
2	จำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามแจกแจงตามอายุ	73
3	จำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามแจกแจงตามผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนจากการสอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	74
4	อาชีพผู้ปกครองของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม	75
5	จำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามแจกแจงตามรายได้ผู้ปกครอง	76
6	จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามแจกแจงตามความพร้อมที่จะเรียน ต่อสายอาชีพและตามลักษณะของโรงเรียน	76
7	จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามแจกแจงตามข้อจำกัดที่ไม่อาจศึกษา ต่อสายอาชีพและแจกแจงตามลักษณะของโรงเรียน	77
8	แสดงหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่นักเรียนทำคะแนน ได้มาก - น้อย และวิชาที่ชอบมาก - น้อย	78
9	จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามที่ประสงค์จะเรียนต่อแจกแจงตาม ประเภทวิชาชีพ	81
10	สาขาวิชาชีพในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมที่นักเรียนเลือกเป็น อันดับ 1, 2, 3 และอันดับเฉลี่ย	82
11	สาขาวิชาชีพในประเภทวิชาพาณิชยกรรมที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับ 1, 2, 3 และอันดับเฉลี่ย	84
12	สาขาวิชาชีพในประเภทวิชาคหกรรมที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับ 1, 2, 3 และอันดับเฉลี่ย	87
13	สาขาวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับ 1, 2, 3 และอันดับเฉลี่ย	88
14	สาขาวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับ 1, 2, 3 และอันดับเฉลี่ย	90

ตารางที่		หน้า
15	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียนเลือก ศึกษาต่อและประกอบอาชีพ	91
16	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับการมีงานทำ เมื่อเรียนสำเร็จในแต่ละประเภทของวิชาชีพ	94
17	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับคุณสมบัติด้าน สติปัญญา ความรู้ ูปร่างของผู้ที่เรียนและประกอบอาชีพในแต่ละ ประเภทของวิชาชีพ	98
18	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงความต้องการบุคคล ที่เรียนจบวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ในแต่ละประเภทของวิชาชีพ	101
19	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนสำเร็จแล้ว ประกอบอาชีพมีรายได้ดีในแต่ละประเภทของวิชาชีพ	105
20	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนสำเร็จแล้ว ประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้าในแต่ละประเภทของวิชาชีพ	108
21	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่ต้องใช้อุปกรณ์ในการ เรียนและประกอบอาชีพในแต่ละประเภทของวิชาชีพ	112
22	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพมีกฎหมายควบคุม ในแต่ละประเภทของวิชาชีพ	115
23	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพมีความสำคัญต่อชุมชน ในแต่ละประเภทของวิชาชีพ	119
24	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงผู้ปกครองสนับสนุน ให้เรียนจนสำเร็จในแต่ละประเภทของวิชาชีพ	122
25	แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียน วิชาชีพ	126
26	แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านการเงินที่ทำให้นักเรียน เลือกเรียนวิชาชีพ	129
27	แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผล ส่วนตัวที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ	132

ตารางที่	หน้า
28	แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่ทำให้ นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ 135
29	แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะของงานและความ ก้าวหน้า ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ 137
30	สรุประดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียน วิชาชีพ 139
31	แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลกับ ลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 141
32	แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินกับ ลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 143
33	แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 145
34	แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและ ชื่อเสียง กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 147
35	แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและ ความก้าวหน้า กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 149
36	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียนเลือก ศึกษาต่อและประกอบอาชีพ 176
37	แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพกับการมีงานทำเมื่อเรียน สำเร็จในแต่ละประเภทวิชาชีพ 177

ตารางที่	หน้า
38 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับคุณสมบัติด้าน สติปัญญา ความรู้ รูปร่างของผู้ที่เรียน และประกอบอาชีพในแต่ละ ประเภทวิชาชีพ	178
39 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงความต้องการบุคคล ที่เรียนจบวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ในแต่ละประเภทวิชาชีพ	178
40 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนสำเร็จแล้ว ประกอบอาชีพมีรายได้ดีในแต่ละประเภทวิชาชีพ	179
41 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนสำเร็จแล้ว ประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้าในแต่ละประเภทวิชาชีพ	180
42 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่ต้องใช้อุปกรณ์ในการ เรียนและประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ	180
43 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพมีกฎหมายควบคุมใน แต่ละประเภทวิชาชีพ	181
44 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่มีความสำคัญต่อ ชุมชนในแต่ละประเภทวิชาชีพ	182
45 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงผู้ปกครองสนับสนุนให้ เรียนจนสำเร็จในแต่ละประเภทวิชาชีพ	182
46 สรุประดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษา ต่อและประกอบอาชีพ	183
47 แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียน วิชาชีพ	184
48 แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ทำให้นักเรียนเลือก เรียนวิชาชีพ	185
49 แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจ และ เหตุผลส่วนตัวที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ	186

ตารางที่	หน้า
50	แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรติยศชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียน เลือกเรียนวิชาชีพ 186
51	แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ 187
52	สรุประดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียน ทางวิชาชีพ 188
53	แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลกับ ลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 189
54	แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินกับ ลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 191
55	แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวกับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 193
56	แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศ และชื่อเสียงกับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 196
57	แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงาน และความก้าวหน้ากับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 197
58	สรุปความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ 199

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
1 แสดงจำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ	163
2 แสดงจำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการสอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	164
3 แสดงอาชีพผู้ปกครองของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม	165
4 แสดงจำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามจำแนกตามรายได้ผู้ปกครอง	166
5 แสดงจำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความพร้อมที่จะเรียนต่อสายอาชีพ และตามลักษณะโรงเรียน	167
6 แสดงจำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามข้อจำกัดที่ไม่อาจศึกษาต่อสายวิชาชีพ และจำแนกตามลักษณะของโรงเรียน	168
7 แสดงหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่นักเรียนทำคะแนนได้มาก และวิชาที่นักเรียนชอบมาก	169
8 แสดงหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่นักเรียนทำคะแนนได้น้อย และวิชาที่ชอบน้อย	169
9 แสดงจำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามที่ประสงค์จะเรียนต่อจำแนกตามประเภทวิชาชีพ	170
10 แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมที่นักเรียนเลือก	171
11 แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาพาณิชยกรรมที่นักเรียนเลือก	172
12 แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาคหกรรมที่นักเรียนเลือก	173
13 แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมที่นักเรียนเลือก	174
14 แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมที่นักเรียนเลือก	175

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

1) ^{๗๖(๑) ๖๓:๑๑}
การเตรียมบุคคลเพื่อประกอบอาชีพต่าง ๆ นับวันจะเพิ่มความจำเป็น และความต้องการ

ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ การเลือกอาชีพที่เหมาะสมของแต่ละบุคคลนอกจากจะเป็นประโยชน์

แก่ตนเองแล้วยังเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติด้วย เพราะการเร่งรัดพัฒนาทั้งการศึกษาและเศรษฐกิจ

ของรัฐย่อมหมายถึง การพัฒนาอาชีพของประชาชน การประกอบอาชีพมีความสำคัญเพราะ อาชีพ

เป็นวิถีทางที่จะได้มาซึ่งค่าตอบแทนเพื่อนำไปซื้อปัจจัยต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการทางร่างกาย

จิตใจ และความต้องการด้านสังคมของบุคคลนั้น ๆ^๑ การที่บุคคลจะเลือกอาชีพได้อย่างฉลาดนั้น

จำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ คือการรู้จักตนเอง รู้จักโลกของงาน รู้ข้อเท็จจริงของงานอาชีพ

และประเภทของอาชีพ จึงเห็นได้ว่าการเลือกอาชีพเป็นเรื่องยุ่งยากอย่างยิ่งของบุคคล

ประเทศที่กำลังพัฒนาที่มีความต้องการกำลังคนที่มีความรู้ และความชำนาญสำคัญ ๆ

ในส่วนที่กำลังพัฒนา รัฐบาลจึงต้องรับภาระในการจัดการศึกษาเพื่อสนองตอบความต้องการทาง

เศรษฐกิจของประเทศ ตลาดแรงงาน และความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยพยายาม

ที่จะสร้างระบบการศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนให้มีความรู้ ทักษะ และความสามารถที่จำเป็นต่อการ

ประกอบอาชีพเมื่อสำเร็จการศึกษา^๓ สำหรับประเทศไทยเองก็ได้เล็งเห็นความสำคัญของการอาชีว

ศึกษาซึ่งจะผลิตกำลังคนไปประกอบอาชีพ อันถือเป็นเครื่องมือพัฒนากำลังคนเพื่อสร้างเศรษฐกิจ

ของประเทศ รัฐจึงมีนโยบายสนับสนุนการอาชีวศึกษาอย่างกว้างขวาง ดังพิจารณาได้จากแผนการ

ศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ความในข้อ 20 ว่า "รัฐพึงสนับสนุนการอาชีวศึกษาอย่าง

กว้างขวาง และให้สอดคล้องกับภาระทางเศรษฐกิจและสังคม^๔ เป็นต้น

๗ MFCOW.

การพัฒนาคนให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพในการทำงานและประกอบอาชีพ คือ การ

ให้การศึกษาเพื่อบุคคลได้รู้จักตนเอง พัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถ และเลือกประกอบ

อาชีพได้อย่างเหมาะสม เพราะการประกอบอาชีพมีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจ เกียรติยศชื่อเสียง และ

ตนเองและทำประโยชน์ให้สังคมได้⁵

ในสภาพปัจจุบัน ปัญหาการว่างงานทวีความรุนแรงขึ้นเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการว่างงานของผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง ทั้งนี้เนื่องจากการเพิ่มประชากรอย่างรวดเร็ว ความเจริญก้าวหน้าทางการศึกษาและเทคโนโลยี⁶ ด้วยเหตุนี้รัฐจึงได้เน้นเรื่องของการเตรียมตัวประกอบอาชีพให้แก่แก่นักเรียนมัธยมศึกษามากขึ้น โดยกำหนดหลักสูตรเน้นให้นักเรียนมีความรู้ทั้งทางวิชาการและวิชาที่เหมาะสมกับวัย ความต้องการ ความสนใจ และความถนัด เพื่อให้แต่ละบุคคลได้ศึกษาสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคม⁷ ดังจะเห็นได้จากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนกลุ่มวิชาการ และวิชาชีพอย่างกว้างขวาง⁸ ยิ่งกว่านี้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานวิชาชีพ และรู้ช่องทางในการประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับงาน การเลือกแผนการเรียนในระดับมัธยมศึกษาจะเป็นแนวทางในการพัฒนาไปสู่การเลือกอาชีพการประกอบอาชีพในที่สุด หากผู้เรียนขาดการประเมินความสามารถ ความสนใจ และองค์ประกอบอื่น ๆ ของตนเองอย่างถ่องแท้แล้ว ย่อมจะทำให้เลือกแผนการเรียนไม่เหมาะสมกับตนเอง ซึ่งทำให้เกิดผลเสียหาย คือ ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่สนใจบทเรียน เสียเวลา เสียสุขภาพจิต และเสียเงินทอง ทำให้เป็นภาระแก่ผู้ปกครอง และเกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา รวมทั้งทำให้เสียงบประมาณของชาตินอกจากนี้ยังเป็นผลทำให้ผู้เรียนต้องประกอบอาชีพที่ตนไม่ถนัด ถ้าจะเปลี่ยนอาชีพก็มีใช้กระทำไม่ได้โดยง่ายจึงจำใจต้องทำงานนั้น ผลงานที่ได้จึงไม่เต็มเท่าที่ควรทำให้ไม่ก้าวหน้าเป็นผลเสียต่อตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติเป็นต้น

ในการจัดการเรียนการสอนที่จะให้นักเรียนได้เลือกเรียนตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถของตนเองนั้น บริการแนะแนวอาชีพในโรงเรียนจะต้องช่วยให้นักเรียนได้รู้จักตนเองและประเมินความสามารถ ความสนใจ และความคาดหวังได้อย่างถ่องแท้ ช่วยให้นักเรียนได้สำรวจโลกของงานอาชีพ และเลือกแผนการเรียนให้เหมาะสมที่ตนจะประกอบอาชีพต่อไป¹⁰ นอกจากนี้การแนะแนวยังมีบทบาทสำคัญในอันที่จะปรับปรุงการศึกษา เนื่องจากการแนะแนว คือ กระบวนการช่วยเหลือเยาวชนให้รู้จักตนเองในด้านต่าง ๆ เช่น ความถนัด ความสามารถ ความสนใจ บุคลิกภาพ รวมทั้งความสามารถพิเศษ และความบกพร่องของตนในอันที่จะตัดสินใจในปัญหาต่าง ๆ ปรับปรุงการศึกษา และเลือกอาชีพที่เหมาะสมแก่ตนตลอดจนเพื่อดำเนินชีวิตที่ดีและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ผู้แนะแนวจะสามารถปฏิบัติงานบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการแนะแนว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานานาชาติ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ในเชิงพาณิชย์ การค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มองเห็นช่องทางและเลือกวิธีการที่ดีเพื่อช่วยเหลือเด็กได้ถูกต้องจึงจะถือได้ว่าเป็นการจัดบริการแนะแนวที่มีประสิทธิภาพที่ดี ผู้วิจัยอยู่ในวงการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและแนะแนวอาชีพ ซึ่งจะต้องปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเลือกอาชีพนี้อย่างลึกซึ้งเพื่อเป็นแนวทางในการให้คำปรึกษาหารือเกี่ยวกับการแนะแนวอาชีพแก่นักเรียนต่อไป

สาเหตุที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจต่อปัญหาการศึกษาต่อและการเลือกอาชีพของนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรีมาก เนื่องจากผู้วิจัยได้สอนและคลุกคลีอยู่กับนักเรียนในโรงเรียนสหวิทย์ซึ่งเป็นโรงเรียนเปิดสอนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 มาแล้ว 20 ปี และสอนในโรงเรียนสหวิทย์พาณิชย์การในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) มาแล้ว 8 ปี ในระหว่างเวลาที่ผ่านมานี้ผู้วิจัยได้พบจากการสังเกตและสอบถามว่า นักเรียนเลือกศึกษาต่อและเลือกอาชีพสาขาต่าง ๆ หลังจากที่จะจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยความไม่เต็มใจที่จะศึกษาต่อในสาขาวิชานั้น ๆ จำนวนมาก ซึ่งพอสรุปสาเหตุมากล่าวได้ คือ

1. นักเรียนที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนใหญ่จะมุ่งศึกษาต่อในมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อที่จะศึกษาต่อให้ได้รับปริญญาโดยมุ่งว่าเมื่อได้รับปริญญาแล้วจะมีงานทำที่มั่นคง ทำงานสบาย ได้รับเกียรติ ได้รับเงินเดือนสูง และมีสวัสดิการดีจากการเป็นข้าราชการ

* 2) นักเรียนที่คาดว่าจะเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายแล้วต่อปริญญาไม่ได้ จะหันมามองทางวิชาชีพ และจะเลือกเพียงบางสาขาวิชา เช่น ไฟฟ้า อิเลคทรอนิกส์ และบัญชี เท่านั้น สาขาวิชาอื่น ๆ นักเรียนให้ความสนใจน้อย ซึ่งไม่ทราบว่ามีสาเหตุจากอะไร

อนึ่ง ในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ นักเรียนที่สอบเข้าเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ได้ตามโปรแกรมที่ต้องการและสอบเข้าเรียนทางสายอาชีพในสาขาที่คนนิยมเรียนมากไม่ได้ จะหาที่เรียนในสถานศึกษาที่ยังเปิดรับอยู่ ซึ่งเป็นการเข้าไปเรียนเพื่อรอหาที่เรียนแห่งใหม่ ทำให้ไม่สนใจเรียน และ / หรือเพราะไม่รู้จะเรียนต่ออะไรดีจึงเข้าเรียนอะไรก็ได้ไปก่อนซึ่งทำให้เสียเวลาเสียค่าใช้จ่าย และปัญหาระหว่างการเรียนตามมากยิ่งกว่านี้ในการสอบเข้าเรียนโรงเรียนบางแห่งให้นักเรียนระบุสาขาได้หลายสาขาวิชาแล้วคัดเข้าเรียนตามระดับคะแนน ผู้สอบได้อาจได้สาขาวิชาที่ให้ความสนใจน้อย ทำให้มีการสละสิทธิ์หรือเข้าลองเรียนดู เป็นการกันคนที่มีความตั้งใจเรียนในสาขานั้นแต่ได้คะแนนน้อยกว่า การสละสิทธิ์เมื่อสอบได้และการทดลองเรียนดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาในสถานศึกษาด้านการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งเสียเวลาและเสียค่าใช้จ่ายโดยเปล่า

2

แผนปฏิบัติการประจำปี ๒๕๖๓

ม.ค. ๒๕๖๓

ประโยชน์ ด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยมีความสนใจว่านักเรียนที่จบมัธยมศึกษาและเลือกศึกษาต่อและเลือกอาชีพนั้น เลือกศึกษาต่อและเลือกอาชีพจากปัจจัยหรือแรงจูงใจอะไรที่ก่อให้เกิดความต้องการศึกษา อีกทั้งได้รับข้อมูลเกี่ยวกับวิชาที่ศึกษาต่อและอาชีพนั้น ๆ มากพอเพียงใดก่อนการตัดสินใจ

ข้อมูลจากจดหมายข่าวมูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทยระบุว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ อัตราการเข้ารับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาทั้งสายสามัญและสายอาชีวศึกษามีเพียง 30% ของผู้ที่อยู่ในวัยที่ควรศึกษาในระดับนี้¹¹ ซึ่งจะเห็นว่าจากรายงานดังกล่าว ผู้ศึกษาต่อในวัยนี้น้อยมากขณะที่มีนักเรียนที่ไม่ได้ศึกษาต่อจำนวนมากควรให้ความสนใจว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงหายไปจากระบบการศึกษา ซึ่งก็อาจเป็นได้ที่ส่วนหนึ่งอาจจะศึกษาหาความรู้จากระบบที่ตรงกับความต้องการในการประกอบอาชีพแต่ไม่มีการจัดการศึกษานั้น ๆ ในระบบโรงเรียนก็ได้

3

สรุปในปี พ.ศ. ๒๕๖๓

อีกประการหนึ่งที่ผู้วิจัยคิดว่าจะนำมาซึ่งประโยชน์ของการวิจัย ก็คือ ในขณะที่ประเทศไทยเรากำลังอยู่ในยุคพัฒนา และมุ่งที่จะเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ มีผลกระทบถึงด้านการศึกษาด้วย ผู้วิจัยมีความคิดว่าแนวโน้มของความต้อการทางการศึกษาคือของนักเรียนจะเป็นไปตามความต้องการของรัฐบาล และความต้องการของตลาดแรงงานเพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ

การที่ผู้วิจัยเลือกสำรวจนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังเรียนจะจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะได้พิจารณาแล้วเห็นว่านักเรียนที่จะจบชั้นนี้ออกไปเป็นผู้กำลังยืนอยู่ระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ในกรณีที่นักเรียนจะตัดสินใจเรียนต่อหรือเลือกประกอบอาชีพในด้านใดนั้นเท่ากับเป็นการปูพื้นฐานสำหรับชีวิต ถ้าเลือกอาชีพที่ไม่เหมาะสมกับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ สติปัญญา สุขภาพ และปัจจัยทางเศรษฐกิจแล้ว จะทำให้นักเรียนไปไม่ตลอดหรือได้ผลไม่เป็นที่พึงพอใจรวมทั้งเสียเวลาและทุนทรัพย์อย่างไม่คุ้มค่า

4

การวิจัยนี้ผู้วิจัยคิดว่าคงจะเป็นประโยชน์ในการใช้เป็นแนวทางเพื่อดำเนินการทางด้านการแนะแนวนักเรียน วางโครงการเพื่อช่วยเหลือนักเรียนทั้งในด้านการเลือกอาชีพและการศึกษาต่อและการเตรียมสถานศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนได้พอควร การดำเนินการเช่นนี้นอกจากจะไม่ทำให้เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษาแล้ว ยังจะช่วยให้เด็กได้ประสบความสำเร็จในการศึกษาและการเลือกอาชีพในอนาคตได้อย่างเหมาะสมด้วย

5

ร.ส. โสภ

อีกทั้งการวิจัยลักษณะนี้ในจังหวัดสุพรรณบุรียังไม่มีผู้ทำวิจัยไว้ ซึ่งคาดว่าเป็นประโยชน์ในการวางแผนการจัดการศึกษาให้สอดคล้องตามความต้องการของสังคม และเป็นแนวทางการจัดการศึกษาหลักสูตรระยะสั้น 3 - 12 เดือน และ / หรือจัดการสอนในวิชาชีพใหม่ ๆ เพื่อ

รองรับการประกอบอาชีพของนักเรียนที่มีขีดจำกัดและไม่อาจเข้าศึกษาวิชาชีพในระยะเวลา
3 - 5 ปีได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจความต้องการในการเลือกศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี
2. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาที่จะศึกษาของนักเรียน
3. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกศึกษาคือวิชาชีพและประกอบอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยนี้จะจำกัดขอบเขตโดยประชากรให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน
รัฐบาล และเอกชน ในจังหวัดสุพรรณบุรีเฉพาะผู้ที่สนใจเลือกศึกษาวิชาอาชีพเท่านั้นที่ตอบแบบ
สอบถาม

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

"แรงจูงใจ" หมายถึงอิทธิพลหรือสิ่งต่าง ๆ ที่จูงใจหรือชักนำให้นักเรียนเลือกหรือไม่
เลือกเรียน ได้แก่ บุคคล เงิน ความถนัด ความสนใจ เหตุผลส่วนตัว เกียรติยศชื่อเสียง
ลักษณะของงานและความก้าวหน้า และความจำเป็นบางอย่างที่บังคับเลือก

"ความถนัด" หมายถึงความสามารถเฉพาะที่บุคคลกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ดีเป็นพิเศษตาม
ธรรมชาติหรือเป็นผลรวมของลักษณะต่าง ๆ และสมรรถภาพที่ใช้เป็นรากฐานในการทำนายระดับ
ความสัมฤทธิ์ผลแน่นอนของบุคคล ซึ่งตามปรกติแล้วจะแสดงออกมาให้ทราบได้โดยการปฏิบัติหรือ
ทดลองทำจริง

"ความสนใจ" หมายถึงสภาพที่บุคคลเกิดความรู้สึกหรือมีจิตใจจดจ่อต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นพิเศษ
หรือแสดงถึงความโน้มเอียงในการที่บุคคลจะเลือก หรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ชอบมากกว่าสิ่งอื่น ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสาร "ประเภทวิชาชีพ" หมายถึงประเภทวิชาที่สถานศึกษาที่ต่ำกว่าปริญญาตรีเปิดสอนเพื่อผู้
ไม่ผ่านการใด ๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียนได้นำออกไปประกอบอาชีพ แบ่งออกเป็น 5 ประเภทวิชา คือ ช่างอุตสาหกรรม
พาณิชยกรรม คหกรรม เกษตรกรรม และศิลปหัตถกรรม

"วิชาชีพหรือวิชาอาชีพ" หมายถึงสาขาวิชาที่เปิดสอนในแต่ละประเภทวิชาชีพ

"ช่างอุตสาหกรรม" หมายถึงประเภทวิชาชีพที่เปิดสอนสาขาวิชาชีพทางด้านช่างหรือ
การผลิต เช่น ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างยนต์ ช่างกลโรงงาน ช่างก่อสร้าง ช่าง
เทคนิคสถาปัตยกรรม ช่างพิมพ์ อุตสาหกรรมสิ่งทอ ช่างเทคนิคแวนดาและเลนส์

"พาณิชยกรรม" หมายถึงประเภทวิชาชีพที่เปิดสอนสาขาวิชาชีพทางด้านธุรกิจ เช่น
การบัญชี การขาย การเลขานุการ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจสถานพยาบาล การสื่อสารธุรกิจ
การประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยว และการหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์

"คหกรรม" หมายถึงประเภทวิชาที่เปิดสอนสาขาวิชาทางด้านอาหารและเครื่องแต่งกาย

"เกษตรกรรม" หมายถึงประเภทวิชาที่เปิดสอนสาขาวิชาทางด้านเกษตร เช่น ช่าง
เกษตร อุตสาหกรรมเกษตร ธุรกิจเกษตร ประมง เกษตรพืช และเกษตรสัตว์

"ศิลปหัตถกรรม" หมายถึงประเภทวิชาที่เปิดสอนสาขาวิชาวิจิตรศิลป์ ศิลปะประยุกต์
การดนตรี

"อาชีพ" หมายถึงอาชีพทุกชนิดที่นักเรียนมุ่งหวังจะออกไปประกอบอาชีพในอนาคต

"ค่านิยมทางอาชีพ" หมายถึงการเลือกคุณลักษณะทางอาชีพที่ตนชอบและพอใจ

ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย ได้นำแบบสอบถามของ รัชชชัย -
ชัยจิรฉายากุล¹² มาปรับปรุงแก้ไขใช้เป็นเครื่องมือการเก็บข้อมูลตอนที่ 2 และตอนที่ 3
รัชชชัย ชัยจิรฉายากุล ได้ศึกษาศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชา
สามัญและวิชาชีพของนักเรียนม.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา 2513 ได้สร้าง
แบบสอบถามเพื่อให้นักเรียนบอกสาเหตุหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียนสายสามัญและสายอาชีพนำคำ
ตอบนั้นไปสร้างแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจหรือ
อิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียนสายสามัญหรือสายอาชีพ และเกี่ยวกับความรู้ในลักษณะอาชีพที่นักเรียน
จะประกอบอาชีพในอนาคตเป็นแบบสอบถามตอนที่ 2 และตอนที่ 5 ตามลำดับ ในงานวิจัยของ

วิชาชีพ ชัยจิรฉายากุล ซึ่งได้สรุปผลการวิจัยตอนที่ 2 และตอนที่ 5 ดังนี้

แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียนสายสามัญหรือสายอาชีพนั้น อิทธิพลที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการเลือกเรียนสายอาชีพ คือ ต้องการประกอบอาชีพสุจริต ต้องการประกอบอาชีพที่มีความก้าวหน้า มั่นคง ต้องการฝึกฝนภาษาอังกฤษ ต้องการประกอบอาชีพที่มีกำหนดเวลาทำงานแน่นอน ต้องการเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยม และประเทศต้องการ และต้องการมีความรู้ทั่วไปอย่างกว้างขวาง ตามลำดับ

แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียนสายอาชีFd้านบุคคลนั้น นักเรียนเลือกเรียนจากความพอใจของตนเองบุคคลอื่นไม่มีความสำคัญต่อการเลือกเรียน ด้านการเงินนักเรียนต้องการมีรายได้สูงอันเป็นผลจากความสามารถและมีฝีมือ ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว นักเรียนต้องการมีความรู้กว้างขวาง และวิชาที่เรียนมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ด้านเกียรติยศและชื่อเสียงนักเรียนต้องการประกอบอาชีพที่สุจริตและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ด้านลักษณะงานและความก้าวหน้านักเรียนต้องการประกอบอาชีพที่มีความก้าวหน้า มั่นคง มีกำหนดเวลาทำงานแน่นอน หางานทำได้ง่าย มีความเป็นอิสระ และสรุปได้ว่าแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรติยศและชื่อเสียงเป็นอันดับแรก รองลงไปลักษณะงานและความก้าวหน้า ความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว การเงิน และบุคคล ตามลำดับ

เกี่ยวกับความรู้ในลักษณะอาชีพที่นักเรียนเลือกไว้เป็นอันดับหนึ่งเรียงตามคำขม่อมเลขคณิตสูงไปต่ำ พบว่าผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จสูงเป็นอันดับแรก รองลงมาเมื่อเรียนสำเร็จแล้วมีงานทำ มีโอกาสก้าวหน้า คุณสมบัติด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่าง โอกาสประกอบอาชีพ เครื่องมืออุปกรณ์การประกอบอาชีพ รายได้จากการประกอบอาชีพ ปัญหาการประกอบอาชีพ และกฎหมายควบคุมอาชีพ ตามลำดับ และได้ให้ความเห็นไว้ว่านักเรียนไม่ทราบถึงลักษณะของงานอาชีพด้านปัญหาที่จะประกอบอาชีพ ความสัมพันธ์ของงานนั้นกับงานอาชีพอื่น และกฎหมายที่ควบคุมอาชีพนั้น ๆ

สรุปจากผลงานวิจัยและโครงสร้างของเครื่องมือการเก็บข้อมูลของ วิชาชีพ - ชัยจิรฉายากุล¹³ ตอนที่ 2 ที่เกี่ยวกับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนสายสามัญหรือสายอาชีFd้านบุคคล การเงิน ความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว เกียรติยศและชื่อเสียง ลักษณะงานและความก้าวหน้า ได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพเป็นตอนที่ 3 ของ

แบบสอบถาม และเครื่องมือตอนที่ 5 เกี่ยวกับความรู้ในลักษณะวิชาชีพของ วิชาชีพ - วิชาชีพจรณาทุก¹⁴ ได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเป็นตอนที่ 2 ของแบบสอบถาม ใช้ในการเก็บข้อมูลการวิจัยครั้งนี้

* ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

1. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อภาวการณ์พัฒนาการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรีและจังหวัดอื่นที่มีสภาพแวดล้อมคล้ายคลึงกับจังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งสามารถนำผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนพัฒนาการจัดการศึกษาสายอาชีพ เพื่อให้สอดคล้องตามความต้องการศึกษาต่อตามแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาต่อ และได้ทราบความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อเพื่อประกอบอาชีพในอนาคต

การจัดลำดับเรียบเรียงวิทยานิพนธ์

การเขียนรายงานวิจัยและเสนอผลการวิจัย ได้จัดลำดับการเสนอผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 5 บท ดังนี้

บทที่ 1 บทนำ ประกอบด้วย ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตการวิจัย นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย และการจัดลำดับเรียบเรียงวิทยานิพนธ์

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

1. ความหมายและความสำคัญของอาชีพ
2. ลักษณะของวิชาชีพ
3. ความเป็นมาและสภาพปัจจุบันของลักษณะวิชาชีพที่จัดการเรียนการสอน

ในโรงเรียน

4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

4.1 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคล

4.2 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านการเงิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผล

ส่วนตัว

4.4 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรติยศและชื่อเสียง

4.5 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า

5. สรุป

บทที่ 3 ประกอบด้วยวิธีดำเนินการวิจัยและการรวบรวมข้อมูลเสนอวัตถุประสงค์ของการวิจัย กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างแบบสอบถาม การทดลองใช้แบบสอบถาม การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ประกอบด้วยการวิเคราะห์และผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 ประกอบด้วยสรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ส่วนสุดท้ายเป็นบรรณานุกรม และภาคผนวก

เชิงอรรถ

¹ อรรณพ ประคองเวช, "การสำรวจปัญหาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 6." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, พ.ศ. 2521.

² สวัสดิ์ สุวรรณอักษร, แนวคิดในการเลือกอาชีพศิลปหัตถกรรม, งานกรีกาหัตถกรรมนักเรียนครั้งที่ 35, (1 - 5 ธันวาคม 2515), หน้า 81 - 88.

³ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, รายงานการศึกษาเปรียบเทียบการจัดการศึกษาเพื่อการอาชีพของประเทศในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ (กรุงเทพมหานคร : กองการผลิตและวิเคราะห์ภาวะการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2525), หน้า 86.

⁴ กระทรวงศึกษาธิการ, แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ยูนิเอดโปรดักชั่น, 2520), หน้า 12.

⁵ ชมาพร พันธุมโพธิ, "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2530, หน้า 1 - 2.

⁶ คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน, สรุปสาระสำคัญ การอภิปรายในวันนัดพบแรงงาน ครั้งที่ 1/2527 (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2527). (เอกสารอัดสำเนา) หน้า 1 - 4.

⁷ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (กรุงเทพมหานคร : บริษัทตะวันนา จำกัด, 2520). หน้า 8.

⁸ ศึกษาธิการ, กระทรวง, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (กรุงเทพมหานคร : องค์การคำคุณสภา, 2520). หน้า 2.

⁹ ศึกษาธิการ, กระทรวง, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์การพิมพ์, 2523). หน้า 7.

¹⁰ ชมาธร พันธุมโพธิ, เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

¹¹ ฉลองภพ สุสังกร์กาญจน์, ความสัมพันธ์ระหว่างการเข้ารับการศึกษากับโครงสร้างของตลาดแรงงานในประเทศไทย. จดหมายข่าวมูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, ปีที่ 3 ฉบับที่ (1 มีนาคม 2531). หน้า 21.

¹² รัชชัย ชัยจิรฉายากุล, "การศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสามัญและวิชาชีพของนักเรียน ม.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา 2512." ปริชญานิพนธ์ปริชญุการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513. หน้า 96 - 98.

¹³ รัชชัย ชัยจิรฉายากุล, เรื่องเดียวกัน, หน้า 124 - 132.

¹⁴ รัชชัย ชัยจิรฉายากุล, เรื่องเดียวกัน, หน้า 139 - 141.

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การสำรวจความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ความหมายและความสำคัญของอาชีพ

1.1 ความหมายและลักษณะสำคัญของการเรียนวิชาชีพ

ความหมายของอาชีพ ได้มีผู้ให้ไว้ในความหมายจากภาษาอังกฤษ ดังนี้

Career หมายถึง อาชีพอันบุคคลจะยึดเป็นงานประจำ อาชีพที่ต้องการการเตรียมเป็นพิเศษ งานเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งบุคคลปฏิบัติเป็นประจำ¹

Vocation หมายถึง อาชีพที่จำเป็นต้องมีการฝึกฝนในระดับต่ำกว่าวิชาชีพ อาชีพที่ให้รายได้หรือผลประโยชน์และความพอใจ²

Occupation หมายถึง การงานหรือกระบวนการหรืองานประจำเพื่อหารายได้แต่ละบุคคลอื่นต้องใช้เวลาและความตั้งใจในการปฏิบัติ³

ความหมายของอาชีพที่กล่าวข้างต้นนี้ พอสรุปได้ว่าอาชีพเป็นการประกอบกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการทางด้านเศรษฐกิจ ด้านจิตใจ และด้านสังคมทุกชนิดที่บุคคลมุ่งหวังจะยึดปฏิบัติในอนาคต

กรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทยได้จัดประเภทมาตรฐานอาชีพเมื่อ พ.ศ. 2512 ไว้เป็น 9 หมวดอาชีพ ดังนี้

1. หมวดงานที่ใช้วิชาชีพวิชาการ ได้แก่ ผู้ที่ได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมขั้นสูงหรือผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมทางเทคนิคต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาที่ต้องใช้ความเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องเฉพาะงาน เช่น นักวิทยาศาสตร์ แพทย์ นักวิจัย ครู - อาจารย์ ฯลฯ

2. หมวดงานอาชีพการบริการและการจัดการ ได้แก่ ผู้ออกกฎหมาย ผู้พิจารณากำหนดนโยบายทั้งรัฐและเอกชน งานอำนวยความสะดวก และงานจัดองค์การ
3. หมวดงานอาชีพ เสมียน และพนักงาน ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพในสำนักงานเกี่ยวกับการจัดและเก็บรักษา ทำงานเกี่ยวกับเงิน การธุรกิจ อุตสาหกรรม ได้ตอบจดหมาย เลขานุการ เป็นต้น
4. หมวดงานอาชีพการค้า ทำงานเกี่ยวกับซื้อขายสินค้าและบริการทุกชนิดทั้งค้าปลีกและค้าส่ง นักโฆษณา ผู้ให้คำปรึกษา แนะนำ สินค้า ตัวแทนนายหน้า ขายประกัน และผู้รับจำนำ
5. หมวดงานอาชีพการบริการ หมายถึง อาชีพผู้ปฏิบัติงานด้านบริการ เช่น เสริมสวย ปรงอาหาร มัคคุเทศก์ ตำรวจ ยาม
6. หมวดงานศิลปะกรรม หมายถึง อาชีพผู้ปฏิบัติงานด้านศิลปะกรรม เกษตรกรรม
7. หมวดงานการคมนาคม การผลิต และการช่าง หมายถึง ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการผลิต การขนส่ง คนงาน กรรมกร ได้แก่ ช่างไฟฟ้า ช่างก่อสร้าง เป็นต้น
8. หมวดการทหาร ได้แก่ ผู้รับราชการทหาร และกองกำลังเกี่ยวกับการรักษาความมั่นคง
9. หมวดงานอื่น ๆ ที่มีอาจจัดประเภทได้จากข้างต้น⁴

1.2 ความมุ่งหวังในการประกอบอาชีพ

การเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับแต่ละบุคคลเป็นสิ่งสำคัญต่อการประกอบอาชีพที่ประสบผลสำเร็จเพราะ

คนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินอันเป็นสิ่งสำคัญในการนำไปแลกเปลี่ยนที่ต้องการในการดำรงชีวิต ได้แก่ ที่อยู่อาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค เพื่อสนองความต้องการทางร่างกาย แต่บางคนมีเงินเพียงพอในการดำรงชีพแล้วก็ประกอบอาชีพเพื่อความต้องการทางจิตใจ ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ ต้องการความภาคภูมิใจในตัวเอง และ/หรือเพื่อหาประสบการณ์⁵

1.3 ข้อสนเทศทางอาชีพที่มีผลต่อการเลือกเรียนและประกอบอาชีพ

การเลือกเรียนและประกอบอาชีพเป็นเรื่องที่ลำบากต้องมีข้อสนเทศ คือ

นักเรียนจะต้องได้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองให้แน่ชัด เช่น จุดหมายของชีวิต ปรัชญาชีวิต ความต้องการ ทักษะคติ ค่านิยม ความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารเผยแพร่ของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จังหวะ ความพร้อม แรงสนับสนุน ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละคนที่จะต้องรู้และเข้าใจสถานภาพของตัวเอง นักเรียนจะต้องได้ข้อมูลว่ามีอาชีพอะไรบ้างในโลกของอาชีพที่มนุษย์ประกอบกิจกรรมอยู่ในปัจจุบันและอนาคต นักเรียนต้องสนใจศึกษาว่าอาชีพในปัจจุบันจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรในอนาคต อาชีพใดจะหมดไป อาชีพใดจะเกิดใหม่ พร้อมทั้งศึกษาลักษณะงานของแต่ละอาชีพจะมีลักษณะการทำงานที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละอาชีพอาจจะมีส่วนคล้ายกันสัมพันธ์กัน แต่ละอาชีพลักษณะของการทำงานเป็นอย่างไร ทำอะไรบ้าง ทำที่ใด ทำเวลาใด เป็นการ ทำงานเดี่ยวหรือกลุ่ม นักเรียนควรต้องศึกษาลักษณะงานให้เข้าใจก่อนตัดสินใจเลือกงานอาชีพนั้น ๆ และต้องรู้ว่าอาชีพแต่ละอาชีพนั้นต้องการคนที่มีคุณสมบัติอย่างไร เช่น ความสามารถทั่วไป ความสามารถพิเศษเฉพาะตำแหน่ง บุคลิกภาพทั้งทางร่างกายและอารมณ์ เมื่อตัดสินใจเลือกอาชีพใดแล้วควรที่จะต้องนำข้อมูลเกี่ยวกับตัวเองเปรียบเทียบกับข้อมูลของงานอาชีพเพื่อพิจารณาความเหมาะสมกับอาชีพ และจะได้ตั้งเป้าหมายไปสู่อาชีพที่ต้องการ⁶

2. ลักษณะของวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษา

ในแผนการศึกษาแห่งชาติกำหนดให้มีการศึกษาเพื่อให้มีกณนิสัยและความขยันหมั่นเพียรในการใช้มือปฏิบัติ เพื่อเป็นรากฐานของการประกอบสัมมาอาชีพซึ่งเรียกว่า "หัตถศึกษา" ซึ่งไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะฝึกหัดนักเรียนให้ไปประกอบอาชีพในการงานนั้น ๆ แต่ฝึกหัดเพื่อให้เกิดทักษะคล้ายคลึงกับการฝึกหัดวิชาอาชีพ เพียงต้องการให้เรียนรู้พอเป็นเครื่องช่วยให้การใช้ชีวิตประจำวันสุขสมบูรณ์ และให้ตนเป็นที่พึ่งของตนได้

หัตถศึกษาถือเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิชาชีพสำหรับบุคคลทุกคน มีความมุ่งหมายในลักษณะวิชาที่สำคัญ คือ

1. ทำให้เกิดนิสัยรักการทำงาน มีความคิดริเริ่ม และสนใจในการประดิษฐ์
2. ทำสิ่งของใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันของตนได้ตามวัยและความสามารถ
3. ทำให้เกิดฝีมือและรู้จักใช้ศิลปในการทำสิ่งของนั้น
4. ทำให้รู้จักใช้และรักษาเครื่องมือ
5. ทำให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
6. ทำให้รู้จักใช้จ่ายได้เหมาะสมยิ่งขึ้น
7. เป็นการแนะแนวเพื่อการศึกษาวิชาชีพต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาวิชาชีพหรืออาชีวศึกษา มีความมุ่งหมายในลักษณะวิชาชีพสำคัญ คือ

1. มุ่งให้ผู้เรียนออกไปประกอบอาชีพในวิชาที่เลือกเรียนได้
2. มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามความต้องการของตลาดแรงงาน ไม่ใช่ความต้องการของผู้เรียนอย่างเดียว
3. เรียนให้พอเหมาะกับความต้องการของตลาดแรงงาน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาการว่างงาน
4. ผู้เรียนต้องมีคุณสมบัติทางสติปัญญา ร่างกายเหมาะสมกับอาชีพนั้น ๆ ประกอบอาชีพนั้นได้
5. ผู้เรียนมีวัยพอสมควรกับการออกไปประกอบอาชีพ
6. มุ่งฝึกหัดให้เกิดทักษะในวิชาชีพสูง สามารถทำงานได้รวดเร็ว ใช้วัสดุตามความต้องการของตลาด และราคาถูกเพื่อการแข่งขันในเชิงธุรกิจ
7. ผู้เรียนมีทักษะรู้จักปรับปรุงและรักษาประสิทธิภาพของตนให้สูงอยู่เสมอเพื่อเป็นที่พอใจของตนและผู้เกี่ยวข้องในการประกอบอาชีพ
8. สามารถใช้เครื่องมือเครื่องมือได้อย่างมีประสิทธิภาพ
9. ผู้เรียนมีความรู้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ⁷

2.1 หลักการวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษา

หลักการวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษาตามที่เข้าใจกัน เป็นการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญา เพื่อให้ผู้ที่จะจบการศึกษาประเภทนี้ออกไปประกอบอาชีพตามแขนงวิชาที่เรียนมา และให้มีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพ ซึ่งนอกจากทักษะที่ประกอบอาชีพยังต้องมีลักษณะอื่น ๆ อีกหลายประการในการที่จะช่วยให้คุณสามารถรักษาอาชีพและความก้าวหน้า การศึกษาวิชาชีพจึงมิใช่เป็นวิชาสำหรับบุคคลทั่วไป แต่เป็นวิชาสำหรับผู้ที่เหมาะสมกับวิชาอาชีวะแต่ละสาขานั้น ๆ อีกทั้งการเรียนวิชาชีพจะต้องมีเครื่องมืออุปกรณ์และวัสดุฝึก ทำให้เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนสูง ทั้งนี้เพื่อผลทางการเรียนอีกด้วยแม้จะมีหลักการอาชีวศึกษายึดถือปฏิบัติต่าง ๆ กันไป ในที่นี้ขอยกหลักการอาชีวศึกษาที่น่าสนใจ 21 ประการ ที่ เมธี .ปิลันธนา นนท์ กล่าวไว้ คือ

1. การอาชีวศึกษาเป็นการเตรียมบุคคลเข้าสู่อาชีพ และทำงานต่อไปด้วยความสำเร็จในอาชีพ
2. เป้าหมายของการอาชีวศึกษา คือ มุ่งทำงานและสัมพันธ์กับการมีงานทำ
3. การอาชีวศึกษาต้องสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม และ ภูมิภาวะของนักศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ห้องสมุด
คณะกรรมการอำนวยการ สจล.

- ๑๗.

๒๙๒๖ ๗๕

๒๕๓๒

4. การอาชีวศึกษาจัดให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ ๓.๒. ในฐานะพลเมืองดีของสังคมได้
5. การอาชีวศึกษาจัดให้นักศึกษามีความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการเข้าสู่อาชีพ
6. การอาชีวศึกษาช่วยให้แต่ละบุคคลมีสิทธิ์จะเลือกอาชีพที่ตนปรารถนาได้
7. รัฐมีหน้าที่ที่จะจัดการศึกษาให้บุคคลได้รับการฝึกหัด เพื่อประกอบอาชีพได้ตามที่แต่ละบุคคลได้ตั้งเป้าหมายไว้
8. ประสิทธิภาพของการอาชีวศึกษาจะสูงถ้าจัดสภาพแวดล้อมให้ผู้เรียนได้รับการฝึกหัดโดยจำลองสภาพแวดล้อมการทำงานให้เหมือนสภาพการทำงานจริง
9. การฝึกอาชีพจะมีประสิทธิผลเมื่องานฝึกกระทำในลักษณะเดียวกันกับงานจริง นั่นคือ ในขั้นตอนการทำงาน เครื่องมือ และเครื่องจักรมีลักษณะเช่นเดียวกันกับที่ใช้ในการทำงานจริงในอาชีพนั่น
10. ประสิทธิผลของการอาชีวศึกษาจะสูงเมื่อได้จัดให้ผู้เรียนได้ใช้ความสนใจ นิสัย ความถนัด และมันสมองของผู้เรียนอย่างเต็มที่
11. การฝึกอาชีพที่มีประสิทธิผลของช่างหรืองานแต่ละอาชีพ ก็ต่อเมื่อได้จัดให้แก่กลุ่มบุคคลที่ต้องการ และได้รับประโยชน์จากการฝึก
12. การฝึกอาชีพอย่างมีประสิทธิผล จะต้องฝึกประสบการณ์เฉพาะด้านหลาย ๆ ครั้ง เพื่อสร้างนิสัยที่ถูกต้องในการทำงานและการคิด ตลอดจนกระทั่งนิสัยที่ต้องการได้พัฒนาขึ้นซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นในการทำงานทำ
13. การฝึกอาชีพอย่างมีประสิทธิผลย่อมขึ้นอยู่กับครูฝึก ซึ่งจะต้องมีประสบการณ์วิชาชีพในการประยุกต์ทักษะ และความรู้ในการปฏิบัติงานและขบวนการการทำงานอาชีพที่ตนสอน
14. แต่ละอาชีพจะต้องฝึกบุคคลให้มีความสามารถในการผลิตขั้นต่ำระดับหนึ่ง เพื่อที่จะทำงานและรักษาตำแหน่งงานไว้ได้ ถ้าการอาชีวศึกษาไม่สามารถจัดได้ถึงขั้นนี้แล้วก็จะไม่มีประสิทธิผลทั้งสำหรับรายบุคคลและสำหรับสังคม
15. การสร้างนิสัยการปฏิบัติงานจะได้ผลต่อเมื่อผู้ฝึกได้ทำงานจริง ไม่ใช่ทำแบบฝึกหัดหรือทำงานปลอม
16. แหล่งของเนื้อหาสาระที่เชื่อถือได้ของการฝึกเฉพาะแต่ละอาชีพมาจากแหล่งเดียวเท่านั้น คือ จากประสบการณ์ของผู้ชำนาญในอาชีพนั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1952

021721

17. แต่ละอาชีพจะมีเนื้อหาอยู่จำนวนหนึ่งซึ่งเป็นของอาชีพนั้นโดยเฉพาะ และไม่มีคุณค่าในทางปฏิบัติสำหรับอาชีพอื่น
18. การอาชีวศึกษาจะบริการแก่สังคมอย่างมีประสิทธิภาพ ต่อเมื่อสามารถบริการในเรื่องที่มีคนต้องการและผู้ต้องการได้ประโยชน์มากที่สุด
19. การอาชีวศึกษาที่มีประสิทธิภาพจะแปรผันตามวิธีการสอนและความสัมพันธ์กับผู้เรียน จึงควรพิถีพิถันพิจารณาคุณลักษณะพิเศษของกลุ่มที่เรียนและผู้สอนด้วย
20. การบริหารอาชีวศึกษาจะมีประสิทธิภาพต่อเมื่อมีการจัดการในลักษณะยืดหยุ่นแทนการมีมาตรฐานที่ตายตัวเกินไป
21. พยายามลดค่าใช้จ่ายต่อหัว แต่ก็ต้องใช้จ่ายประมาณขั้นต่ำจำนวนหนึ่ง ซึ่งถ้าจ่ายต่ำกว่านี้แล้วจะไม่สามารถจัดการอาชีวศึกษาให้มีประสิทธิภาพได้ และถ้าไม่สามารถสนับสนุนงบประมาณขั้นต่ำนี้แล้ว ก็ไม่สมควรที่จะจัดให้มีระบบอาชีวศึกษา⁸

หลักการอาชีวศึกษาที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า การอาชีวศึกษาเป็นการฝึกฝนและศึกษาเพื่ออาชีพ นั่นคือ จัดให้มีสมรรถนะในการเข้าสู่อาชีพ ก้าวหน้าในอาชีพ และปรับตนให้ทันต่อกลลสมัยและสภาพที่เป็นจริงตามความถนัด ความสนใจ เหมาะสมกับสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของผู้เลือกเรียนแต่ละวิชาชีพ

2.2 บุคคลที่เหมาะสมในการเรียนวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษา

การที่ผู้เคยเข้าใจว่าการเรียนวิชาชีพไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีระดับสติปัญญาสูงมาก เพราะเป็นการเรียนภาคปฏิบัติทำด้วยมือมิใช่คิดด้วยสมองเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องนัก เนื่องจากวิชาชีพหลายสาขาอาชีพที่ต้องอาศัยความรู้ทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ อันเป็นผลมาจากความเจริญทางด้านเทคโนโลยีในปัจจุบันและอนาคตที่เข้ามามีความสำคัญมากขึ้นทุกวัน ในการประกอบอาชีพต่าง ๆ ฉะนั้นผู้ที่เหมาะสมในการเรียนวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษาควรจะต้องมีทั้งสมองและมีมือประกอบกัน ส่วนจะสูงระดับใดต้องแล้วแต่ละวิชาชีพและระดับการฝึกทักษะที่ต้องให้มีความชำนาญในระดับใด ผู้ที่สนใจเรียนวิชาชีพได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะผู้ที่กำลังอยู่ในวัยเรียนในระบบโรงเรียนเท่านั้น ผู้ที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ที่สนใจในวิชาชีพ ผู้ที่มีอาชีพอื่นอยู่แล้วแต่ต้องการเปลี่ยนอาชีพ และรวมทั้งผู้ที่มีอาชีพนั้นอยู่แล้วแต่ต้องการหาความรู้ความชำนาญในวิชาชีพนั้นให้สูงขึ้น ก็ย่อมถือได้ว่าบุคคลทั้ง 4 ประเภทเป็นกลุ่มที่สนใจเรียนวิชาชีพควรที่จะจัดการศึกษาด้านวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษาให้ตามความเหมาะสม⁹ สุดใจ เหล่าสุนทร ได้ให้หลักกว้าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในการที่ผู้เรียนวิชาชีพ ควรพิจารณาตนเองกับลักษณะวิชาชีพที่เลือกไว้มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน เพื่อการตัดสินใจประกอบอาชีพได้ ดังนี้

1. มีสติปัญญาเหมาะสมกับวิชาอาชีพที่จะเรียน และตามความต้องการที่จะมีอาชีพนั้น
2. มีสุขภาพของร่างกายและจิตใจเหมาะสมกับวิชาชีพนั้น เพราะในการประกอบอาชีพแต่ละอย่างนั้นมักจะใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายไม่เหมือนกัน
3. มีความถนัดเหมาะสมกับอาชีพที่ต้องการเรียน ความถนัดเป็นลักษณะพิเศษประจำตัวแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีความถนัดแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ
4. มีความสนใจและทัศนคติที่ดีต่ออาชีพนั้น
5. ต้องมีโอกาที่จะประกอบอาชีพนั้น การไม่มีโอกาสอาจจะมีสาเหตุมาจาก
  - 5.1 มีกฎหมายห้ามสำหรับคนบางพวกบางกลุ่ม
  - 5.2 เป็นอาชีพเฉพาะคนหรือบางพวกบางกลุ่ม แม้ไม่มีกฎหมายห้ามไว้ก็ตาม เพราะลักษณะชุมชนทำให้เกิดการกีดกัน
  - 5.3 มีผู้ประกอบอาชีพนั้นล้นตลาดแรงงาน
  - 5.4 ขาดเงินทุนหรือพื้นฐานทางเศรษฐกิจบางประการ เพราะอาชีพต่าง ๆ มีความต้องการปัจจัยนี้เป็นขั้นแรกในการประกอบอาชีพ และแตกต่างกันไปตามลักษณะอาชีพ
  - 5.5 มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาและค่าใช้จ่าย เพราะการเรียนต้องใช้เวลาและค่าใช้จ่ายสูง¹⁰

ผู้ที่เลือกเรียนวิชาชีพเมื่อออกประกอบอาชีพต้องมีความรู้ความสามารถหรือมีทักษะในอาชีพนั้น ๆ ตามความต้องการของผู้ว่าจ้าง ค่าจ้างแรงงานในการประกอบอาชีพขึ้นอยู่กับผลของงานที่ปรากฏ มิได้ขึ้นอยู่กับหลักสูตรหรือจำนวนปีที่เรียนวิชาชีพนั้นมา ในการเรียนการฝึกหัดตามวิชาชีพที่เลือกเรียนต้องตรงตามอาชีพจริง ๆ และเปลี่ยนแปลงให้ทันสมัยกับอาชีพนั้น ๆ ได้ เครื่องมือ อุปกรณ์ และเทคนิคปฏิบัติงานต้องได้รับการฝึกหัดให้ทันสมัย ฉะนั้นในการจัดการอาชีวศึกษาให้ได้รับความสนใจของผู้เรียนวิชาชีพที่ต้องการความสมหวังในการประกอบอาชีพต่อไปในอนาคตจะต้องจัดการให้มีเครื่องมืออุปกรณ์ และวัสดุฝึกให้มีจำนวนเพียงพอและเหมาะสมกับผู้เรียน รวมทั้งต้องมีความทันสมัยด้วย สำหรับหลักสูตรก็ต้องมีการปรับปรุงให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของอาชีพ ครูผู้สอนต้องรู้สภาพของอาชีพเป็นปัจจุบันเพื่อการสอนและฝึกหัดให้ผู้เรียนถูกต้องกับงานและเกิดทักษะตามมาตรฐานที่กำหนดตามระดับฝีมือที่ต้องการของตลาดแรงงาน นอกจากนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ควรสร้างคุณสมบัติให้กับผู้เรียนวิชาชีพในลักษณะต่อไปนี้คือ

1. ทักษะหรือฝีมือสำหรับอาชีพ (Manipulative Skill) คือ ต้องให้ผู้เรียนมีฝีมือและทักษะตามระดับมาตรฐานความต้องการของช่างในประเภทนั้น ๆ ทักษะหรือฝีมือเป็นความสามารถประการแรกที่จะทำให้ผู้จ้างพิจารณาให้เข้าทำงาน
2. ความรู้ทางเทคนิคของอาชีพ (Technical Knowledge) มีความสำคัญรองมาจากทักษะหรือฝีมือสำหรับอาชีพ เพราะเป็นการช่วยให้ใช้ฝีมือนั้นได้ถูกต้องตามวิธีการ สามารถประกอบกรงานได้รวดเร็ว สิ้นเปลืองวัสดุและแรงงานน้อย
3. ความรู้เกี่ยวกับอาชีพ (Trade Knowledge) ความรู้ด้านนี้สามารถทำให้ผู้จ้างงานสนใจในตัวช่างและกิจการที่กระทำมากขึ้น ทำให้เกิดความมั่นคงและเจริญก้าวหน้าในอาชีพยิ่งขึ้น
4. ความรู้ประกอบ (Auxiliary Knowledge) เป็นความรู้ที่เป็นส่วนประกอบของแต่ละอาชีพ จำเป็นต้องสอนเพื่อให้ประกอบอาชีพสมบูรณ์มั่นคงยิ่งขึ้น
5. ความรู้อื่นที่เกี่ยวกับอาชีพนั้น (Related Knowledge) เป็นความรู้อื่นที่ไม่ใช่ความรู้ในอาชีพนั้นคือ ถ้าไม่รู้ก็ไม่ทำให้อาชีพนั้นเสียหายแต่เพียงจะทำให้ขาดความสมบูรณ์และมั่นคงเท่านั้น
6. ความรู้ทั่วไปสำหรับบุคคล (General Knowledge) ความรู้ประเภทนี้ต้องมีเพียงพอเพราะจะทำให้เกิดความทัดเทียมกับคนอื่นทั้งในและนอกอาชีพนั้น ๆ¹¹

3. ความเป็นมาและสภาพปัจจุบันของลักษณะวิชาชีพที่จัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาและสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาของรัฐบาล

3.1 การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของระบบการศึกษาและบทบาทของระบบอาชีวศึกษา

การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการอาชีวศึกษาเกิดขึ้นในหลายประเทศ เพื่อพัฒนาแนวความคิดการจัดการศึกษาและหลักสูตรระบบอาชีวศึกษาให้สัมพันธ์เชื่อมโยงกับการพัฒนาหลาย ๆ ด้านเข้าด้วยกัน ระบบการอาชีวศึกษาเป็นระบบการจัดเตรียมนักเรียนสำหรับงานอาชีพต่าง ๆ ในด้านการเรียนการสอนรวมถึงการฝึกงานให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ระบบอาชีวศึกษาจะมีบทบาทสำคัญได้เมื่อโรงเรียนทำหน้าที่เสมือนถนนสายสำคัญที่จะนำนักเรียนไปสู่งานอาชีพ หลักการที่เด่นชัดของระบบอาชีวศึกษา คือ การพัฒนาการฝึกทักษะเฉพาะอย่างด้วยรูปแบบของการฝึกงานที่แตก

แตกต่างกันตามสาขาอาชีพ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้สัมพันธ์กับงานอาชีพให้รวมถึงการคัดค้านการคัด

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความต้องการในเรื่องแรงงานและการฝึกงานใหม่ ๆ ในอนาคต การจัดการระบบการอาชีวศึกษาน่าจะอาศัยสถานประกอบการฝึกหัดงานด้วยแทนที่จะฝึกหัดงานในด้านโรงเรียนฝ่ายเดียว

งานอาชีพต่าง ๆ กำลังอยู่ในภาวะของการเปลี่ยนแปลงทำให้ระบบการอาชีวศึกษาในการเตรียมนักเรียนที่มีทักษะที่เหมาะสมกับตลาดแรงงานที่ต้องการไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะรูปแบบของระบบการอาชีวศึกษาในปัจจุบันมีลักษณะการฝึกงานทั่ว ๆ ไปมากกว่าการฝึกงานเฉพาะอย่าง หลักสูตรการอาชีวศึกษาบางหลักสูตรที่ได้ผลในระบบการอาชีวศึกษานั้น เป็นหลักสูตรพิเศษที่สร้างขึ้นเพื่อฝึกหัดลูกจ้างแต่ละงาน การเรียนเสริมเพื่อความเข้มสำหรับงานเฉพาะอย่าง เนื่องจากผู้จบการศึกษายังมีความชำนาญไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้หลักสูตรโรงเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะโรงเรียนในระบบการอาชีวศึกษาได้เตรียมนักเรียนสำหรับตลาดแรงงานโดยมิได้ศึกษาในเรื่องความต้องการของตลาดแรงงานว่าได้พัฒนาไปเพียงใด อย่างไร เท่าไร อีกทั้งการเตรียมนักเรียนเข้าตลาดแรงงานต้องใช้เวลา 2 ถึง 3 ปี หรือมากกว่านั้นอาจทำให้ความต้องการแรงงานได้เปลี่ยนไปอีก ทำให้การจัดการศึกษาในระบบการอาชีวศึกษาเพื่อแก้ปัญหาการขาดแรงงานในบางสาขาวิชาชีพหรือการว่างงานในบางสาขาวิชาชีพไม่บรรลุตามเป้าหมาย¹²

หลักการทั่วไปของระบบการอาชีวศึกษาที่มีลักษณะเด่นชัด คือ การฝึกทักษะอาชีพเฉพาะอย่างซึ่งมีบทบาทหลายแบบ ฉะนั้นในการสร้างกำลังคนเข้าสู่ตลาดแรงงานควรคำนึงถึงหลักการโดยสรุป 2 ประการ คือ ประการแรกโรงเรียนในระบบการอาชีวศึกษาควรสร้างโปรแกรมการเรียนการสอนใหม่ให้เหมาะสมกับความต้องการและสภาพแวดล้อมของท้องถิ่นมากกว่านำไปโปรแกรมการเรียนการสอนของสถาบันอื่นมาปรับปรุงใช้ ประการที่สองควรมีการฝึกหัดงานในสถานประกอบการมากกว่าในโรงเรียนในบางสาขาวิชาชีพ เพราะจะทำให้การฝึกหัดงานตรงตามความเป็นจริงของแต่ละงานอาชีพ พร้อมทั้งสามารถปรับเปลี่ยนการฝึกงานได้ง่ายคล่องตัวตามความต้องการของสถานประกอบการอีกด้วย

3.1.1 การพัฒนาหลักสูตรอาชีวและเทคนิคศึกษา

หลักสูตร หมายถึง "ผลรวมของงานการศึกษาที่ได้วางแผนและจัดขึ้นไว้อย่างมีระบบ เพื่อช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ขึ้นในระหว่างผู้เรียนกับระบบการสอน เพื่อเป็นการนำไปสู่การเรียนรู้ เพราะแกนกลางของหลักสูตรนั้นอยู่ที่การเรียนรู้ และการเรียนรู้นั้นจำเป็นต้องประกอบด้วยเนื้อหาวิชาและกระบวนการต่าง ๆ ร่วมกัน "

ขั้นทั้งในด้านการวางจุดมุ่งหมาย การเรียนการสอน การจัดเนื้อหาวิชา การวัดและประเมินผล เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายใหม่ของหลักสูตรที่วางไว้"

เทคนิคศึกษา หมายถึง "การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรืออุดมศึกษาตอนต้นเพื่อเตรียมกำลังคนระดับกลาง และการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยเพื่อเตรียมวิศวกรและนักเทคโนโลยีสำหรับตำแหน่งบริหารระดับสูง การเทคนิคศึกษาจะต้องจัดให้มีการศึกษาวิชาพื้นฐานทั่วไป วิชาทฤษฎี วิทยาศาสตร์ เทคนิค และฝึกภาคปฏิบัติที่สัมพันธ์กับสัดส่วนของวิชาต่าง ๆ จะแปรไปตามชนิดของบุคลากรที่ต้องการและระดับของการศึกษา"

การอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษาในประเทศไทยได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วในรอบ 20 ปี รัฐบาลและเอกชนได้ทุ่มเททรัพยากรเพื่อการฝึกอบรมอาชีพเป็นจำนวนมากพอสมควร แต่ก็ยังมีปัญหานานาประการ เช่น ปรัชญาและมโนคติที่ไม่ชัดเจน งานซ้ำซ้อน ปัญหาการประสานงานหลักสูตร ปัญหาด้านคุณภาพ และด้านปริมาณ การอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษาในช่วงที่ผ่านมาสนองความต้องการของรายบุคคลมากกว่าสังคมและอุตสาหกรรม ความต้องการแรงงานที่มีสมรรถนะขึ้นกับความพึงพอใจในงานเป็นตัวกำหนดและมีอิทธิพลต่อระบบกำลังคน ซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลขององค์ประกอบ 3 ประการ คือ ความต้องการส่วนบุคคล ความต้องการทางสังคม ความต้องการขององค์การและอุตสาหกรรม ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบมีผลกระทบต่อกันและกันจึงต้องมีระบบอาชีวและเทคนิคศึกษา

อาชีวศึกษา หมายถึง "การศึกษาเพื่อเตรียมบุคลากรด้านฝีมือระดับคุณวุฒิต่ำกว่าปริญญาสำหรับอาชีพหนึ่งหรือกลุ่มอาชีพหนึ่ง อาชีวศึกษาตามปรกติจัดขึ้นในระดับมัธยมปลายโดยจัดให้มีการศึกษาทั่วไป วิชาทฤษฎีสัมพันธ์ และฝึกภาคปฏิบัติเพื่อพัฒนาฝีมือที่ต้องการสำหรับอาชีพหนึ่ง ๆ สัดส่วนของวิชาต่าง ๆ จะแตกต่างกันตามสาขาวิชา และต้องเน้นการฝึกภาคปฏิบัติ¹³

3.1.2 ความเป็นมาของการพัฒนาหลักสูตรอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษาในประเทศไทย ขอนำมากล่าวโดยลำดับเป็นช่วงเวลา ดังนี้

3.1.2.1 การอาชีวศึกษา ก่อนรัชกาลที่ 5 เป็นการศึกษานอกระบบโรงเรียน เป็นการศึกษาแบบสืบทอดกันในครอบครัวหรือท้องถิ่นเป็นส่วนมาก โดยเฉพาะด้านการช่างและหัตถกรรมที่คนทั่วไปรู้จัก เช่น ช่างสิบหมู่ การเรียนรู้เกิดจากขบวนการดำเนินชีวิต

ประจำวัน เป็นช่างฝึกหัดลักษณะพ่อสอนลูก การศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.2.2 การพัฒนาอาชีวศึกษาในสมัยรัชกาลที่ 5 พ.ศ. 2441

การศึกษาจัดเป็นการศึกษาในระบบโรงเรียนอย่างมีรูปแบบ โดยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้พระยาวิสุทธิสุริยศักดิ์จัดทำแผนโครงการศึกษา พ.ศ. 2441 เพื่อพัฒนาการศึกษาที่มีอยู่ให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น และได้กำหนดการจัดการศึกษาพิเศษขึ้น เพื่อเป็นการเรียนรู้เฉพาะอย่างให้มีความชำนาญอย่างแท้จริง มีการเสนอตั้งโรงเรียนพิเศษขึ้น 11 โรงเรียน และให้มีการจัดตั้งศิลปศาสตร์สถานศึกษา (Industrial School) ซึ่งพระยาวิสุทธิสุริยศักดิ์ได้ให้ความหมายว่า "เป็นการศึกษาที่สอนให้ประชากรราษฎรทั้งหลายอันไม่มีงานและเที่ยวเตร่เร่ร่อนไปไม่รู้ทางที่จะทำมาหากินนั้นได้รอบรู้วิธีและการทำมาหากินเลี้ยงชีพ และชักจูงให้มีความขยันขันแข็งและหลักทางที่หันเหไปในที่ไม่ชอบธรรม ฝึกหัดฝีมือให้ชำนาญในการหัตถกรรมนั้น"

สาขาวิชาที่ฝึกหัดตามปรัชญาการอาชีวศึกษาดังกล่าวจำแนกเป็น 3 ประเภท คือ หัตถกรรม ได้แก่ การช่างต่าง ๆ เช่น ช่างเหล็ก ช่างไม้ ช่างสลัก ฯลฯ กสิกรรม ได้แก่ การสอนการเพาะปลูก ทำไร่ ทำนา การประสมดิน การบำรุงรักษาพืชพันธุ์ไม้ การใช้ปุ๋ย ฯลฯ และคหกิจ ได้แก่ การสอนการเรือน ผั้นฝ้าย ทอผ้า จัดบ้าน ร้อยดอกไม้

3.1.2.3 การพัฒนาอาชีวศึกษาในสมัยปัจจุบัน การพัฒนาการศึกษาวชิชาชีพได้มีการดำเนินมาเรื่อย ๆ ทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน ทั้งด้านผู้สอนและผู้เรียนจนกระทั่งในปัจจุบันนี้การจัดการศึกษาวชิชาชีพหรือการจัดการอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา เพื่อผลิตกำลังคนสนองความต้องการของตลาดแรงงาน และให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ¹⁴

3.2 นโยบายการจัดการวิชาชีพหรือการอาชีวศึกษาในประเทศไทย

3.2.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504 - 2509) ได้มีการกำหนดนโยบายการอาชีวศึกษาไว้ว่า "ขยายและปรับปรุงมาตรฐานการอาชีวศึกษาให้เหมาะสมกับความต้องการทางเศรษฐกิจของประเทศ เน้นการผลิตครูอาชีวศึกษาเพื่อให้เพียงพอและทันกับการขยายตัวด้านการอาชีวศึกษาด้วย" ภาครัฐบาลจัดการศึกษาโดยกรมอาชีวศึกษา ส่วนภาคเอกชนจัดโดยโรงเรียนราษฎรอาชีวศึกษาในการควบคุมของกรมวิสามัญ ซึ่งสังกัดกระทรวงศึกษาทั้ง 2 กรม จัดการสอนสายอาชีพแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสายอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

เอกสารนี้เป็นเอกสาร 3.2.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2510 - 2514) ารค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กำหนดวัตถุประสงค์โดย " เน้นการผลิตกำลังคนระดับกลางทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพเพื่อสนองความต้องการทางเศรษฐกิจ โดยมีนโยบายจัดระบบมัธยมศึกษาให้สอดคล้องตามความต้องการด้านอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเตรียมคนมีความรู้ความชำนาญในระดับกลางให้เพียงพอกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ"

ในปี 2514 ได้มีการจัดตั้งสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า โดยโอนสถานศึกษาของกรมอาชีวศึกษา 3 แห่ง มาจัดตั้งขึ้นมีฐานะเป็นกรมสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ หน่วยงานของรัฐจัดการศึกษาจึงมี 2 หน่วยงาน มีสถานศึกษา 162 แห่ง

ในปี 2512 ได้มีพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชนขึ้น มีวิทยาลัยเอกชนในกำกับทบวงมหาวิทยาลัย 1 แห่งที่จัดการอาชีวศึกษา ส่วนโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษาในการควบคุมของกรมวิสามัญศึกษาไม่มีข้อมูลด้านจำนวนสถานศึกษา การจัดการอาชีวศึกษาในช่วงนี้มี 4 ระดับ ได้เพิ่มระดับฝึกหัดครูอาชีวศึกษาขึ้นอีกระดับ

3.2.3 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2515 - 2519) ได้มีการดำเนินการจัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติเป็นฉบับแรก โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาการอาชีวศึกษาไว้ว่า " เพื่อผลิตกำลังคนระดับกลางประเภทช่างฝีมือ ช่างเทคนิค เพื่อสนองความต้องการกำลังคนของประเทศทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ" ได้กำหนดนโยบายด้านการอาชีวศึกษาสรุปได้ คือ ลดอาชีวศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นลงเพื่อขยายอาชีวศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเน้นประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นพิเศษ ปรับปรุงโครงการการอาชีวศึกษาหลักสูตรระยะสั้น และส่งเสริมสนับสนุนครูอาชีว

ในปี 2517 ได้โอนสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าไปสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

ปี 2518 มีพระราชบัญญัติวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ซึ่งได้โอนสถานศึกษาของกรมอาชีวศึกษาไป 28 แห่ง หน่วยงานของรัฐที่จัดการศึกษาอาชีวศึกษามี 3 หน่วยงาน ได้แก่ กรมอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย มีสถานศึกษารวมทั้งสิ้น 171 แห่ง ในปี 2515 ได้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เพื่อรับผิดชอบด้านการศึกษา มีโรงเรียนเอกชนจัดการอาชีวศึกษา 97 แห่ง และวิทยาลัยเอกชน สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยจัดการอาชีวศึกษา 3 แห่ง การจัดการอาชีวศึกษาในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาตินี้มี 5 ระดับ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่อผู้ใดเห็นเข้าเว็บไซต์นี้เป็นการค้า ไม่ว่ากรรมใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพิ่มระดับปริญญาตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสายอาชีพมีนโยบายให้จัดลงและปรับปรุงหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยกรมวิชาการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงและระดับฝึกหัดครูอาชีวศึกษาก็มีการปรับปรุงหลักสูตรเช่นกันเพื่อสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และในปีการศึกษา 2519 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษารับผู้จบประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเข้าเรียนหลักสูตรปริญญาตรี

3.2.4 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520 - 2524) ได้กำหนดวัตถุประสงค์การพัฒนาระบบอาชีวศึกษาไว้ว่า "เพื่อผลิตกำลังคนในระดับกลางประเภทช่างฝีมือในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของตลาดแรงงานและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ อีกทั้งส่งเสริมการศึกษานอกโรงเรียนเพื่อช่วยให้ประชาชนมีความรู้ความสามารถประกอบอาชีพได้" และกำหนดนโยบายให้ปรับปรุงหลักสูตรเน้นวิชาชีพอย่างแท้จริง จัดระบบการวัดผลกาเรียนให้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ กระจายอำนาจการวัดผลให้โรงเรียน โดยมีการควบคุมคุณภาพการศึกษาให้ได้มาตรฐาน

ภาครัฐบาลมี 3 หน่วยงานเช่นเดิม คือ กรมอาชีวศึกษา 161 แห่ง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 28 แห่ง สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า 3 แห่ง สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย รวมมีสถานศึกษาทั้งสิ้น 192 แห่ง ภาคเอกชนมีโรงเรียนเอกชนจัดการอาชีวศึกษา 260 แห่ง วิทยาลัยเอกชนจัดการอาชีวศึกษา 4 แห่ง¹⁵

ในปีการศึกษา 2521 ได้ยกเลิกหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นสายอาชีพ ปีการศึกษา 2524 ปรับปรุงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพเป็นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และในปีการศึกษา 2522 ได้เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) รับผู้จบ ม.6 เข้าเรียน

3.2.5 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ว่า "เร่งพัฒนาและปรับปรุงทั้งด้านปริมาณและคุณภาพของการอาชีวศึกษาให้สามารถฝึกอาชีพที่เหมาะสมได้อย่างกว้างขวาง เพื่อสนองความต้องการทั้งการประกอบอาชีพอิสระและตลาดแรงงาน" และได้กำหนดนโยบายของการอาชีวศึกษาในหน่วยงานของรัฐและเอกชนร่วมวางแผนปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับอาชีพอิสระ และสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ส่งเสริมให้เอกชนร่วมจัดการอาชีวศึกษาเร่งผลิตและปรับปรุงคุณภาพครูอาชีวศึกษา ขยายการศึกษาวิชาชีพในเหมาะสมกับท้องถิ่นและสังคม สถานศึกษาขอความร่วมมือสถานประกอบการในการ

ศึกษาและฝึกงาน และให้มีการประสานสัมพันธ์ระหว่างการอาชีพกับการอาชีวศึกษาและการศึกษาระดับอื่น พร้อมทั้งให้มีการศึกษาหารูปแบบและลักษณะของการจัดการอาชีวศึกษา

สถานศึกษาที่จัดการอาชีวศึกษาของรัฐในสังกัดกรมอาชีวศึกษา 161 แห่ง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 28 แห่ง และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า 3 แห่ง โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา 350 แห่ง วิทยาลัยเอกชนจัดการอาชีวศึกษา 4 แห่ง¹⁶ มีการจัดการศึกษา 5 ระดับ คือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ฝึกหัดครูอาชีวศึกษา และปริญญาตรี มีการปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ในปีการศึกษา 2527

3.2.6 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534) ได้กำหนดวัตถุประสงค์การอาชีวศึกษาไว้ว่า "เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ในระดับกลางและระดับสูงให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ" และได้กำหนดนโยบายในการจัดการอาชีวศึกษา โดยลดการผลิตกำลังคนในสาขาที่เกินความต้องการเพิ่มในสาขาที่ขาดแคลน พัฒนาหลักสูตรให้ยืดหยุ่นสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและตลาดแรงงาน พัฒนาบุคลิกภาพ คุณภาพของครูและผู้เรียน ปรับปรุงค่าธรรมเนียมการเรียน มีการประสานสัมพันธ์กับสถานประกอบการและชุมชน และปรับปรุงหลักสูตรให้สามารถเชื่อมโยงได้ระหว่างการศึกษานอกระบบโรงเรียน¹⁷

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 อยู่ในระยะดำเนินการ การจัดการอาชีวศึกษาได้เปิดสอน 5 ระดับเช่นเดียวกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (2524) ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (2530) เพิ่มขึ้นมาอีกให้สถานศึกษาได้เลือกใช้ตามความเหมาะสมในการจัดการศึกษา สถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษาใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (2530) ทั้งหมด สถานศึกษาของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาได้ใช้หลักสูตรของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ(2524)¹⁸

การศึกษาเพื่อการมีงานทำ เป็นการศึกษาจัดโดยมีความสัมพันธ์กับอาชีพการงานที่มีอยู่ในลักษณะที่เป็นความต้องการของชุมชนและทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาประกอบอาชีพได้ การจะให้นักเรียนมีงานทำตรงสายงาน รายได้ดี มีความก้าวหน้า ควรมียุทธศาสตร์ที่เอื้ออำนวยต่อ

เอกสารนี้เป็นสิ่งสาธารณสมบัติที่มิใช่ทรัพย์สินทางปัญญาหรือลิขสิทธิ์ใด ๆ ในเมื่อผู้จัดทำเห็นประโยชน์ของงานด้านการศึกษา
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป้าหมาย คือ

1. มีความคิดความเชื่อตรงกันว่า การเรียนการสอนให้จบการศึกษาเพื่อให้งานทำตรงสายงาน รายได้ดี มีความก้าวหน้ามีใช้เรียนและสอนเพียงให้จบการศึกษา
2. หลักสูตรและประมวลการสอนตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน
3. ปริมาณและคุณภาพของความรู้ ทักษะ และคุณธรรมความดีอยู่ในระดับที่ตลาดแรงงานพอใจ
4. ปริมาณนักเรียนที่ผลิตตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน
5. มีมาตรการคัดคนเข้าฝึกวิชาชีพตามความถนัดและความพอใจอย่างแท้จริง
6. มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์กับสถานประกอบการอย่างมีระบบ มีองค์กรในสถานศึกษาดำเนินการเรื่องนี้ชัดเจน

ความคิดความเชื่อข้างต้นจะช่วยให้ นักเรียนสามารถช่วยตัวเอง สามารถมีงานทำ ตรงสายงาน รายได้ดี มีความก้าวหน้าด้วยตัวของเขาเองภายในระยะเวลาที่เหมาะสม การจะเกิดผลได้จำเป็นต้องทุ่มเทให้กับเรื่องนี้รวมทั้งการติดตามผลนักเรียน และจะต้องไม่เสียเวลาและทรัพยากรไปในเรื่องอื่นโดยใช่เหตุอีกด้วย

การจัดการศึกษาวิชาชีพในปัจจุบันสถานศึกษาของรัฐบาลและเอกชนสำหรับนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนต้น เปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวางเพื่อออกไปประกอบอาชีพได้ ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคม ได้แบ่งเป็น 5 ประเภทวิชา คือ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม คหกรรม ศิลปหัตถกรรม และเกษตรกรรม ทุกประเภทวิชามีจุดหมาย ดังนี้

1. เพื่อให้การศึกษาและการฝึกอบรมที่จำเป็นแก่การประกอบอาชีพโดยตรง และเปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้ตามความถนัด ความสนใจ และความต้องการของตลาดแรงงานอย่างกว้างขวาง โดยให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคม
2. เพื่อให้ฝึกงานฝีมือที่ใช้เทคโนโลยี โดยปฏิบัติจนเกิดทักษะ คุณธรรมและสติปัญญาสามารถจัดการเชิงธุรกิจ เชิงอุตสาหกรรม และเชิงเทคโนโลยีที่นำไปประกอบอาชีพได้จริง
3. เพื่อให้การอาชีวศึกษาครบวงจร โดยฝึกให้มีทักษะในวิชาชีพจนสามารถผลิตได้ จำหน่ายได้ จัดการได้ บริการได้ และบริโภคได้ตามความหลากหลายของอาชีพตามเนื้อหาวิชาตามเวลาฝึกตาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วุฒิภาวะและสภาพท้องถิ่นที่แตกต่างกัน

4. เพื่อให้การศึกษาและการฝึกอบรม ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ สามารถสร้างอาชีพ เข้าสู่อาชีพ รักษาอาชีพ และพัฒนาอาชีพ ให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ
5. เพื่อให้สามารถสร้างทักษะ สร้างคุณธรรม สร้างสติปัญญาจาก แหล่งวิทยาการ สถานประกอบการ สถานประกอบอาชีพอิสระ และศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้
6. เพื่อให้รู้สำนึกในการป้องกันอุบัติเหตุ รักรงาน รักรหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี โดยมีความเคารพในสิทธิและ หน้าที่ของตนเองและของผู้อื่น
7. เพื่อให้มีบุคลิกภาพดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรมและจริยธรรม มีสุขภาพและอนามัยสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
8. เพื่อให้มีความเข้าใจในปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของ ประเทศและของโลกปัจจุบัน มีความสำนึกในความเป็นไทย ดำรง ไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการ ปกครองระบบประชาธิปไตย¹⁹

การจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทั้ง 5 ประเภทวิชา เป็น การจัดการเรียนการสอนใช้หลักสูตรเรียน 3 ปีหลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จุดหมายของ หลักสูตรแต่ละประเภทวิชาชีพได้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศที่ขยายทางด้านภาคอุตสาหกรรม ประกอบด้วยผลผลิตและรายได้ทางภาคเกษตรไม่คงที่แน่นอน จึงทำให้นักเรียนและผู้ปกครองให้ ความสนใจในวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมมาก อีกทั้งความต้องการของงาน อาชีวศึกษาระหว่างเดือนกรกฎาคม - ธันวาคม 2531 ที่กองแผนงาน กรมอาชีวศึกษา กระทรวง ศึกษาธิการ ได้วิเคราะห์ข้อมูลจากกรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทยได้พบว่า ประเภทวิชาชีพที่ ตลาดต้องการจากมากไปหาน้อย คือ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ช่างอุตสาหกรรม ศิลปหัตถกรรม คหกรรม และเกษตรกรรม ตามลำดับ²⁰ จากข้อมูลข้างต้นนักเรียนได้ทราบจากข่าวสาร จากการ แนะนำของครู ได้นำมาประกอบกับข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลในลักษณะวิชาชีพแต่ละสาขาวิชาชีพ เพื่อตัดสินใจเลือกเรียนวิชาชีพ

3.3 ลักษณะวิชาชีพแต่ละประเภทวิชา

ในการจัดการเรียนและการปฏิบัติงานทั่วไปของผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ (ปวช.) เป็นการเข้าปฏิบัติงานในระดับแรงงานฝีมือไม่ได้ฝึกให้เป็นผู้ชำนาญทางด้านใด ด้านหนึ่ง ความรู้ความสามารถยังอยู่ในระดับพื้นฐาน ผู้สำเร็จการศึกษาระดับนี้จึงสามารถปฏิบัติ

งานกว้าง ๆ ที่เป็นพื้นฐาน การจัดการศึกษาระดับนี้เป็นลักษณะปูพื้นฐานเพื่อการเตรียมตัวศึกษา ต่อในระดับวิชาชีพชั้นสูงหรือเข้าฝึกงานเพิ่มเติมความชำนาญเพื่อทำงานในหน้าที่ต่อไป

3.3.1 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม²¹ ผู้เรียนในประเภทวิชาชีพนี้จะมีความรู้พื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับวิชาชีพทางช่าง ทั้งนี้ผู้จบการศึกษาประเภทวิชานี้จะต้องมีความสามารถในการ ปฏิบัติงานเฉพาะด้านตามสาขาวิชาที่เลือกไว้อีก

3.3.1.1 สาขาวิชาช่างยนต์ ผู้เรียนสาขาวิชาช่างยนต์ทุกคนจะต้องมีความรู้พื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับเครื่องยนต์ อันได้แก่ สามารถบำรุงรักษาเครื่องยนต์ ปรับแต่งเครื่องยนต์ ซ่อมแซมเครื่องยนต์ งานไฟฟ้ารถยนต์ งานเครื่องยนต์เล็ก งานจักรยานยนต์ และ งานระบบส่งกำลัง ทั้งนี้ต้องมีความสามารถเฉพาะด้านตามกลุ่มวิชาชีพเฉพาะอีกด้วย คือ ด้านรถยนต์และด้านเรือยนต์

3.3.1.2 สาขาวิชาช่างกลโลหะ ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้ต้องมีความรู้พื้นฐานทั่วไปที่สามารถใช้ในการปฏิบัติงาน ได้แก่ งานอ่านแบบและเขียนแบบเครื่องกล งานปรับงานกลึงโลหะ งานไสโลหะ งานกัดโลหะ งานเจียรระไนราบ งานเจียรระไนลับเครื่องมือตัด เบื้องต้น งานเชื่อมเหล็กเหนียวด้วยแก๊สไฟฟ้า งานขึ้นรูปโลหะแผ่นเหนียวด้วยกรรมวิธีต่าง ๆ งานบำรุงรักษาอุปกรณ์เครื่องมือกล เครื่องจักรกลในสาขาเครื่องกล และผู้จบการศึกษายังต้องมีความสามารถในการปฏิบัติงานเฉพาะด้านตามกลุ่มอาชีพที่เลือกเรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งใน 6 กลุ่มอาชีพ คือ กลุ่มอาชีพช่างกลโรงงานสามารถทำชิ้นส่วนเครื่องกล เขียนแบบเครื่องกล ซ่อมบำรุงรักษาเครื่องมือกลและเครื่องจักรกล กลุ่มอาชีพช่างทำเครื่องมือและแม่พิมพ์สามารถทำชิ้นส่วนแม่พิมพ์โลหะ แม่พิมพ์พลาสติก เขียนแบบแม่พิมพ์ ตัดตั้งซ่อมบำรุงแม่พิมพ์ ทำแม่พิมพ์โลหะ พลาสติก ทำจิ๊ก และเฟอร์นิเจอร์ กลุ่มอาชีพเขียนแบบเครื่องกลสามารถเขียนแบบเครื่องกล เขียนแบบไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ เขียนแบบนิวเมติก ไฮดรอลิกส์ เขียนแบบโครงสร้างวัดและตรวจสอบคุณภาพ กลุ่มอาชีพช่างซ่อมบำรุงสามารถบำรุงรักษาเครื่องต้นกำลัง เครื่องจักรกล เครื่องมือกล อุปกรณ์ซ่อมบำรุงเครื่องสุขภัณฑ์ กลุ่มอาชีพช่างประกอบผลิตภัณฑ์สามารถทำอุปกรณ์จับยึดอย่างง่าย ในการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เขียนแบบแผ่นคลี่ ชิ้นงานผลิตภัณฑ์โลหะแผ่น งานการผลิต กลุ่มอาชีพช่างเชื่อมโลหะสามารถซ่อมสร้างเครื่องกลโดยวิธีเชื่อมด้วยแก๊สไฟฟ้า ตัดโลหะด้วยแก๊ส เชื่อมโครงสร้างเหล็ก เชื่อมโลหะพิเศษ เชื่อมท่อหึงด้วยแก๊สไฟฟ้า รวมทั้งทดสอบทำแนวเชื่อมแบบทำลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.1.3 สาขาวิชาช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานด้วยไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ โดยเน้นหนักด้านใดด้านหนึ่ง คือ กลุ่มวิชาชีพช่างไฟฟ้าสามารถติดตั้งไฟฟ้าในอาคาร นอกอาคาร ในโรงงานอุตสาหกรรม งานเครื่องกลไฟฟ้า ได้แก่ หม้อแปลงไฟฟ้า เครื่องกลไฟฟ้ากระแสตรงกระแสสลับ มอเตอร์ไฟฟ้ากระแสสลับ งานควบคุมเครื่องกลไฟฟ้า งานเครื่องเย็นและปรับอากาศ กลุ่มวิชาชีพช่างอิเล็กทรอนิกส์สามารถปฏิบัติงานอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม งานระบบดิจิทัลและคอมพิวเตอร์ งานระบบสื่อสารและโทรคมนาคม งานระบบเสียงและระบบภาพ

3.3.1.4 สาขาวิชาช่างก่อสร้าง ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการก่อสร้างแยกตามกลุ่มวิชาชีพ คือ กลุ่มวิชาชีพช่างก่อสร้างสามารถก่อสร้างอาคารไม้ เขียนแบบก่อสร้าง งานปูน งานท่อและสุขภัณฑ์ งานช่างสี กลุ่มวิชาชีพช่างเทคนิคสถาปัตยกรรมสามารถเขียนแบบ ทำหุ่นจำลอง งานผลิตภัณฑ์ งานออกแบบ ตกแต่ง งานภูมิสถาปัตยกรรม ได้แก่ งานตกแต่งสวน บำรุงรักษาสวน กลุ่มวิชาชีพช่างเคหภัณฑ์สามารถทำงานไม้เครื่องเรือน งานสีเครื่องเรือน งานอลูมิเนียม งานบุฉนวน งานกลึงและแกะไม้ งานหวาย กลุ่มวิชาชีพช่างสำรวจสามารถเขียนแบบสำรวจ เขียนแบบแผนที่

3.3.1.5 สาขาวิชาช่างต่อเรือไม้ - เหล็ก ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้ต้องมีความรู้พื้นฐานด้านการต่อเรือและโครงสร้างเรือแยกตามกลุ่มวิชาชีพ คือ กลุ่มวิชาชีพงานต่อเรือไม้สามารถต่อเรือ ตกแต่งภายในเรือ กลุ่มวิชาชีพต่อเรือไฟเบอร์กลาสสามารถต่อเรือไฟเบอร์กลาส สร้างแบบหล่อไฟเบอร์กลาส และกลุ่มวิชางานต่อเรือโลหะสามารถเชื่อมไฟฟ้า เชื่อมโลหะ งานประกอบตัวเรือโลหะ

3.3.1.6 สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรมสิ่งทอ ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้ต้องมีความรู้ความสามารถในกลุ่มวิชาชีพกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง คือ กลุ่มวิชาชีพเคมีอุตสาหกรรมสามารถปฏิบัติงานงานเคมีสิ่งทอด้านการย้อมสี งานพิมพ์สิ่งทอ กลุ่มวิชาชีพอุตสาหกรรมการทอสามารถปฏิบัติงานสิ่งทอผ้าพื้นเมือง การทอเครื่องจักร การทอผ้าดัก การปั่นด้าย งานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป งานออกแบบแฟชั่น การบำรุงรักษาเครื่องจักรเย็บผ้า การทำเสื้อผ้าอุตสาหกรรม

3.3.1.7 สาขาวิชาช่างพิมพ์ ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้ต้องมีความรู้ความสามารถในงานกลุ่มเตรียมการพิมพ์ ได้แก่ งานเรียงพิมพ์ งานทำเลย์เอาท์ งานทำเพลท งานทำบล็อก กลุ่มงานเทคนิคพิมพ์ ได้แก่ งานพิมพ์เลตเตอร์เพรส การพิมพ์ออฟเซต และงานกลุ่มทำเล่ม

3.3.1.8 สาขาวิชาเทคนิคแว่นตาและเลนส์ ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้ต้องสามารถปฏิบัติงานเกี่ยวกับการทำวัสดุแว่นตาและเลนส์ เช่น การซ่อมและตัดกรอบแว่นตา งานเชื่อมและประสานแว่นตา การปรับและตรวจสอบคุณภาพของแว่นตา

3.3.2 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม²² ประเภทวิชานี้แบ่งผู้จบการศึกษาออกเป็นสาขาพาณิชยกรรม อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ธุรกิจหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ และการประชาสัมพันธ์

3.3.2.1 สาขาวิชาพาณิชยกรรม ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้มีความรู้ความสามารถพื้นฐานในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการทำบัญชีธุรกิจการค้า งานพิมพ์ตีภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์จดหมายธุรกิจ งานขายปลีก งานถ่ายเอกสาร สำเนาเอกสาร การใช้เครื่องติดต่อกายใน การบำรุงรักษาเครื่องมือพื้นฐาน และงานภาษีเงินได้ และต้องมีความรู้ความสามารถเฉพาะด้านตามกลุ่มอาชีพ คือ กลุ่มวิชาการบัญชีต้องมีความรู้ความสามารถในการจัดทำบัญชีห้างหุ้นส่วนบริษัท การบัญชีอุตสาหกรรม กิจการร่วมค้า บัญชีระบบใบสำคัญ ภาษีเงินได้นิติบุคคล กลุ่มวิชาการขายสามารถจำหน่ายสินค้าปลีกและส่ง การจัดแสดงสินค้าโฆษณาประชาสัมพันธ์ธุรกิจ เก็บข้อมูลของการตลาด ควบคุมสินค้าบรรจุหีบห่อ การขายประกันชีวิต งานแนะนำสินค้า กลุ่มวิชาเลขานุการสามารถปฏิบัติงานเลขานุการส่วนตัว งานธุรการ งานพิมพ์ งานถอดข้อความจากเครื่องบันทึก งานชวเลขไทย งานพิมพ์ตีภาษาไทยภาษาอังกฤษขึ้นประยุกต์ งานต้อนรับงานประชาสัมพันธ์ กลุ่มวิชาการบริการธุรกิจโรงแรมสามารถบริการในโรงแรม ประกอบอาหารในโรงแรม อุปกรณ์การครัวโรงแรม งานส่วนหน้าโรงแรม กลุ่มวิชาบริการธุรกิจสถานพยาบาลสามารถบริการทั่วไปในสถานพยาบาล การปฐมพยาบาล การจัดเวชระเบียน

3.3.2.2 สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้มีความรู้ความสามารถเป็นมัคคุเทศก์ งานในโรงแรม งานในสำนักงานที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เพราะผู้เรียนทางสาขาวิชานี้มีความรู้เกี่ยวกับศิลปะวัฒนธรรมไทย วรรณคดีไทย นันทนาการเพื่อการท่องเที่ยว การป้องกันอุบัติเหตุในการท่องเที่ยว การประกอบอาหาร และการบริการนักท่องเที่ยว

3.3.2.3 สาขาวิชาธุรกิจหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้มีความรู้ความสามารถปฏิบัติงานด้านหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ คือ จัดทำสิ่งพิมพ์และหนังสือพิมพ์ จัดจำหน่ายสิ่งพิมพ์ ปฏิบัติการด้านข่าวสาร และงานในสำนักงานสิ่งพิมพ์และหนังสือพิมพ์

3.3.2.4 สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์ ผู้เรียนสำเร็จสาขาวิชานี้มีความรู้ความสามารถด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ธุรกิจ คือ งานโฆษณาประชาสัมพันธ์ ถ่ายภาพ
เอกสารและเอกสารพิมพ์งานและสื่อทางการศึกษาและนันทนาการ เมื่อผู้เรียนใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตรายการทางวิทยุโทรทัศน์ การใช้เครื่องมือสื่อสารประเภทต่าง ๆ

3.3.3 ประเภทวิชาคหกรรม²³ ประเภทวิชานี้เป็นลักษณะงานทั่วไปด้านคหกรรม ผู้เรียนสำเร็จวิชานี้จะมีความสามารถเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งใน 3 กลุ่มอาชีพ คือ กลุ่มอาชีพผ้า และเครื่องแต่งกาย ผู้จบการศึกษาจะมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับผ้าและเครื่องแต่งกาย สามารถร่าง โครงสร้างหุ่น ออกแบบเสื้อ วัตถุประสงค์ สร้างแบบ แยกแบบตัด เทคนิคการตกแต่งและออกแบบ ตกแต่งผ้า บำรุงรักษาจักร สามารถใช้วัสดุอุปกรณ์การพิมพ์ผ้าและย้อมสีผ้า ออกแบบลายย้อม และแม่พิมพ์ พิมพ์ผ้า ทำผ้าบาติก บีกด้วยมือและจักร เย็บนลวดลายได้ กลุ่มอาชีพอาหาร และโภชนาการ ผู้จบการศึกษามีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับอาหารและโภชนาการสามารถบริการอาหาร เครื่องดื่ม ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับอาหาร ทำขนมไทย รู้จักวิธีถนอมอาหาร ทำขนมต่าง ๆ เตรียมอาหารในโรงแรมได้ จัดครัว แกะสลักผักผลไม้ กลุ่มอาชีพคหกรรมทั่วไปสามารถออกแบบสร้างตุ๊กตา สิ่งประดิษฐ์ภายในบ้าน เลือกอุปกรณ์ ดูแลรักษาซ่อมแซมเครื่องใช้ในบ้าน ดูแล และปรุงอาหารเด็ก ประดิษฐ์และจัดดอกไม้ ประดิษฐ์ของชำร่วย เย็บปักถักร้อยต่าง ๆ แต่งหน้า ทำผม ออกแบบเสริมสวย

3.3.4 ประเภทวิชาเกษตรกรรม²⁴ ผู้เรียนสำเร็จวิชานี้มีความรู้พื้นฐานทั่วไป มีความสามารถเฉพาะด้านจากการเลือกเรียนกลุ่มวิชาใดวิชาหนึ่ง คือ กลุ่มวิชาพืชผักสามารถจัดการ เพาะปลูกผัก ขยายพันธุ์ จัดฟาร์ม กลุ่มวิชาพืชไร่ - นา สามารถจัดการเพาะปลูกพืชไร่ การ ทำนา การใช้สารเคมี การจัดการเก็บเกี่ยว กลุ่มวิชาไม้ผลและไม้ยืนต้นสามารถปลูกพืชสวน การ จัดสวนผลไม้ การขยายพันธุ์ผลไม้ การป้องกันและกำจัดศัตรูพืช กลุ่มวิชาพืชสวนประดับ สามารถจัดสวนประดับ ผลิตไม้ตัดดอก ผลิตไม้ประดับ จัดเรือนเพาะชำ กลุ่มวิชาสัตว์ปีก สามารถเลี้ยงไก่ ช้าแหละสัตว์ ฟักไข่ ให้อาหาร ปรับปรุงพันธุ์ เลี้ยงนกสวยงาม กลุ่มวิชา สัตว์เล็กสามารถปฏิบัติงานในฟาร์มสุกร สุขาภิบาลโรคสัตว์ ผลิตอาหาร กลุ่มวิชาสัตว์ใหญ่ สามารถเลี้ยงโคนม โคเนื้อ พสมเทียม ช้าแหละสัตว์ ริดและเก็บรักษานม สุขาภิบาลสัตว์ กลุ่มวิชาประมงสามารถเลี้ยงกุ้ง ปลา พสมเทียม เพาะเลี้ยงลูกปลา กลุ่มวิชาช่างเกษตรสามารถใช้เครื่องมือ เครื่องจักรในฟาร์ม เครื่องจักรกลเกษตร เครื่องยนต์เกษตร ชลประทานเกษตร กลุ่มวิชาธุรกิจเกษตรมีความรู้หลักการจัดฟาร์ม หลักการสหกรณ์ บัญชีฟาร์ม กฎหมายธุรกิจเกษตร เศรษฐศาสตร์เกษตร และกลุ่มวิชาอุตสาหกรรมมีความรู้ในการถนอมอาหาร บรรจุหีบห่อ ผลิต ภัณฑ์อาหาร สุขาภิบาลโรงงาน ผลิตภัณฑ์น้ำมันและน้ำมันพืช

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.5 ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม²⁵ ผู้เรียนสำเร็จวิชานี้มีความรู้ลักษณะงานทางด้านศิลปหัตถกรรม การถ่ายภาพ และการดนตรี ขณะนี้ด้านการถ่ายภาพและการดนตรียังไม่เปิดสอน ด้านศิลปหัตถกรรมผู้จบการศึกษาต้องมีความรู้ความสามารถเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งตามกลุ่มวิชาชีพ คือ กลุ่มวิชาชีพจิตรศิลป์มีความสามารถในการเขียนรูป การเขียนลวดลาย การปั้นรูป การพิมพ์ภาพ กลุ่มวิชาชีพศิลปประยุกต์สามารถออกแบบพาณิชย์ศิลป์ สัญลักษณ์เครื่องหมายการค้า การออกแบบผลิตภัณฑ์ การออกแบบตกแต่งสำนักงาน บ้าน ร้านค้า และสวน กลุ่มวิชาชีพหัตถอุตสาหกรรมสามารถทำงานเครื่องถัก เครื่องประดับ งานแกะสลักหิน งานเครื่องเคลือบดินเผา งานหล่อ งานไม้ งานไม้ไฟ งานเครื่องรัก งานหนัง และงานทอ

ลักษณะวิชาชีพตามประเภทวิชาชีพทั้ง 5 ประเภทข้างต้นประกอบในการเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพแล้วยังต้องมียุทธศาสตร์ประกอบด้านความสัมพันธ์ของอาชีพอื่น ความก้าวหน้าในอาชีพมาประกอบการตัดสินใจการเลือกศึกษาต่อด้วย องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะวิชาชีพและอาชีพในงานของ วิชาชีพ ชัยจรณาการ²⁶ และได้นำมาปรับปรุงใช้เป็นแบบสอบถามตอนที่ 2 ของงานวิจัยครั้งนี้ วิชาชีพ ชัยจรณาการได้ค้นพบว่า ความรู้ในลักษณะวิชาชีพที่เลือกไว้เป็นอันดับหนึ่งแจ่มแจ้งด้วยค่ามัชฌิมเลขคณิตเรียงตามค่ามากไปหาน้อย คือ ผู้ปกครองยินดีสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จ เมื่อเรียนสำเร็จแล้วมีงานทำ เรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้า คุณสมบัติด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของคนที่จะเรียน ความต้องการบุคคลที่เรียนวิชานี้ เครื่องมืออุปกรณ์ในการเรียนและประกอบอาชีพ เมื่อเรียนจบแล้วประกอบอาชีพรายได้ดี มีกฎหมายควบคุมอาชีพนี้ ค่ามัชฌิมเลขคณิตขององค์ประกอบอยู่ในระดับปานกลางคือ ผู้ปกครองยินดีสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จมีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุดเพียง 3.78 ส่วนมีกฎหมายควบคุมมีค่ามัชฌิมเลขคณิตต่ำสุดที่ 2.65 องค์ประกอบเกี่ยวกับลักษณะวิชาชีพข้างต้นได้นำมาปรับปรุงใช้ในเครื่องมือการเก็บข้อมูลครั้งนี้อีกครั้งในสภาวะการขยายตัวภาคอุตสาหกรรม การจัดการเรียนการสอนแต่ละประเภทวิชาที่สอดคล้องตามความต้องการตลาดแรงงาน และข่าวสารข้อมูลตลอดจนการแนะแนวได้ทันสมัยรวดเร็วและทั่วถึง

นโยบายการจัดการอาชีวศึกษาในแผนการศึกษาแห่งชาติ จะเห็นได้ว่ารัฐได้ให้ความสำคัญในการอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา เพื่อแก้ปัญหาการว่างงานและสนองความต้องการของตลาดแรงงาน แต่ความต้องการแรงงานมีกลไกสลับซับซ้อนและมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ฉะนั้นในการจัดให้ได้ผลและสามารถสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานทั้งในด้านปริมาณและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณภาพ ต้องวิเคราะห์ความต้องการเพื่อแจกแจงงานหรืออาชีพที่ต้องการในสังคมและภาคอุตสาหกรรมให้ชัดเจน เมื่อทราบความต้องการจะเป็นแนวทางวางแผนพัฒนาการอาชีวศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยผลิตบุคลากรจะสามารถผลิตบุคลากรได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานได้ แต่การวิเคราะห์จะเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปเป็นสิ่งที่ทำยากมาก การพัฒนาการศึกษาวิชาชีพมีส่วนสัมพันธ์ใกล้ชิดกับการพัฒนาอุตสาหกรรมสาขา นำ อันจะก่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ทำให้เกิดการสร้างงานในทุกประเภท การจัดการอาชีวศึกษาในปัจจุบันส่วนใหญ่รัฐจะเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการเรียนการสอนและการฝึกงานซึ่งต้องลงทุนสูง อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะวิชาชีพที่สามารถออกไปประกอบอาชีพในตลาดแรงงานได้ คือ การเน้นการจัดการศึกษาเพื่อสนองความต้องการของตลาดแรงงาน แต่การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีมากและรวดเร็ว ทำให้การลงทุนของรัฐเพื่อการศึกษาประเภทนี้ไม่ทันกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีใหม่ ๆ เครื่องจักร เครื่องมือในสถานศึกษาจึงล้าหลังกว่าโรงงานอุตสาหกรรม²⁷

สาระสำคัญของชีวิตของผู้มีการศึกษาที่สูงส่งและกว้างขวางจะต้องมีเป้าหมายให้บุคคลได้ค้นหาและค้นให้พบคุณค่าของชีวิตที่เกิดมาเป็นมนุษย์ให้ได้ อาจจะเรียนกันสูง ๆ แต่มีความคิดและความรู้สึกเพียงเป้าหมายที่จะศึกษา และเรียนเพื่อการยังชีพของตนเท่านั้น จะเป็นการศึกษาที่มีเป้าหมายต้นเป็นไม่ต่างจากผู้ไม่ได้รับการศึกษาหรือรับการศึกษาน้อย ชีวิตจะมีแต่ความบกร่อง ขัดแย้ง และเป็นทุกข์ จะมีแต่ความหวาดกลัวในสิ่งต่าง ๆ ชีวิตของบุคคลจะมีความหมายและความลึกซึ้งมาก ถ้าผู้รับการศึกษามุ่งหวังทำประโยชน์แก่ส่วนรวมของสังคมและประเทศชาติ ก่อนประโยชน์ส่วนตัวเป็นลำดับสำคัญลำดับแรก รู้จักพอใจในประโยชน์ส่วนตน และรู้จักเพื่อแม่แก่คนอื่น คนที่ได้รับการศึกษาสูงควรจะต้องให้อะไรกับสังคมยิ่งมากขึ้น การแสวงหาเป้าหมายการศึกษาที่ถูกต้องจะต้องค้นหาเข้าไปถึงสาระสำคัญและคุณค่าทั้งหมดของชีวิตของบุคคล²⁸

ความสนใจในอาชีพมีบทบาทอย่างมากต่อการพัฒนาอาชีพ เนื่องจากบุคคลมีแนวโน้มที่จะเลือกและเริ่มต้นกับอาชีพที่ตนสนใจ ในทางตรงกันข้ามหากเป็นอาชีพที่บุคคลไม่สนใจเขาก็จะมีแนวโน้มที่จะออกจากอาชีพนั้นแม้ว่าจะได้เข้าสู่อาชีพนั้นแล้วก็ตาม การที่บุคคลได้ประกอบอาชีพที่ตนสนใจ จะทำให้มีความชอบสำหรับกิจกรรมในงานนั้น เกิดความพึงพอใจในการทำงาน มีความก้าวหน้าและความสำเร็จในอาชีพ ซึ่งทั้งหมดนี้ทำให้เกิดความมั่นคงในอาชีพขึ้นได้ ความสนใจในอาชีพเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่ออาชีพใดอาชีพหนึ่งที่จะกระตุ้นให้บุคคลเลือกหรือกระทำในอาชีพที่ตนชอบ และในที่สุดจะบรรลุจุดมุ่งหมายของการประกอบอาชีพที่ตั้งไว้²⁹ และการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ หากต้องการนำเอกสารนี้ไปใช้

ประกอบอาชีพที่ไม่สนใจนอกจากจะเป็นการฝืนใจยังทำให้ไม่ก้าวหน้าและจะเปลี่ยนอาชีพทันทีที่มีโอกาส ทศนคติที่ดีต่ออาชีพมีน้อย มักดูหมิ่นอาชีพที่ประกอบ³⁰ จึงอาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าความสนใจในอาชีพหมายถึง ความชอบ ความใส่ใจต่ออาชีพใดอาชีพหนึ่งอันจะทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะเลือกประกอบอาชีพนั้น ๆ ในภายหน้า

4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ

ความสนใจในอาชีพเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเลือกอาชีพ นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ อีก เช่น เพศ อายุ ระดับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน อาชีพของบิดามารดา ระดับรายได้บิดามารดา แรงจูงใจด้านบุคคล ด้านการเงิน ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า เป็นต้น ที่มีอิทธิพลต่อความสนใจในอาชีพ ผู้วิจัยบอกกล่าวถึงแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพทางด้านบุคคล การเงิน ความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว เกียรติยศและชื่อเสียง ลักษณะงานและความก้าวหน้า ดังนี้

4.1 แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ

แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลเกี่ยวข้องกับเพศ อายุ บิดามารดา ผู้ให้การอุปการะ ผู้ที่นักเรียนรักเคารพ เช่น ครู ญาติมิตร ตลอดจนผู้ที่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพนั้น ๆ ได้มีผู้วิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลไว้ ดังนี้

ยุพรรณี ศุภมิต ได้ศึกษาคำนิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า

ความแตกต่างระหว่างนักเรียนชายและหญิงในการเลือกคำนิยมทางอาชีพที่เกี่ยวกับการทำงานกับวัตถุ ความต้องการของประเทศ ความเหมาะสมกับความรู้ที่ได้เรียนมา การเป็นหัวหน้าใหญ่ ความมีเกียรติ การมีสถานที่และสิ่งแวดล้อม การได้รับชื่อเสียงเกียรติยศ การมีเวลาสนใจสิ่งอื่นและงานอดิเรก ความเหมาะสมกับบุคลิกภาพและนิสัย การสามารถหารายได้พิเศษ การเป็นผู้ให้คำแนะนำคนอื่น การมีอาชีพที่สุจริตและไม่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก ความแตกต่างที่พบเป็นความแตกต่างที่มีนัยสำคัญที่ระดับ .001, .005 และ .05 แสดงว่าความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับการเลือกอาชีพเป็นที่เชื่อถือได้ นอกจากนี้ยังพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเรียนและบิดามารดาในการเลือกค่านิยมเกี่ยวกับงานที่ไม่จำเจ ความต้องการของประเทศ การไม่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย การมีประสบการณ์ในการทำงาน การไม่ต้องรับผิดชอบ การมีผู้ร่วมงานที่พอใจ อาชีพที่น่าสนใจ ได้รับชื่อเสียงเกียรติยศ การมีอิสระในการทำงาน การมีเวลาสนใจสิ่งอื่น และงานอดิเรก การช่วยเหลือผู้อื่น การเป็นหัวหน้าใหญ่ การมีเวลาสำหรับครอบครัว ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นไปในทางเดียวกันและมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ .05 แสดงว่านักเรียนและบิดามารดามีความเห็นสอดคล้องเกี่ยวกับการเลือกค่านิยมทางอาชีพ แต่มีค่านิยมบางข้อ คือ การใช้ความคิดสร้างสรรค์ การมีโอกาสศึกษาต่อ การมีสวัสดิการดี ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญในทางตรงข้ามที่ระดับ .01 และ .05 แสดงว่านักเรียนและบิดามารดามีความคิดเห็นแตกต่างเกี่ยวกับค่านิยมทางอาชีพบางข้อ ค่านิยมทางอาชีพข้ออื่นมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดามีน้อย และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่าบิดามารดามีอิทธิพลในการเลือกอาชีพของนักเรียน³¹

พกา บุญเรือง ได้ศึกษาการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจเลือกอาชีพ วุฒิภาวะทางอาชีพ และการควบคุมภายใน - ภายนอก ได้ให้นิยามศัพท์เฉพาะไว้ว่า

การควบคุมภายนอก คือ การรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเกี่ยวข้องกับโชคเคราะห์ ความบังเอิญ อิทธิพลที่คนอื่นทำให้เกิด เกิดอย่างไม่คาดฝันด้วยอำนาจที่อยู่รวมตัว การควบคุมภายใน คือ การรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเอง จากความสามารถในตัวเอง วุฒิภาวะทางอาชีพ ประกอบด้วย ประการที่ 1 ความคงที่ของการเลือกอาชีพ ประการที่ 2 ความฉลาดในการเลือกอาชีพหรือการเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับคนด้านความสามารถ ความสนใจ ประการที่ 3 การเลือกอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ คือ มีจุดมุ่งหมาย มีการวางแผนและแก้ปัญหาเกี่ยวกับอาชีพ ประการสุดท้าย ทิศนคติในการเลือกอาชีพ พกา บุญเรือง ได้พบว่าผู้ที่ตัดสินใจเลือกอย่างเป็นจริงเป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะทางอาชีพสูงกว่าผู้ที่ตัดสินใจเลือกอย่างไม่เป็นจริง ผู้ที่ตัดสินใจเลือกอย่างเป็นจริงเป็นผู้ที่มีการควบคุมภายในสูงกว่าผู้ที่ตัดสินใจเลือกอย่างไม่เป็นจริง และผู้ที่มีการควบคุมภายในมีวุฒิภาวะทางอาชีพสูงกว่าผู้ที่มีการควบคุมภายนอก เพราะผู้ตัดสินใจเลือกอย่างเป็นจริงมีลักษณะที่ต้องได้รับความช่วยเหลือจากประสบการณ์ ความรู้ ความสนใจ ฯลฯ ซึ่งต้องสะสมมานานเช่นเดียวกับความวุฒิภาวะทางอาชีพซึ่งมีองค์ประกอบคล้ายกัน ส่วนผู้ที่มีการควบคุมภายในเป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะทางอาชีพสูง เพราะเป็นผู้รู้จักตนเอง รับรู้สิ่งแวดล้อมอย่างเป็นจริง ซึ่งเป็นองค์ประกอบเดียวกันกับความวุฒิภาวะทางอาชีพ สรุปได้ว่าผู้ที่มีการควบคุมภายในมีแนวโน้มที่จะตัดสินใจเลือกอาชีพได้อย่างเป็นจริงและเป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะทางอาชีพ

และยังพบว่าเพศชายหญิงมีการตัดสินใจเลือกอาชีพ วุฒิภาวะทางอาชีพ และการควบคุมภายใน - ภายนอก ไม่แตกต่างกัน³²

สมพงษ์ อากาพันธ์³³ ได้ศึกษาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่านักเรียนที่มีความนิยมต่อบุคคลที่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่ตนเลือก จึงทำให้เลือกอาชีพคล้ายตามผู้นั้น แต่ศิริลักษณ์ จินดากุล³⁴ ได้ศึกษาการเปรียบเทียบการเลือกอาชีพและความมุ่งหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในพระนครกับต่างจังหวัด พบว่าผู้ปกครองนักเรียนที่มีอาชีพรับราชการทหาร ตำรวจ ครู และแพทย์ มีแนวโน้มให้นักเรียนเลือกอาชีพตามบิดามารดา ส่วนผู้ปกครองที่มีอาชีพศิลปิน กรรมกร ไม่มีแนวโน้มต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน สอดคล้องกับลัดดา สุวรรณรัตน์³⁵ ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไปประกอบอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนประเภทการช่างอุตสาหกรรม สรุปได้ว่า แรงจูงใจด้านบุคคลของนักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างมีน้อยกว่าผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย เกษตร รับราชการ เช่นเดียวกับจุฑาภรณ์ วรสุมันต์³⁶ อรวรรณ ประคองเวช³⁷ พบว่าการเลือกอาชีพของนักเรียนไม่ขึ้นต่อหรือไม่สัมพันธ์กับอาชีพบิดามารดา และรัชชัชชัย จัยจิรฉายากุล³⁸ ได้ศึกษาการศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสามัญและวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา 2531 สรุปไว้ว่า นักเรียนที่เลือกเรียนสายสามัญและสายอาชีพแรงจูงใจด้านบุคคลมีอิทธิพลน้อยมาก

พรทิพย์ ศรีวัชรินทร์ ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของหัวหน้าครัวเรือนชายที่มีต่อการเลือกอาชีพของคนหนุ่มสาวในเขตชนบทและเขตเมืองของประเทศไทย พบว่า

หัวหน้าครัวเรือนชายเขตชนบทส่วนมากต้องการให้คนหนุ่มสาวประกอบอาชีพเกษตรกรรม ส่วนอาชีพรองลงมาของคนหนุ่ม คือ อาชีพด้านวิชาชีพ รับราชการ ส่วนคนสาวอาชีพรองลงมา คือ ค้าขาย ช่างฝีมือ บริการ ส่วนหัวหน้าครัวเรือนชายในเขตเมืองต้องการให้คนหนุ่มสาวรับราชการ รองลงมา คือ ค้าขาย ช่างฝีมือ บริการ และยังพบว่าระดับการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือนชายทั้งเขตชนบทและเขตเมืองมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อแนวคิดในการเลือกอาชีพของคนหนุ่มสาว ยังมีระดับการศึกษาสูงเท่าไรยิ่งต้องการให้คนหนุ่มสาวประกอบอาชีพด้านวิชาชีพ ข้าราชการ หัวหน้าครัวเรือนชายที่ระดับการศึกษาต่ำทั้ง 2 เขต ต้องการให้คนหนุ่มสาวประกอบอาชีพเกษตรกรรม ค้าขาย ช่างฝีมือ บริการ เพราะคิดว่าไม่ต้องใช้ความรู้ความสามารถสูงเพียงมีทุนและ

ประสบการณ์เพียงเล็กน้อยก็ทำได้ หัวหน้าครัวเรือนชายที่เคยย้ายถิ่นตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไปหรือเคยออกไปในถิ่นต่าง ๆ บ่อย ๆ จะมีทัศนคติในการให้คนหนุ่มสาวประกอบอาชีพเกษตรกรรมน้อยแต่ให้ประกอบอาชีพข้าราชการมากที่สุด รองลงมาค้าขาย ช่างฝีมือ บริการ ส่วนหัวหน้าครัวเรือนชายที่อยู่กับถิ่นและไม่ออกไปไหนเลยจะให้คนหนุ่มสาวประกอบอาชีพเกษตรกรรม รองลงมาด้านวิชาชีพ ข้าราชการ อาชีพของบิดาของหัวหน้าครัวเรือนชายทั้งในเขตชนบทและเขตเมืองมีอิทธิพลมากเพราะหัวหน้าครัวเรือนชายต้องการให้คนหนุ่มสาวประกอบอาชีพนั้น ยกเว้นอาชีพเดิมเกษตรกรรมที่ต้องการให้คนหนุ่มสาวประกอบอาชีพด้านวิชาชีพ ข้าราชการ มากกว่าอาชีพเดิมของบิดา³⁹

ช่อทิพย์ ราตรีเกรียงไกร⁴⁰ ได้ศึกษาความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่าอาชีพบิดามีความสัมพันธ์กับความมุ่งหวังของบิดาต่อการศึกษาบุตร คือ บิดามีอาชีพวิชาชีพวิชาการและอาชีพที่เกี่ยวข้องมุ่งหวังให้บุตรมีการศึกษาจบปริญญาตรีหรือสูงกว่า และมีอาชีพเช่นเดียวกับบิดามากกว่าบิดาที่มีอาชีพค้าขาย ให้บริการ กรรมกร รับจ้าง ซึ่งมุ่งหวังให้บุตรจบการศึกษาระดับอาชีวศึกษาหรือต่ำกว่า อีกทั้งมุ่งหวังให้บุตรรับราชการหรือทำงานในสำนักงาน สอดคล้องกับ เพียงใจ พึ่งพระเกียรติ⁴¹ ได้ศึกษาการสำรวจความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย สรุปได้ว่า นักเรียนทั้งชายหญิงสนใจเรียนแพทยมากที่สุดตามความนิยมของคนทั่วไป ความคิดเห็นและความสนใจต่ออาชีพใดอาชีพหนึ่งของบิดามารดา ทางบ้านมีอิทธิพลมากพอจะโน้มน้าวความสนใจของเด็กให้เห็นความสำคัญและเกิดความสนใจศึกษาเล่าเรียนเพื่อประกอบอาชีพ ไม่สอดคล้องกับ นิภา วัฒนเวทิน⁴² ได้ศึกษาการสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคใต้ พบว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับสนใจในหมวดอาชีพวิชาชีพวิชาการมากที่สุด และให้เหตุผลทางค่านิยมในอาชีพด้านดำเนินอาชีพตามอย่างบิดามารดาน้อยกว่าเหตุผลข้ออื่น เช่นเดียวกับ วีรวรรณ หงส์วิลาส⁴³ ได้ศึกษาถึงสาเหตุที่นักเรียนเลือกเข้าเรียนในโรงเรียนพาณิชย์การโดยใช้แบบสอบถามรวบรวมข้อมูล ผลปรากฏว่าเหตุที่เลือกเรียนเกิดจากความสมัครใจของตนเองมีอัตราสูงสุด สาเหตุอื่น คือ บิดามารดาให้เรียน มีผู้แนะนำ เข้าใจว่าเรียนง่าย เรียนตามเพื่อน ๆ และเข้าเรียนที่อื่นไม่ได้ ซึ่งขัดกับ จันทิมา บุญวานิช⁴⁴ ได้ศึกษาสำรวจความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดเพชรบุรีที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษา ผลปรากฏว่าผู้ปกครองต้องการให้เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่าที่จะเรียนทางอาชีวศึกษา

ร้อยละ 34 และ 13 ตามลำดับ นักเรียนที่ตัดสินใจเลือกเรียนโดยพิจารณาตามรายจํานวน ร้อยละ 61 และที่ตอบว่าสนใจเรียนเองมีร้อยละ 27

เฉลิมชัย อุบลพงษ์⁴⁵ ได้ศึกษาการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อ ของนักเรียนชั้น มศ.3 และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยม จังหวัด ชัยนาท พบว่าความสนใจในการเรียนวิชาชีพและวิชาชีพเกี่ยวกับช่างต่าง ๆ ได้รับความสนใจมากที่สุด รองลงไป ได้แก่ ทหาร - ตำรวจ อาชีพเกี่ยวกับการเกษตร วิชาอาชีพครู วิชาอาชีพ เกี่ยวกับบัญชี - พิมพ์ดีดและธุรกิจ วิชาอาชีพพยาบาล วิชาอาชีพเกี่ยวกับพนักงานรถไฟ พนักงานไปรษณีย์ วิชาอาชีพที่เกี่ยวกับนักเรียน นักดนตรี ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียน ปรากฏว่าเลือกเรียนต่ออย่าง Unrealistic มากกว่า Realistic และนักเรียนหญิงเลือกเรียนต่ออย่าง Realistic มากกว่าชาย นั่นคือ เพศ มีความสำคัญต่อความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียน ความสามารถในการเลือกเรียนต่อ อย่าง Realistic และ Unrealistic ระหว่างนักเรียนชายหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 หากแต่ความแตกต่างทางด้านอายุไม่มีความสำคัญต่อความสามารถในการ เลือกเรียนต่อของนักเรียน และสอดคล้องกับ นาวัน รุ่งรส⁴⁶ ได้ศึกษาเปรียบเทียบการตัดสินใจ เลือกเรียนต่อของนักเรียนชั้น มศ.3 ประเภทสหศึกษาระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมและ โรงเรียนมัธยมแบบเต็ม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่านักเรียนที่เลือกเรียนต่อสายอาชีพของนักเรียนใน โรงเรียนมัธยมแบบประสมเลือกเรียนเลขานุการ รองลงมาวิชาประเภทช่าง ส่วนนักเรียน โรงเรียนมัธยมแบบประสมมีความรู้ในลักษณะวิชาที่เลือกเป็นอันดับหนึ่งได้มากกว่านักเรียนโรงเรียน มัธยมแบบเต็ม นั่นคือจะทำให้ให้นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมสามารถเลือกเรียนต่อและเลือก อาชีพได้เหมาะสมถูกต้องตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบเต็ม เพศและ อายุของนักเรียนที่แตกต่างกันไม่มีความสำคัญต่อความสามารถในการเลือกเรียนต่อ และนักเรียน เลือกเรียนต่อสายอาชีพมากกว่าสายสามัญ เช่นเดียวกับ ณรงค์ศักดิ์ คัดโสคาและคณะ⁴⁷ ได้ทำ การศึกษาการเปรียบเทียบความสนใจความต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2515 ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับโรงเรียนสายสามัญ โดยใช้กลุ่ม ตัวอย่างในจังหวัดสกลนคร เชียงใหม่ สงขลา และกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบสำรวจความสนใจในอาชีพของกรมวิชาการ และแบบสอบถามเป็น เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยที่สอดคล้องกันประการหนึ่ง คือ นักเรียนชายและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเรียนหญิงเลือกอาชีพไม่เหมือนกัน คือ นักเรียนชายสนใจงานกลางแจ้ง งานจักรกล งานวิทยาศาสตร์ งานโฆษณา และงานคำนวณมากกว่านักเรียนหญิงซึ่งส่วนใหญ่สนใจงานบริการสังคม งานวรรณกรรม และงานเขียนมากกว่าชาย และสรุปว่า นักเรียนในโรงเรียนทั้ง 2 ประเภท ทั้งชายหญิงในอายุต่าง ๆ กันมีความสามารถในการเลือกอาชีพที่ไม่ต่างกัน และเลือกอาชีพได้ถูกต้องเหมาะสมกับตนเองตามความเป็นจริง

อำไพ จิตต์วัฒน์⁴⁸ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและความต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับโรงเรียนมัธยมสายสามัญ ในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบสำรวจความสนใจในอาชีพ ตัดแปลงจากแบบสำรวจความสนใจในอาชีพของ Kuder (Kuder General Interest Survey) และแบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูล พบว่านักเรียนชายหญิงทั้ง 2 ประเภท โรงเรียนสนใจอาชีพเกี่ยวกับการโฆษณามากที่สุด รองลงมาเขียน ภาษาและวรรณคดี ดนตรี วิทยาศาสตร์ เครื่องกลไก บริการสังคม ศิลปะ งานนอกสำนักงาน และคำนวณ ส่วนนักเรียนหญิงสนใจเกี่ยวกับการโฆษณาเป็นอันดับหนึ่งเช่นกัน รองลงมางานสำนักงาน เครื่องยนต์กลไก เขียน ภาษาและวรรณคดี ดนตรี คำนวณ บริการสังคม วิทยาศาสตร์ และศิลปะ และสรุปว่านักเรียนในโรงเรียนทั้ง 2 ประเภททั้งชายหญิงในอายุต่างกันมีความสามารถในการเลือกอาชีพไม่ต่างกัน และเลือกอาชีพได้ถูกต้องเหมาะสมกับตนเองตามความเป็นจริง

อัญชลี บุปผาพิบูลย์⁴⁹ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม สติปัญญา และความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร 5 โรงเรียนโดยใช้แบบสำรวจความสนใจในอาชีพของ Kuder (Kuder Genral Interest Survey) แบบสำรวจบุคลิกภาพแสดงตัวและเก็บตัว แบบทดสอบสติปัญญาชุดแอสตันดาร์ต โปรเกรสซิฟเมทริกซ์ (Standard Progressive Matrices) พบว่านักเรียนในโรงเรียนทั้ง 2 ประเภททั้งชายหญิงและในอายุต่างกันมีความสามารถในการเลือกอาชีพไม่ต่างกันและเลือกอาชีพได้ถูกต้องกับตนเองตามความเป็นจริง และนักเรียนชายมีความสนใจในงานวิทยาศาสตร์ นักเรียนไม่สนใจงานจักรกลเลย

สุนนรัตน์ กันหลง⁵⁰ ได้ตรวจสอบความตรงของแบบสำรวจความสนใจในอาชีพของ Kuder พบว่านักเรียนชายสนใจในอาชีพกลางแจ้งมากที่สุด รองลงมางานวรรณกรรม วิทยาศาสตร์ ส่วนนักเรียนหญิงสนใจงานวิทยาศาสตร์มากที่สุด รองลงมางานโฆษณา งานดนตรี และ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พบว่านักเรียนชายหญิงมีความสนใจต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในอาชีพงานกลางแจ้ง งานจักรกล งานคำนวณ งานบริการสังคม โดยชายมีความสนใจงานกลางแจ้ง งานจักรกลสูงกว่าหญิงอย่างมีนัยสำคัญ หญิงสนใจในงานคำนวณ งานบริการสังคม และงานเสมียนสูงกว่าชายอย่างมีนัยสำคัญ ต่างกับ มารศรี กองเกตุ⁵⁷ ได้ศึกษาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนชายสนใจในอาชีพงานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากที่สุด รองลงมา คือ ช่างฝีมือและงานกลางแจ้ง ส่วนนักเรียนหญิงสนใจงานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเช่นกัน รองลงมา งานวรรณกรรม บริการการศึกษาและสังคม และพบว่านักเรียนชายหญิงมีความสนใจในอาชีพแตกต่างกัน

นอกจากงานวิจัยในประเทศไทยที่กล่าวข้างต้น ยังมีงานวิจัยของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคล คือ

Ginzberg⁵² ได้แบ่งช่วงการเลือกอาชีพของบุคคลออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะเพื่อฝัน (Fantasy Period) ระยะเวลา 6 - 10 ปี โดยคิดว่าโตขึ้นจะประกอบอาชีพอะไร รัับอิทธิพลจากสื่อมวลชนต่าง ๆ ไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความเป็นไปได้ ความสามารถของตนเป็นระยะแรกก่อให้เกิดทัศนคติ ค่านิยมเกี่ยวกับการทำงาน

2. ระยะทดลองบทบาท (Tentative Period) ระยะเวลา 11 - 17 ปี แสดงถึงความรู้สึกนึกคิดของบุคคลเกี่ยวกับปัญหาการตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคตมากกว่าปัจจุบัน การเลือกอาชีพเป็นการเลือกที่ยืดหยุ่นประกอบเกี่ยวกับตนอยู่ คำนึงถึงความสนใจ ความสามารถ และค่านิยมของตน ไม่พิจารณาถึงองค์ประกอบอื่น เช่น ความต้องการของตลาดแรงงานหรือคุณสมบัติที่จำเป็นของอาชีพนั้น ๆ ระยะนี้แบ่งขั้นตอนเป็น

ก. เลือกอาชีพโดยยึดความสนใจ (Interest Stage) อยู่ในรูปความสนใจในอาชีพนั้น ๆ มีความสัมพันธ์กับระยะเพื่อฝัน ไม่คำนึงถึงความสามารถแท้จริง

ข. ขั้นการเลือกอาชีพโดยยึดความสามารถ (Capacity Stage) คำนึงถึงความสามารถของตน โดยประเมินความสามารถและความสนใจควบคู่กันไป

ค. ขั้นการเลือกอาชีพโดยยึดค่านิยม (Value Stage) คำนึงถึงค่านิยมของตนเอง เริ่มมีค่านิยมในเรื่องต่าง ๆ

ง. ขั้นการเปลี่ยนแปลง (Transition Stage) เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ เด็กจะมีความตื่นตัวจากความคิดในวัยเด็กมาคำนึงถึงองค์ประกอบของความจริงมากขึ้น เด็กหญิงจะปรับตัวเข้าหาบทบาทความเป็นภรรยา ความเป็นแม่ คำนึงถึงการแต่งงานมากกว่าการทำงาน แต่เด็กชายมุ่งจะเลือกอาชีพอย่างใดอย่างหนึ่ง

3. ระยะพิจารณาตามสภาพความเป็นจริง (Realistic Period) อายุ 17 ปีขึ้นไปบุคคลจะเลือกอาชีพโดยคำนึงถึงลักษณะของตน ลักษณะอาชีพ พิจารณาสภาพความเป็นจริง การเลือกอาชีพเป็นการประนีประนอมระหว่างความต้องการของตนกับโอกาสที่จะเป็นไปได้ ระยะนี้แบ่งออกได้เป็น

ก. ขั้นการสำรวจ (Exploration Stage) บุคคลพยายามให้การตัดสินใจเลือกตรงกับความจริง คำนึงถึงความสนใจและค่านิยมของตนเอง

ข. ขั้นการตกลงใจ (Crystallization Stage) อายุ 20 ปีขึ้นไป บุคคลยอมรับคุณภาพของตนเอง คำนึงถึงจุดประสงค์ของอาชีพที่จะเลือกต่อไป เป็นการตัดสินใจครั้งสุดท้ายก่อนเข้าสู่การเตรียมตัวเพื่อประกอบอาชีพที่ตนสนใจ

ค. ขั้นการฝึกฝนเพื่อประสบการณ์และความรู้ใหม่ (Specification Stage) บุคคลวางแผนเกี่ยวกับขอบข่ายของการเลือกอาชีพใดอาชีพหนึ่ง โดยมีการฝึกหัดหาความรู้ประสบการณ์ ถ้าปรากฏว่างานที่เลือกแล้วไม่พอใจไม่เหมาะสมกับตน จะเข้าฝึกงานและหาประสบการณ์เฉพาะงานด้านใดด้านหนึ่ง เพื่อหาความรู้และประสบการณ์ใหม่เฉพาะอาชีพต่อไป

สรุปได้ว่า ทฤษฎีพัฒนาการด้านอาชีพของ Ginzberg เป็นการเลือกอาชีพที่เป็นกระบวนการที่ได้พัฒนาต่อเนื่องไปตามช่วงชีวิตของบุคคล โดยบุคคลจะเลือกอาชีพที่สามารถสนองความต้องการ ความสนใจ และความสามารถของเขาได้มากที่สุด ประกอบกับการพิจารณาข้อจำกัดด้านต่าง ๆ ค่านิยมของตนเอง และโอกาสที่จะเป็นไปได้ในโลกของงานอาชีพ

Super⁵³ ได้กล่าวเกี่ยวกับความสนใจในอาชีพว่า การก่อตัวของความสนใจในอาชีพ (Crystallization) อยู่ช่วงอายุ 14 - 18 ปี บุคคลจึงจะคำนึงถึงอาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง มีการพัฒนาการด้านอาชีพและความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองนำมาซึ่งการตัดสินใจเลือกอาชีพ แต่ยังไม่แน่นอน มีการวางแผนการศึกษาเพื่อประกอบอาชีพ ในด้านทัศนคติพบว่า บุคคลจะตระหนักถึงความต้องการของตนและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชีพนั้น ความแตกต่างระหว่างความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สนใจและคำนึงตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันและอนาคต มีข้อสนเทศเกี่ยวกับอาชีพที่พอใจ มีการวางแผนเกี่ยวกับอาชีพที่พอใจ มีการกำหนดอาชีพที่คนสนใจ และในช่วงอายุ 18 - 21 ปี เป็นการสนใจในอาชีพเฉพาะเจาะจง (Specification) คือ บุคคลจะมีความสนใจในอาชีพที่เจาะจงมากขึ้น มีรูปแบบการวางแผนในการศึกษาเพื่อประกอบอาชีพที่เจาะจงมากขึ้น ด้านทัศนคติคล้ายคลึงกับระยะการก่อตัวของความสนใจในอาชีพ ต่างกันเพียงด้านการกำหนดความพึงพอใจในอาชีพมีลักษณะเจาะจงเฉพาะอาชีพ และมีข้อสนเทศเกี่ยวกับอาชีพที่เจาะจง ซึ่งตรงกับวัยของผู้ที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในการเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพ และ Super⁵⁴ ได้แบ่งช่วงชีวิตของบุคคลไว้ใน การเลือกอาชีพ ดังนี้

1. ขั้นการเจริญเติบโต (Growth Stage) แรกเกิดถึงอายุ 14 ปี ประสบการณ์ที่ได้รับในชีวิตเด็กมีส่วนในการพัฒนาความรู้สึกนึกคิด การพัฒนาความสามารถและความสนใจอันจะนำมาใช้ในการพัฒนาความสนใจในอาชีพและแนวโน้มการตัดสินใจเลือก

2. ขั้นการสำรวจตนเองและอาชีพ (Exploration Stage) อายุ 15 - 24 ปี เป็นช่วงที่สำรวจตนเอง สำรวจอาชีพ เริ่มมีประสบการณ์จากกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิต เริ่มทดลองและรับบทบาทในฐานะผู้ใหญ่ เริ่มตระหนักว่าอาชีพมีบทบาทสำคัญในชีวิต ขั้นนี้ยังแบ่งย่อยอีก 3 ระยะ คือ

2.1 Tentative Substage อายุ 15 - 17 ปี เริ่มพิจารณาเลือกอาชีพโดยพิจารณาจากความต้องการ ความสนใจ คำนิยม ความสามารถ และโอกาสในการทำงาน ยังเป็นการเลือกที่ไม่แน่นอนเพราะความไม่แน่นอนในด้านของความสามารถ โอกาสที่จะได้รับการฝึกฝนหรือโอกาสที่จะได้ทำงาน

2.2 Transition Substage อายุ 18 - 21 ปี เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญ เป็นช่วงที่ได้รับประสบการณ์จากการฝึกอาชีพหรือระหว่างศึกษาพื้นฐานในการประกอบอาชีพ บุคคลจะพิจารณาเลือกอาชีพจากความเป็นจริงมากขึ้น โดยพิจารณาจากลักษณะตนเอง ลักษณะงาน และโอกาสที่จะทำงานได้

2.3 Trial Substage อายุ 22 - 24 ปี เริ่มเข้าสู่โลกของงานอาชีพ เริ่มทดลองปฏิบัติงานเป็นโอกาสได้ประเมินความเหมาะสมด้านความถนัด ความสนใจ ความสามารถ และอื่น ๆ ว่าสอดคล้องกับอาชีพนั้น ๆ เพียงใด

3. ขั้นของการวางรากฐาน (Establishment Stage) อายุ 25 - 44 ปี เริ่มเข้ามีประสบการณ์ในการทำงานในระยะต้นถ้าหากพบว่าเขาไม่เหมาะกับงานก็อาจมีการเปลี่ยนงานจนกระทั่งมีการยอมรับในงานและเกิดความพอใจ บุคคลจะมีครอบครัว มีบทบาทในสังคม มีอาชีพแน่นอน และแสวงหาความมั่นคงในอาชีพ

4. ขั้นของการสร้างความมั่นคงในชีวิต (Maintenance Stage) อายุ 45 - 65 ปี บุคคลได้ประกอบอาชีพที่เลือกสรรแล้ว และแก้ไขปรับปรุงการทำงานเพื่อสร้างความมั่นคง ความก้าวหน้า และสร้างการยอมรับในสังคมให้แก่ตนเองและครอบครัว

5. ขั้นของการเสื่อมคลาย (Declining Stage) อายุ 65 ปีขึ้นไป ประสิทธิภาพการทำงานลดลงจนออกจากงานไม่ประกอบอาชีพอีก ใช้ชีวิตด้วยการพักผ่อน ได้รับความรักชอบและบทบาทในสังคมลดลง

นอกจากนี้ Super ยังได้กล่าวถึงการเลือกอาชีพที่เกี่ยวข้องกับด้านบุคคลไว้อีก คือ

1. การเลียนแบบและบทบาทของตัวแบบ (Identification and Role Models) เด็กวัยรุ่นจะเลียนแบบบิดามารดาหรือบุคคลที่ตนประทับใจในการประกอบอาชีพ ซึ่งจะมีส่วนสำคัญในการพัฒนาความสนใจในอาชีพของวัยรุ่น

2. ความต่อเนื่องของการปรับตัวด้านอาชีพ (Continuity of Adjustment) พัฒนาการด้านอาชีพเป็นกระบวนการต่อเนื่องและเปลี่ยนแปลง เนื่องจากความชอบและความสามารถในอาชีพของบุคคล สภาพการณ์ที่บุคคลดำรงชีพอยู่และทำงานด้วยความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเองเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาและประสบการณ์ การเลือกและการปรับตัวในอาชีพจึงเป็นกระบวนการต่อเนื่อง

Holland⁵⁵ มีความเชื่อว่าการเลือกอาชีพมีความคิดพื้นฐานว่า บุคลิกภาพของบุคคล แต่ละลักษณะเป็นผลจากการปะทะสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมต่าง ๆ กับแรงผลักดันส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วยศักดิ์ระดูบิดามารดา ระดับชั้นทางสังคม และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ประสบการณ์เหล่านี้จะทำให้เกิดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบแล้วกลายเป็นความสนใจ จากความสนใจจะนำไปสู่ความสามารถเฉพาะ ท้ายที่สุดความสนใจและความสามารถเฉพาะจะกำหนดให้บุคคลคิด รับรู้และแสดงออกถึงเอกลักษณ์ของตน พฤติกรรมของบุคคลถูกกำหนดโดยบุคลิกภาพของสิ่งแวดล้อม ด้วยเหตุนี้เมื่อเราทราบบุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อมของบุคคลก็จะทำให้เราทราบถึงผลที่จะตามมา คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเลือกอาชีพ การเปลี่ยนงาน ความสำเร็จในอาชีพ ความสามารถเฉพาะ พฤติกรรมทาง การศึกษาและสังคม

สรุป แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเพศและอายุที่แตกต่างกันไม่ทำให้การเลือกเรียน วิชาชีพแตกต่างกัน แต่ความสนใจในสาขาวิชาชีพต่างกันที่เพศชายจะสนใจในอาชีพกลางแจ้ง ส่วนเพศหญิงสนใจในอาชีพบริการ งานสำนักงาน อาชีพของบิดามารดาที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อ การเลือกอาชีพของนักเรียน บิดามารดาที่มีรายได้ดีและมีอาชีพรับราชการ ค่าขาย มีความมุ่ง หวังให้บุตรเลือกอาชีพตามบิดามารดา และมุ่งหวังให้ศึกษาถึงปริญญาตรีหรือสูงกว่า บิดามารดา มีรายได้ต่ำและมีอาชีพการเกษตร รับจ้าง มุ่งหวังให้บุตรเลือกเรียนอาชีพที่ต่ำกว่าปริญญาตรีและ มีอิทธิพลน้อยมากต่อการเลือกอาชีพของบุตร การเลือกอาชีพของนักเรียนคล้ายตามผู้ที่ประกอบ อาชีพแล้วประสบผลสำเร็จมีบ้าง แต่เลือกเรียนตามญาติสนิทหรือบิดามารดามีน้อยเพราะนักเรียน เลือกเรียนวิชาชีพด้วยตนเองมากที่สุด สอดคล้องกับทฤษฎีของ Ginzberg และ Super ที่ นักเรียนในช่วงอายุ 14 - 17 ปี หรือในช่วงวัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะมีความสนใจในอาชีพด้วยตนเอง จากข้อมูลของอาชีพที่ได้รับนำมาพิจารณาข้อมูลของตนเองใน การตัดสินใจเลือกเรียนวิชาชีพเพื่อประกอบอาชีพในอนาคต นั่นคือนักเรียนทราบบุคลิกภาพและ สิ่งแวดล้อมของตนเอง อันนำมาสู่การสนใจในอาชีพเพื่อการเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ สอดคล้องตามแนวคิดของ Holland ด้วย

4.2 แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบ อาชีพ

แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินประกอบด้วย อาชีพบิดามารดา รายได้บิดา มารดา รายได้จากอาชีพที่นักเรียนเลือกประกอบอาชีพได้มีผู้วิจัยไว้ ดังนี้

นพดล คุ่มประวัต⁵⁶ ได้ศึกษาความมุ่งหวังของบิดามารดาในเขตชนบทไทยเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร พบว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจมีส่วนในความมุ่งหวังให้บุตรได้รับการศึกษา คือ ผู้ที่ประกอบอาชีพเกษตรโดยเฉพาะผู้ไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน มีความมุ่งหวังให้บุตรได้รับการศึกษา ต่ำมากกว่ากลุ่มอาชีพอื่น กลุ่มอาชีพค้าขายมุ่งหวังให้บุตรได้รับการศึกษาในระดับสูงมากที่สุด สอดคล้องกับ ลัดดา สุวรรณรัตน์⁵⁷ ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไปประกอบอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม สรุปไว้ว่าแรงจูงใจ

ทางด้านการเงินที่เห็นว่าอาชีพนั้นมีรายได้ดี หางานทำได้ง่าย ไม่มีทุนเรียนอย่างอื่น ซึ่ง
 แรงจูงใจด้านการเงินส่งผลต่อการเลือกเรียน และมีต่อความมั่นใจที่จะออกไปประกอบอาชีพน้อย
 มาก ชวิชชัย ชัยจิรฉายากุล⁵⁸ ได้ศึกษาการศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือก
 เรียนวิชาสามัญและวิชาชีพของนักเรียน ม.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม สรุปไว้ว่านักเรียน
 เลือกเรียนสายอาชีพมีแรงจูงใจทางด้านการเงินเป็นอันดับ 3 ซึ่งเกียรตินิยมชื่อเสียงเป็นอันดับ 1
 และลักษณะงานและความก้าวหน้าเป็นอันดับ 2 ณรงค์ศักดิ์ คัดโสดา⁵⁹ ได้ศึกษาการศึกษา
 เปรียบเทียบความสามารถ ความสนใจ และความต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น
 มศ.3 ปีการศึกษา 2515 ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ
 ในจังหวัดสกลนคร และจังหวัดสงขลา พบว่านักเรียนทั้ง 2 ประเภทโรงเรียนในทั้ง 2
 จังหวัดเลือกอาชีพครุฑปริญญาเป็นอันดับหนึ่ง ให้เหตุผลว่าใช้เวลาเรียนแต่ละระดับน้อย หางานได้
 ง่าย มีโอกาสก้าวหน้าเร็ว อีกทั้งในการเรียนใช้ทุนไม่มาก บิดาสันนิษฐาน และนักเรียนยังเห็น
 เป็นอาชีพมีเกียรติ ต่างกับการค้นพบของ ศิริลักษณ์ จินตกุล⁶⁰ ได้ศึกษาการเปรียบเทียบการ
 เลือกอาชีพและความมุ่งหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในพระนครกับต่างจังหวัด พบว่า
 ความมุ่งหวังที่นักเรียนจะได้รับจากการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่มุ่งหวังที่จะได้ตอบสนองความสนใจ
 ของตนเองที่มีมานาน รองลงมาเป็นการส่งเสริมความสามารถของตนเอง ต้องการศึกษาต่อไป
 อุดมศึกษา แสดงให้เห็นว่าความมุ่งหวังจากการประกอบอาชีพของนักเรียนไม่ได้คำนึงถึงรายได้ที่
 จะได้รับและเกียรติยศ แต่เลือกเพราะใจสมัครและใจรัก และยังพบปัญหาทางการศึกษาที่
 นักเรียนชายหญิงทั้งในพระนครและต่างจังหวัดประสบมาก คือ ขาดแคลนทุนทรัพย์ มีความ
 ต้องการให้ช่วยเหลือด้านการเงิน เช่นเดียวกับ จุฬารัตน์ วรสุมันต์⁶¹ ได้ศึกษาความสัมพันธ์
 ระหว่างสถานภาพของบิดามารดากับการเลือกอาชีพของนักเรียน พบว่าการเลือกอาชีพของนักเรียน
 มีความสัมพันธ์กับรายได้ของบิดามารดา แตกต่างกับงานวิจัยของ ราตรี รุ่งโรจน์ดี⁶² ได้ศึกษาแนว
 โน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดระยอง
 พบว่าเหตุสำคัญที่นักเรียนใช้พิจารณาการเลือกเรียนต่อ คือ โอกาสที่จะร่ำรวยเพื่อเป็นกำลังคนระดับ
 กลางของประเทศ และความเหมาะสมกับระดับสติปัญญาเป็นอย่างมากที่สุด แต่งานวิจัยของ สมพงษ์ -
 อภาพันธุ์⁶³ ได้ศึกษาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
 เรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าเหตุผลหรือแรงจูงใจ
 ในการเลือกอาชีพทางด้านการเงินของนักเรียนถือเป็นความสำคัญอันดับ 3 เช่นเดียวกับที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็รื่อง จินดา⁶⁴ ได้ศึกษาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคเหนือ พบว่าความต้องการด้านการเงินของนักเรียนในการเลือกอาชีพมีความสำคัญเป็นอันดับ 3 เช่นกัน

ประมวล วิทยาการ⁶⁵ ได้ศึกษาค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์ พบว่านักเรียนมีค่านิยมในอาชีพด้านรายได้เป็นอันดับรองสุดท้าย และค่านิยมในอาชีพด้านรายได้นี้ทั้งชายหญิงมีความเห็นไม่แตกต่างกัน ค่านิยมในอาชีพของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีค่านิยมด้านรายได้ไม่แตกต่างกัน ค่านิยมในอาชีพของนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกันก็มีค่านิยมด้านรายได้ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิตยา ธรรมพันธ์⁶⁶ ได้ศึกษาค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 โรงเรียนมัธยมของรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส พบว่านักเรียนมีค่านิยมในอาชีพด้านรายได้เป็นอันดับที่ 9 และนักเรียนชายมีค่านิยมในอาชีพด้านรายได้สูงกว่านักเรียนหญิง ค่านิยมในอาชีพด้านรายได้ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมของรัฐบาลสูงกว่าโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม (9 กับ 10) แต่ค่านิยมในอาชีพของนักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธและอิสลามด้านรายได้เท่ากัน ค่านิยมในอาชีพด้านรายได้ของนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีค่านิยมไม่ต่างกัน เช่นเดียวกับการค้นพบของ อัญชลี นุภาพพิบูลย์⁶⁷ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม สติปัญญา และความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับความสนใจในอาชีพของนักเรียน และยังคงพบอีกว่านักเรียนที่มีระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงมีความสนใจในอาชีพบริการสังคม งานนอกสำนักงาน งานวิทยาศาสตร์ตามลำดับ นักเรียนมีระดับสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมปานกลางมีความสนใจในอาชีพงานนอกสำนักงาน งานวิทยาศาสตร์ และงานศิลปะ สำหรับนักเรียนที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำมีความสนใจในอาชีพงานวิทยาศาสตร์ งานนอกสำนักงาน และดนตรี

อนงค์ สกฤต⁶⁸ ได้ศึกษาการสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าความสนใจในอาชีพใน 3 อันดับแรกที่นักเรียนสนใจ เมื่อพิจารณาจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

คือ เพศ อาชีพบิดามารดา ระดับการศึกษาบิดามารดา ระดับรายได้บิดามารดา และระดับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน ปรากฏว่านักเรียนทั้ง ม.3 และ ม.6 ต่างสนใจในหมวดอาชีพวิชาชีพวิชาการมากที่สุด เพราะเป็นอาชีพที่มีเกียรติ รายได้ดี และอาชีพของบิดามารดาไม่มีส่วนทำให้ความสนใจในอาชีพของนักเรียนแตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ นิภา วัฒนเวทิน⁶⁹ ได้ศึกษาการสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคใต้ พบว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับสนใจในหมวดอาชีพวิชาชีพวิชาการมากที่สุด เพราะรายได้ดี มีเกียรติ และนักเรียนชั้น ม.3 ให้ค่านิยมในอาชีพทางด้านรายได้เป็นอันดับ 1 นักเรียนชั้น ม.6 ให้เป็นอันดับ 4 และอาชีพของบิดามารดาไม่มีส่วนทำให้ความสนใจในอาชีพของนักเรียนแตกต่างกัน และชมาพร พันธุมโพธิ⁷⁰ ได้ศึกษาการสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับให้ความสนใจในหมวดอาชีพวิชาชีพวิชาการ เพราะมีรายได้ดี ค่าตอบแทนสูง และอาชีพของบิดามารดาไม่มีส่วนทำให้ความสนใจในอาชีพของนักเรียนแตกต่างกัน สรุปผลงานวิจัยของ อนงค์ สุกุลคุณิภา วัฒนเวทิน และชมาพร พันธุมโพธิ พบตรงกันว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับที่บิดามารดามีรายได้สูง ปานกลาง และต่ำ ต่างให้ความสนใจในหมวดอาชีพวิชาชีพวิชาการเหมือนกัน รองลงมา คือ หมวดบริการ

ยุพรรณี ศุภมิตติ ได้ศึกษาค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและธนบุรี พบว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างระดับอาชีพของบิดามารดากับค่านิยมทางอาชีพบางข้อ คือ การมีอิสระในการทำงานมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางเดียวกับระดับอาชีพบิดามารดามีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่บิดามารดามีระดับอาชีพสูงเห็นความสำคัญของการมีอิสระในการทำงาน นักเรียนที่บิดามารดามีระดับอาชีพต่ำไม่เห็นความสำคัญของการมีอิสระในการเลือกข้อนี้ ส่วนการช่วยเหลือผู้อื่นและการมีโอกาสศึกษาต่อมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางตรงข้ามกับระดับอาชีพบิดามารดามีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่ระดับสติปัญญาสูงไม่เห็นความสำคัญข้อนี้ แต่นักเรียนระดับสติปัญญาต่ำเห็นความสำคัญส่วนความสัมพันธ์ระดับอาชีพบิดามารดากับค่านิยมข้ออื่นมีน้อยมากและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ⁷¹

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มารศรี กองเกตุ⁷² ได้ศึกษาผลของอาชีพบิดามารดาที่มีต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร พบว่าอาชีพของบิดามารดาไม่มีผลกระทบต่อความสนใจในอาชีพของนักเรียนไม่ว่าบิดามารดาของนักเรียนจะมีอาชีพประเภทใดหรือนักเรียนเลือกอาชีพไม่สอดคล้องกับอาชีพบิดามารดา และยิ่งพบอีกว่ารายได้ของบิดามารดามีผลกระทบต่อความสนใจในอาชีพของนักเรียน โดยนักเรียนที่บิดามารดา มีรายได้ปานกลางและรายได้สูงสนใจงานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากที่สุด นักเรียนที่บิดามารดา มีรายได้ต่ำสนใจเกี่ยวกับงานสำนักงานและงานเสมียน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สมพงษ์ มั่นระวัง⁷³ ได้ศึกษาการศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2512 พบว่ารายได้ผู้ปกครองไม่มีผลต่อการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพ แต่นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพทำไร่ ทำสวน ทำนา รับจ้าง เลือกเรียนสายอาชีพมากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพครู ค้าขาย และรับราชการ ต่างกับ ช่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร⁷⁴ ได้ศึกษาความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนประโยคมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญและโรงเรียนสังกัดมหาวิทยาลัย พบว่ารายได้บิดามารดา มีความสัมพันธ์กับความมุ่งหวังของบิดาต่อการศึกษานบุตร คือ บิดามีรายได้สูงมีแนวโน้มให้บุตรจบการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่า กลุ่มบิดาที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำมุ่งหวังให้บุตรจบการศึกษาระดับอาชีวศึกษาหรือต่ำกว่า ในระดับเงินเดือนเท่ากันบิดานักเรียนโรงเรียนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยหวังให้บุตรจบการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่านักเรียนใน โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา บิดาของนักเรียนทั้ง 2 สังกัดหวังให้บุตรชายจบการศึกษาปริญญาตรีมากกว่าบุตรหญิง บิดาที่มีรายได้สูงยังมุ่งหวังให้บุตรชายหญิงมีอาชีพวิชาชีพวิชาการและอาชีพที่เกี่ยวข้องสูงกว่าบิดาที่มีรายได้ต่ำหรืออาชีพค้าขาย บริการ กรรมกร ซึ่งหวังให้บุตรรับราชการหรืองานสำนักงาน

Ginzberg ได้พบว่าการมองงานในทัศนะที่ดี (Optimization) แทนที่จะเป็นการประณินประนอมกลับมีความเห็นว่า

งานที่เหมาะสมที่สุดเป็นกระบวนการต่อเนื่อง บุคคลพยายามที่จะทำงานเพื่อสนองความพึงพอใจหรือความต้องการโดยให้ตนเองได้ผลประโยชน์ในงานที่เรามีโอกาสทำด้วยการตระหนักถึงสิ่งที่เราต้องปฏิบัติ และยังพบอีกว่าข้อจำกัดบางอย่างที่จำเป็นต้องพิจารณา (Constraints) สิ่งเหล่านั้นคือ รายได้ต่ำ สถานภาพทางครอบครัว ทัศนคติ ค่านิยมของบิดามารดา ระดับการศึกษาต่ำ สถานภาพของผู้หญิง ชนกลุ่มน้อย ความไม่กลมกลืนระหว่างระดับการศึกษากับอาชีพ สถาบันชุมชน ผู้รับราชการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์หรือสงวนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่ใช่อุปกรณ์ให้มาใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทหาร สถาบันอื่น ๆ⁷⁵

Super ได้พบว่าแบบแผนของอาชีพ (Career Patterns) ระดับของอาชีพ ความมั่นคงในการประกอบอาชีพ องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแผนของอาชีพ คือ

ระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ความสามารถทางสติปัญญา บุคลิกภาพ และโอกาส อีกทั้งการพัฒนาอาชีพควรได้รับการแนะแนวทางอย่างเหมาะสม และเปิดโอกาสให้ได้ทดลองฝึกฝนด้วยตนเองพอควรเพื่อการพัฒนาที่เหมาะสมกับบุคคลนั้น⁷⁶

Frank Parsons ได้ให้หลักในการเลือกอาชีพว่า

ความเข้าใจในอาชีพ ความรู้ความเข้าใจถึงความต้องการของงาน เงื่อนไขในการประสบความสำเร็จในอาชีพ โทษ รายได้ และโอกาส ก้าวหน้าในอาชีพประกอบกับความเข้าใจตนเองในคุณสมบัติและองค์ประกอบของตนเอง ถ้ามองตามความเป็นจริงแล้วเป็นการวิเคราะห์ความจริงทั้งสองประกอบกับในการเลือกอาชีพที่เหมาะสม⁷⁷

สรุป แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ให้นักเรียนเลือกเรียนและประกอบอาชีพ จากงานที่มีผู้วิจัยได้พบว่า รายได้ของบิดามารดาหรือผู้อุปการะทางการเรียนของนักเรียนมีผลต่อการเลือกเรียนของนักเรียน แต่รายได้จากอาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนและประกอบอาชีพในอนาคตไม่มีอิทธิพลทำให้นักเรียนเลือกเรียนมาก อาชีพของบิดามารดาแตกต่างกันไม่มีอิทธิพลที่ทำให้ความสนใจในอาชีพของนักเรียนแตกต่างกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ Ginzberg ที่ว่าบุคคลทำงานเพื่อสนองความต้องการโดยให้ตนเองได้ผลประโยชน์แต่ต้องพิจารณาข้อจำกัดทางด้านงานที่ต้องปฏิบัติ Super เชื่อว่าแผนของอาชีพมีองค์ประกอบที่มีอิทธิพล คือ ระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และ Frank Parsons ได้ให้ความเห็นในการเลือกอาชีพว่า ความเข้าใจในอาชีพ ความรู้ถึงความต้องการของงานแล้วยังต้องมีเงื่อนไขในการประสบความสำเร็จในอาชีพทางด้านรายได้ด้วยประกอบกับความเข้าใจในคุณสมบัติตนเองนั้นสัมพันธ์กับอาชีพได้เพียงใดในการตัดสินใจเลือกอาชีพ

4.3 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ

ลัดดา สุวรรณรัตน์⁷⁸ ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะ

ออกไปประกอบอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม พบว่าแรงจูงใจด้าน
 เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น เมื่อผู้ยืมเห็นประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ควรฉ้อโกงทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประสบการณ์ ความสนใจและตระหนักในตนเองมีมาก และความมั่นใจในการออกประกอบอาชีพ ก็มีมากเช่นกัน สอดคล้องกับ นิตยา ธรรมพันธ์⁷⁹ ได้ศึกษาค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพ ของนักเรียนชั้น มศ.3 ในโรงเรียนมัธยมรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม ใน จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส พบว่าอันดับค่านิยมในอาชีพของนักเรียนทั้งชายหญิงทางด้านความเหมาะสมกับความสามารถของคนอยู่เป็นอันดับ 4 ใกล้เคียงกับผลงานวิจัยของ ประมวล วิทยากร⁸⁰ ได้ศึกษาค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์ พบว่าค่านิยมในอาชีพทางด้าน ความสามารถ นักเรียนเลือกเป็นอันดับ 6 และผลงานวิจัยของ ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล⁸¹ ได้ ศึกษาการศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสามัญและวิชาชีพของ นักเรียนชั้น ม.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม พบว่านักเรียนสายสามัญส่วนใหญ่แรงจูงใจหรือ ค่านิยมในการตัดสินใจทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวในอันดับ 3, 4, 5 ส่วน นักเรียนสายอาชีพมีแรงจูงใจหรือค่านิยมในการตัดสินใจอยู่ในอันดับ 4, 5, 6

ใน ค.ศ. 1962 Super⁸² ได้ศึกษาผลการวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในอาชีพของ บุคคลสรุปเป็นแนวทางไว้ว่า ความสนใจเป็นตัวกำหนดในการเลือกสายเรียนและการประกอบอาชีพ ที่สำคัญมากกว่าตัวอื่น ๆ อันได้แก่ ความถนัด สถานะทางสังคม อุปนิสัยหรือบุคลิกภาพ ความสนใจอาจเป็นตัวกำหนดทิศทางการพยายามและกิจกรรม ส่วนความถนัดเป็นสิ่งสำคัญในการ กำหนดระดับความพอใจ คะแนนความสนใจในอาชีพที่ได้จากการทำแบบสอบถามความสนใจใน อาชีพจะบอกถึงความสนใจในอาชีพของบุคคลได้มั่นคงมากกว่าและมีอำนาจในการทำนายมากกว่า ความมั่นใจที่ได้จากการบอกเล่าหรือการแสดงออก คะแนนความสนใจในอาชีพหนึ่งจะมีความ สัมพันธ์กับการเลือกความคงที่และความสมบูรณ์ในการเรียนหรือการฝึกงานด้านนั้น ๆ นอกจากนี้ Super⁸³ ยังพบอีกว่าการพัฒนาการด้านอาชีพมีองค์ประกอบควรพิจารณา คือ

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences) เป็นหลักสำคัญ ทั้งด้านการศึกษาและจิตวิทยา เพราะบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันทั้งในด้านความสามารถ ความ ถนัด ความสนใจ และบุคลิกภาพ การเลือกอาชีพจำเป็นต้องพิจารณาความแตกต่างระหว่าง บุคคล

2. บุคคลมีความสามารถหลายอย่าง (Multipotentiality) บุคคลแต่ละคนมี

ความสามารถประจำตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งจะช่วยให้ประสบความสำเร็จในอาชีพ บุคคลใดที่มี เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนักเรียนไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความรู้และทักษะอย่างกว้างขวางย่อมทำให้มีคุณสมบัติเลือกอาชีพได้หลายประเภท

3. รูปแบบของความสามารถในอาชีพ (Occupational Ability Patteness) แต่ละอาชีพต้องการบุคคลที่มีแบบแผนของความสามารถ ความสนใจ และลักษณะบุคลิกภาพ เฉพาะจะต้องมีความสอดคล้องกันพอสมควร คนหนึ่งจะมีความเหมาะสมสำหรับหลายอาชีพ และ อาชีพหนึ่งอาจจะเหมาะสำหรับคนหลายประเภท

4. การพัฒนาอาชีพเป็นผลของกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม (Development : the Result of Interaction) การอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว การศึกษาจากโรงเรียนและสังคม ประสบการณ์ที่บุคคลได้รับมีส่วนในการพัฒนาอาชีพบุคคล เพราะ ข้อมูลเหล่านี้จะนำมาประเมินและพัฒนาเป็นข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ ทดลองวางแผนเกี่ยวกับอาชีพ ที่ตนสนใจหรือถนัด เป็นการเสริมการพัฒนาความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self-concept) ทำให้เกิดความเข้าใจและรู้จักประเมินความถนัด ความสนใจ และความสามารถของตน ซึ่งช่วยให้บุคคลรวมชอบความต้องการทางด้านต่าง ๆ ของตนกับโอกาสที่เป็นไปได้

5. ความพึงพอใจในงานขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคล สถานะ และบทบาท (Job Satisfaction : Individual Differences, Status and Role) บุคคลจะพอใจในงานด้านงานนั้นสอดคล้องกับวิถีชีวิต ความสามารถ และบุคคลได้ดี สถานะและบทบาท ในงานอาชีพตามต้องการ ระดับความพอใจนี้จะขึ้นอยู่กับการพัฒนาความรู้สึกนึกคิดของตนเอง (Self-concept)

6. งานคือวิถีทางของชีวิต (Work is a Way of Life) การที่บุคคลจะประสบผลสำเร็จ มีความพอใจในงาน และวิถีชีวิตขึ้นอยู่กับการทำงานตรงกับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ บุคลิกภาพ และค่านิยมของตนเอง

ฉะนั้น ทฤษฎีพัฒนาการด้านอาชีพของ Super สรุปไว้ว่า การเลือกอาชีพของแต่ละคนย่อมประกอบด้วยองค์ประกอบในการตัดสินใจหลายประการทั้งเกี่ยวกับตัวบุคคลเองในด้าน ความสนใจ ความสามารถ ความถนัดและลักษณะอาชีพ โอกาส บุคคลแวดล้อม และสภาพแวดล้อม

Hoppock⁸⁴ (Hoppock's Composite Theory) ได้ประยุกต์หลักการจาก ทฤษฎีการเลือกอาชีพและพัฒนาการอาชีพตั้งขึ้นเป็นทฤษฎีโดยมีหลักการว่า บุคคลจะเลือกอาชีพที่

สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ดีที่สุดและมากที่สุดทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยเน้น
ไม่ว่าการณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถึงความสำคัญของการรู้จักตนเองอย่างแท้จริงในด้านของความสามารถ ความสนใจ ความถนัด และบุคลิกภาพ ซึ่งเป็นองค์ประกอบส่วนบุคคลเพื่อนำไปเปรียบเทียบกับองค์ประกอบด้านอาชีพ ซึ่งจะช่วยให้บุคคลเลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสมและประสบผลสำเร็จ Hoppock ให้ความเห็นว่า หากความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองจากการทำงานในอาชีพใดอาชีพหนึ่งจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่ทำให้บุคคลเกิดความพอใจในอาชีพ และการเลือกอาชีพอาจเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าหากบุคคลได้พิจารณาว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นสนองความต้องการของเขาได้ดีขึ้น Hoppock ได้สรุปองค์ประกอบไว้ ดังนี้

1. บุคคลเลือกอาชีพเพื่อสนองความต้องการด้านต่าง ๆ ของตนเอง
2. บุคคลเลือกอาชีพโดยยอมรับว่าอาชีพนั้นสนองความต้องการของเขาดีที่สุด
3. ความต้องการจะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมไปในทิศทางหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ
4. พัฒนาการด้านอาชีพของบุคคลเกิดเมื่อบุคคลเกิดความรู้สึกว่าการประกอบอาชีพจะสนองความต้องการด้านต่าง ๆ ของเขาได้
5. การเลือกอาชีพและการพัฒนาการด้านอาชีพของบุคคลจะก้าวหน้าถ้าสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะอะไรจะสามารถสนองความต้องการได้มากน้อยเพียงไรในอนาคต จะทำได้เมื่อคิดอย่างมีเหตุผล รู้จักและเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ และมีข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพเพียงพอ
6. ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองมีผลต่อการเลือกอาชีพ โดยช่วยให้บุคคลตระหนักถึงความต้องการและคาดหมายความสำเร็จในอนาคต
7. ข้อมูลทางด้านอาชีพมีผลต่อการเลือกอาชีพ โดยช่วยให้บุคคลได้ค้นพบอาชีพที่สามารถสนองความต้องการของเขาได้อย่างแท้จริง และช่วยทำนายได้ว่าบุคคลจะได้รับความพึงพอใจในอาชีพที่ตนเลือกมากน้อยเพียงใดเมื่อเปรียบเทียบกับอาชีพนั้น
8. ความพึงพอใจในอาชีพนั้นขึ้นอยู่กับขอบเขตงานที่สามารถสนองความต้องการของบุคคลที่เขาคาดหวังไว้หรือไม่ เพราะความพอใจในงานอาชีพขึ้นอยู่กับสัดส่วนระหว่างความคาดหวังของบุคคล และสิ่งที่เขาได้รับจากงานอาชีพนั้น
9. ความพึงพอใจในอาชีพเป็นผลจากที่งานอาชีพนั้นสามารถสนองความต้องการของบุคคลนั้นได้ในปัจจุบันหรือมีแนวโน้มจะตอบสนองความต้องการได้ในอนาคต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10. การเลือกอาชีพสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาเมื่อมีความเชื่อว่า การเปลี่ยนแปลงนั้นตอบสนองความต้องการได้ดีขึ้น

สรุป หลักการทฤษฎีการเลือกอาชีพและพัฒนาการด้านอาชีพของ Hoppock ได้ว่า ในการตัดสินใจเลือกอาชีพนั้นบุคคลจำเป็นต้องรู้จักและเข้าใจตนเองในทุกด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความคาดหวัง ค่านิยม ความสามารถของคนเพื่อช่วยให้เลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสม การเลือกอาชีพเป็นกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ถ้าการเปลี่ยนแปลงนั้นสามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลได้ดีขึ้น

สรุป แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่ทำให้ นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ จากการมีผู้วิจัยได้พบว่า ความถนัด ความสนใจ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการตัดสินใจเลือกอาชีพ

4.4 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ

เป็รื่อง จินดา⁸⁵ ได้ศึกษาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคเหนือ พบว่าเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนคำนึงถึงความต้องการด้านเกียรติยศและชื่อเสียงเป็นอันดับ 2 สูงกว่าความต้องการด้านการเงิน แต่รองลงมาด้านความก้าวหน้า เช่นเดียวกับงานวิจัยของ สมพงษ์ อาภาพันธ์⁸⁶ ได้ศึกษาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนคำนึงถึงความต้องการทางด้านเกียรติยศชื่อเสียงเป็นอันดับ 2 สูงกว่าความต้องการทางด้านการเงิน ลัดดา สุวรรณรัตน์⁸⁷ ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไปประกอบอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม พบว่าเกียรติยศชื่อเสียงเป็นแรงจูงใจอันดับ 2 ที่นักเรียนเข้าเรียนในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม และมีความมั่นใจในการที่จะออกไปประกอบอาชีพมาก นิตยา ธรรมพันธ์⁸⁸ ได้ศึกษาค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ในโรงเรียนมัธยมรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ สอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส พบว่าอันดับค่านิยมในอาชีพของนักเรียนทั้งชายหญิงทางด้านเกียรติยศชื่อเสียงอยู่อันดับ 3

ประมวล วิทยาการ⁸⁹ ได้ศึกษาค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์ พบว่าค่านิยมในอาชีพทางด้านเกียรติยศชื่อเสียงนักเรียนเลือกเป็นอันดับ 2 สอดคล้องกับ จิตรอารี เนตรหิน⁹⁰ ได้ศึกษาการศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมภาคศึกษา 11 ปีการศึกษา 2513 พบว่าค่านิยมทางอาชีพที่นักเรียนยึดถือและมีความสำคัญเป็นอันดับ 1 คือ ค่านิยมทางด้านเกียรติยศชื่อเสียง และผู้เรียนทางสายสามัญและสายอาชีพมีค่านิยมใกล้เคียงกันทุกข้อ อนงค์ สกุลดู⁹¹ ได้ศึกษาการสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับสนใจในหมวดอาชีพวิชาชีพวิชาการมากที่สุด ให้เหตุผลทางค่านิยมในอาชีพด้านเกียรติยศชื่อเสียงเป็นอันดับ 3 และรัชชัย ชัยจิรฉายากุล⁹² ได้ศึกษาการศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสามัญและวิชาชีพของนักเรียนชั้น ม.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม พบว่านักเรียนทั้ง 2 สายส่วนใหญ่ได้รับแรงจูงใจหรือค่านิยมในการตัดสินใจเหมือนกันทางด้านเกียรติยศชื่อเสียงเป็นอันดับแรก

สรุป แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ พบว่ามีแรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงกว่าทางด้านการเงินและค่านับข้างจะเป็นอันดับแรกของแรงจูงใจหรืออิทธิพลของการเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ

4.5 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ

เป็รื่อง จินดา⁹³ ได้ศึกษาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคเหนือ พบว่าเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียน คำนึงถึงความก้าวหน้าเป็นอันดับ 1 ความมั่นคงของอาชีพรองลงมา เช่นเดียวกับงานวิจัยของ สมพงษ์ อภาพันธุ์⁹⁴ ได้ศึกษาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าเหตุผลหรือแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียน คำนึงถึงความก้าวหน้าเป็นอันดับ 1 และงานวิจัยของ ลัดดา สุวรรณรัตน์⁹⁵ ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไปประกอบอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม พบว่านักเรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่เนื่องมาจากแรงจูงใจด้าน

ลักษณะงานเป็นอันดับ 1 และจะมีความมั่นใจในการประกอบอาชีพมาก แต่ชนิดา ธรรมพันธ์⁹⁶ ได้ศึกษาค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของ รัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส พบว่า อันดับค่านิยมในอาชีพของนักเรียนทั้งชายหญิงทางด้านความก้าวหน้าเป็นอันดับ 8 และงานวิจัยที่ พบสอดคล้องกัน คือ ลักษณะงานและความก้าวหน้าเป็นแรงจูงใจหรืออิทธิพลในอันดับปานกลาง ก่อนข้างสูง คือ งานวิจัยของ ประมวล วิทยากร⁹⁷ ได้ศึกษาค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์ พบว่า ในอาชีพทางด้านความมั่นคงปลอดภัย ด้านความเป็นอิสระ ด้านความมีอำนาจ และการเป็นผู้นำ นักเรียนเลือกเป็นอันดับ 3, 4, 5 ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตรอารี เนตรหิน⁹⁸ ได้ศึกษาการศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบ ประสม ภาคศึกษา 11 ปีการศึกษา 2513 พบว่าค่านิยมทางอาชีพที่นักเรียนยึดถือและมีความ สำคัญทางด้านความเป็นผู้นำ ด้านความเป็นอิสระ ด้านความมั่นคงปลอดภัยเป็นอันดับ 2, 3, 4 อนงค์ สกกุล⁹⁹ ได้ศึกษาการสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ มัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับ สนใจในหมวดอาชีพวิชาชีพวิชาการมากที่สุด ให้เหตุผลทางค่านิยมในอาชีพว่า ต้องการใช้ความ รู้ความสามารถ และลักษณะงานตรงกับที่ต้องการเป็นอันดับ 4, 5 นิภา วัฒนเวทิน¹⁰⁰ ได้ ศึกษาความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคใต้ พบว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับสนใจในหมวดอาชีพวิชาชีพวิชาการมากที่สุด นักเรียนชั้น ม.3 ให้เหตุผลทางค่านิยมในอาชีพว่า ต้องใช้ความสามารถตรงกับงาน ลักษณะ งานตรงกับที่ต้องการ และมีอิสระในการทำงานเป็นอันดับ 3, 4, 5 และรัชชัย - ชัยจรณาษากุล¹⁰¹ ได้ศึกษาการศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสามัญ และวิชาชีพของนักเรียนชั้น ม.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม พบว่านักเรียนสายอาชีพและ สายสามัญส่วนใหญ่ได้รับแรงจูงใจหรือค่านิยมในการตัดสินใจเหมือนกันทางด้านลักษณะงานและ ความก้าวหน้าเป็นอันดับ 2

สรุป แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียน วิชาชีพและประกอบอาชีพจากที่ได้มีผู้วิจัยได้พบสอดคล้องกันว่า แรงจูงใจด้านลักษณะงานและ ความก้าวหน้าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญอันดับแรกหรือสูงกว่าพอ ๆ กับแรงจูงใจด้านเกียรติยศและ

5. สรุป

การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย พบว่าความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษามีอิทธิพลต่อนักเรียนในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพในอนาคต ความเสมอภาคทางการศึกษาและประกอบอาชีพขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาต่อและประกอบอาชีพของนักเรียน โดยพิจารณาถึงองค์ประกอบในด้านต่าง ๆ คือ

1. องค์ประกอบด้านสถานภาพส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ อายุ เพศ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ลักษณะของโรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษา ความต้องการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของนักเรียน
2. องค์ประกอบด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมครอบครัว ได้แก่ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง การศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ความมั่งคั่งของบิดามารดาหรือผู้ปกครองในการศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพของนักเรียน
3. องค์ประกอบเกี่ยวกับลักษณะวิชาชีพในโลกของงานมีความสัมพันธ์กับคุณสมบัติส่วนตัวเพื่อพิจารณาการเลือกอาชีพที่สนใจและประกอบอาชีพในอนาคต
4. องค์ประกอบด้านแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่จูงใจให้นักเรียนเลือกศึกษาต่อวิชาชีพและประกอบอาชีพในอนาคต ได้แก่ ด้านบุคคล ด้านการเงิน ด้านความถนัด ด้านความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า

ปัญหาเกี่ยวกับการเตรียมตัวเลือกอาชีพ เด็กวัยรุ่นเริ่มคิดถึงการหารายได้หรือการประกอบอาชีพ เนื่องจากต้องการความอิสระในการเงิน ต้องการเตรียมตัวเป็นผู้ใหญ่ รับผิดชอบตนเองและครอบครัว มักแสดงออกตามความถนัด ความสนใจตามธรรมชาติ เช่น บางคนสนใจเครื่องยนต์กลไก บางคนสนใจศิลปะ บางคนสนใจอาชีพในเครื่องแบบ บางคนสนใจการประดิษฐ์คิดค้น บางคนสนใจการเป็นครู เป็นแพทย์เพื่อช่วยเหลือสังคม ถ้าผู้ใหญ่ให้ความสนใจความถนัดก็จะช่วยเด็กเลือกเรียน เลือกวิชาที่ถูกต้อง ในระยะที่เด็กเริ่มคิดถึงอาชีพบางคราวเกิดขัดแย้งกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีข้อพิงสังเกตุ บิดามารดามักอยากให้บุตรมีอาชีพตามตนหรือจะนั้นก็อยากให้บุตรมีอาชีพที่มีรายได้ดี มีเกียรติ โดยมีได้คำนึงถึงความสามารถและความสนใจของเด็กซึ่งอาจทำให้เกิดผลเสียโดยเด็กเรียนไม่สำเร็จหรืออาจเรียนสำเร็จแต่ไม่สนใจในการ

ประกอบอาชีพที่เรียนมา และจะเปลี่ยนอาชีพทันทีที่มีโอกาสถ้าคิดว่าการเปลี่ยนอาชีพนั้นได้รับความพอใจและมีความสนใจในการประกอบอาชีพดีขึ้น ซึ่งเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิต

เชิงอรรถ

- ¹วิชาการ, กรม, กระทรวงศึกษาธิการ, ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, 2527), หน้า 32.
- ²วิชาการ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 159.
- ³วิชาการ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 109.
- ⁴แรงงาน, กรม, กระทรวงมหาดไทย, การจัดประเภทมาตรฐานอาชีพ (ประเทศไทย) (กรุงเทพมหานคร : กรมแรงงาน, กระทรวงมหาดไทย, 2512), หน้า 479.
- ⁵Larry A. Hjelle and Daniel J. Ziegler, Personality, อ้างถึงใน เมธี ปิลันธนาพันธ์, การบริหารอาชีพและเทคโนโลยีศึกษา, คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2530, (เอกสารอัดสำเนา) หน้า 154.
- ⁶ภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด, เรื่องอาชีพ (กรุงเทพมหานคร : หน่วยงานพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, กระทรวงศึกษาธิการ, 2530), หน้า 2 - 3.
- ⁷สุดใจ เหล่าสุนทร, "วิชาอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา," วิทยานพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2505, หน้า 24 - 40.
- ⁸เมธี ปิลันธนาพันธ์, การบริหารอาชีพและเทคโนโลยีศึกษา, คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2530, (เอกสารอัดสำเนา) หน้า 148 - 149.
- ⁹สุดใจ เหล่าสุนทร, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 30.
- ¹⁰สุดใจ เหล่าสุนทร, เรื่องเดียวกัน, หน้า 33.
- ¹¹สุดใจ เหล่าสุนทร, เรื่องเดียวกัน, หน้า 36 - 37.
- ¹²W.Norton Grubb, The Convergence of Education Systems and Role of Vocationalism, แปลโดย ปรียา นวรัตน์, ศึกษานิตเทศก์ กรมอาชีวศึกษา และกระทรวงศึกษาธิการ, 2530, (เอกสารอัดสำเนา) หน้า 1 - 20.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

¹³ เมธี ปลัดรัตนานนท์. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 47 - 53.

¹⁴ เมธี ปลัดรัตนานนท์. เรื่องเดียวกัน, หน้า 54 - 55.

¹⁵ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน, รายงานการประเมินสภาพการจัการศึกษาและประเมินผลแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) การอาชีวศึกษา, 2527, (เอกสารอัดสำเนา) หน้า 20 - 23.

¹⁶ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 40 - 41.

¹⁷ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน, แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534), 2530, (เอกสารอัดสำเนา) หน้า 53 - 54.

¹⁸ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน, รายงานการประเมินสภาพการจัการศึกษาและประเมินผลแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) การอาชีวศึกษา, 2527, (เอกสารอัดสำเนา) หน้า 24 - 25.

¹⁹ อาชีวศึกษา, กรม, กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2530 (กรุงเทพมหานคร : กรมอาชีวศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, 2531), หน้า 2.

²⁰ กองแผนงาน, กรมอาชีวศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, ภาวะแรงงานอาชีวศึกษา (กรุงเทพมหานคร : กองแผนงาน, กรมอาชีวศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, 2532), (เอกสารอัดสำเนา) หน้า 8.

²¹ อาชีวศึกษา, กรม, กระทรวงศึกษาธิการ, กฎกระทรวงแรงงานอาชีวศึกษา (กรุงเทพมหานคร : กรมอาชีวศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, 2532), หน้า 53 - 58.

²² อาชีวศึกษา, กรม, เรื่องเดียวกัน, หน้า 51 - 52.

²³ อาชีวศึกษา, กรม, เรื่องเดียวกัน, หน้า 47 - 48.

²⁴ อาชีวศึกษา, กรม, เรื่องเดียวกัน, หน้า 45 - 46.

²⁵ อาชีวศึกษา, กรม, เรื่องเดียวกัน, หน้า 49 - 50.

²⁶ รัชชัย ชัยจิรฉายากุล, "การศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสามัญและวิชาชีพของนักเรียนชั้น ม.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา 2512." ปริญญาณิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513, หน้า 82 - 83.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

²⁷ เมธี ปลั้ชชานนท์. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 57.

²⁸ เมธี ปลั้ชชานนท์. เรื่องเดียวกัน, หน้า 61.

²⁹ คมเพชร ฉัตรศุกกุล. บริการสนเทศ (กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2521), (เอกสารอัดสำเนา) หน้า 104.

³⁰ สุดใจ เหล่าสุนทร. "วิชาอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา." วิทยานิพนธ์ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2505, หน้า 34.

³¹ ยุพวรรณ ศุภมิตติ. "ค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน จังหวัดพระนครศรีอยุธยาและชลบุรี." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510, หน้า 49.

³² พกา บุญเรือง. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจเลือกอาชีพ วุฒิ ภาวะทางอาชีพ และการควบคุมภายใน - ภายนอก." ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2520, หน้า 59.

³³ สมพงษ์ อภาพันธุ์. "การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ." ปริญญา นิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2519, หน้า 112.

³⁴ ศิริลักษณ์ จินดากุล. "การเปรียบเทียบการเลือกอาชีพและความมุ่งหวังของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในพระนครศรีอยุธยาและต่างจังหวัด." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์ มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510, หน้า 134.

³⁵ ลัดดา สุวรรณรัตน์. "แรงจูงใจในการศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไป ประกอบอาชีพของนักเรียน ในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม." ปริญญานิพนธ์ปริญญาการ ศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512, หน้า 86.

³⁶ จุฬาทรรณ วรสุมันต์. "ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพของบิดามารดากับการ เลือกอาชีพของนักเรียน." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515, หน้า 60.

- ³⁷ อรวรรณ ประคองเวทย์, "การสำรวจปัญหาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 6." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2521, หน้า 40.
- ³⁸ รัชชัย ชัยจิรฉายากุล, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 86.
- ³⁹ พรทิพย์ ศรีวัชรินทร์, "การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของหัวหน้าครัวเรือนชายที่มีต่อการเลือกอาชีพของคนหนุ่มสาวในเขตชนบทและเขตเมืองของประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521, หน้า 100 - 101.
- ⁴⁰ ช่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร, "ความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาของบุตร ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชั้นประโยคมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย." วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523, หน้า 86.
- ⁴¹ เพียงใจ พึ่งพระเกียรติ, "การสำรวจความสนใจของนักเรียนในชั้นมัธยมปลาย." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2500, หน้า 63.
- ⁴² นิภา วัชรเวดิน, "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคใต้." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529, หน้า 112 - 113.
- ⁴³ วีรวรรณ หงส์วิลาส, "เหตุที่นักเรียนเลือกเข้าเรียนในโรงเรียนพาณิชย์การ." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506, หน้า 94.
- ⁴⁴ จันทิมา บุญวานิช, "การสำรวจความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดเพชรบุรีที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษา." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509, หน้า 82.
- ⁴⁵ เฉลิมชัย อุบลพงษ์, "การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียนชั้น มศ.3 และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยม จังหวัดชัยนาท." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2511, หน้า 67.

⁴⁶นาวิณ รุ่งรส. "เปรียบเทียบการตัดสินใจเลือกเรียนต่อของนักเรียนชั้น มศ.3 ประเภทศึกษาระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบเดิม จังหวัดพระนคร." ปรินิพนธ์ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2514. หน้า 73.

⁴⁷ณรงค์ศักดิ์ คิคโคสตาและคณะ. "การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ ความสนใจ และความต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ปีการศึกษา 2515 ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับโรงเรียนมัธยมสายสามัญ จังหวัดสกลนคร." ปรินิพนธ์ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2516, หน้า 67 - 70.

⁴⁸อำไพ จิตต์วิวัฒน์. "การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ ความสนใจ และความต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับโรงเรียนมัธยมสายสามัญ กรุงเทพมหานคร." ปรินิพนธ์ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2516, หน้า 76 - 79.

⁴⁹อัญชลี ภูผาพิบูลย์. "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ สถานะทางเศรษฐกิจ และสังคม สติปัญญา และความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." วิทยานิพนธ์ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522, หน้า 61 - 62.

⁵⁰สุนันต์ กั้นหลง. "ความตรงตามสภาพของแบบสำรวจความสนใจในอาชีพของคูเคอร์." วิทยานิพนธ์ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523, หน้า 59.

⁵¹มารศรี กองเกตุ. "ผลของทัศนคติระดับการศึกษาอาชีพและรายได้ของบิดามารดาที่มีต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524, หน้า 59 - 65.

⁵²E.L. Tolbert, Counseling for Career Development, (Boston : Houghton Mifflin Co., 1974), pp. 37 - 40.

⁵³Samuel H. Osipow, Theories of Career Development, (New York : Appleton Crofts, 1973), pp. 138 - 139.

⁵⁴Samuel H. Osipow, loc.cit.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ⁵⁵ John L. Holland, The Psychology of Vocational Choice, (New York : Blaisdell Publishing Co., 1966), p. 132.
- ⁵⁶ นพดล คุ่มประวัตติ. "ความมุ่งหวังของบิดามารดาในเขตชนบทไทยเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร." วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517, หน้า 71.
- ⁵⁷ ลัดดา สุวรรณรัตน์. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 88.
- ⁵⁸ ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 86.
- ⁵⁹ ณรงค์ศักดิ์ คิดโสดา. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 69.
- ⁶⁰ ศิริลักษณ์ จินดากุล. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁶¹ จุฑาภรณ์ วรสมันต์. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁶² วาตรี รุ่งโรจน์ดี. "การศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดระยอง." ปริญญาานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2515, หน้า 111.
- ⁶³ สมพงษ์ อภาพันธุ์. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 111.
- ⁶⁴ เป็รื่อง จินดา. "การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคเหนือ ." ปริญญาานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2519, หน้า 97.
- ⁶⁵ ประมวล วิทยากร. "ค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์." ปริญญาานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2520, หน้า 103.
- ⁶⁶ นิตยา ธรรมพันธ์. "ค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 โรงเรียนมัธยมของรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส." ปริญญาานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2523, หน้า 87.
- ⁶⁷ อัญชลี บุผาพิบูลย์. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁶⁸อนงค์ สกฤค. "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529, หน้า 87.

⁶⁹นิภา วัฒนเวทิน. "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคใต้." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529, หน้า 112.

⁷⁰ชมาธร พันธุมโพธิ. "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530, หน้า 119.

⁷¹บุพธรณี ศุภมิต. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 50.

⁷²มารศรี กองเกตุ. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 63.

⁷³สมพงษ์ มั่นระวีง. "การศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2512." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513, หน้า 124.

⁷⁴ช่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 83 - 84.

⁷⁵E.L. Tolbert, loc.cit.

⁷⁶Samuel H. Osipow, loc.cit.

⁷⁷J.O. Crites, Vocational Psychology, (New York : McGraw Hill Book Co., 1969), pp. 90 - 91.

⁷⁸ลัดดา สุวรรณรัตน์. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 88.

⁷⁹นิตยา ธรรมพันธ์. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

⁸⁰ประมวล วิทยากร. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

⁸¹รัชชชัย ชัยจิรฉายากุล. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 86.

⁸²E.L. Tolbert, Counseling for Career Development, (New York : Appleton Crofts, 1973), pp. 138 - 139.

⁸³E.L. Tolbert, *ibid.*, pp. 31 - 35.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁸⁴ Samuel H. Osipow, op.cit., pp. 57 - 58.

⁸⁵ เป็รื่อง จินดา, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 96.

⁸⁶ สมพงษ์ อภาพันท์, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 111.

⁸⁷ ลัดดา สุวรรณรัตน์, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 88.

⁸⁸ นิตยา ธรรมพันธ์, เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

⁸⁹ ประมวล วิทยากร, เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

⁹⁰ จิตรอารี เนตรหิน, "การศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคศึกษา 11 ปีการศึกษา 2513." ปรินฎยานิพนธ์ ปรินฎยาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513, หน้า 71.

⁹¹ อนงค์ สกฤดู, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 86.

⁹² ชวิชัย ชัยจิรฉายากุล, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 86.

⁹³ เป็รื่อง จินดา, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 96.

⁹⁴ สมพงษ์ อภาพันท์, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 111.

⁹⁵ ลัดดา สุวรรณรัตน์, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 88.

⁹⁶ นิตยา ธรรมพันธ์, เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

⁹⁷ ประมวล วิทยากร, เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

⁹⁸ จิตรอารี เนตรหิน, เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

⁹⁹ อนงค์ สกฤดู, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 80.

¹⁰⁰ นิภา วัชเนดิน, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 110.

¹⁰¹ ชวิชัย ชัยจิรฉายากุล, สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว, หน้า 86.

วิธีดำเนินการวิจัยและการรวบรวมข้อมูล

ในที่นี้จะได้นำเสนอวิธีการวิจัยและการรวบรวมข้อมูลของการวิจัยเรื่องการสำรวจความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี โดยกล่าวรายละเอียดตามลำดับ ดังนี้ วัตถุประสงค์ของการวิจัย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือ การทดลองใช้แบบสอบถาม การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจความต้องการในการเลือกศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี
2. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่จะศึกษาต่อของนักเรียน
3. เพื่อศึกษาแรงจูงใจหรืออิทธิพลในการเลือกศึกษาต่อวิชาชีพและประกอบอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2531 จากโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษาจำนวน 27 โรงเรียน แยกเป็นโรงเรียนที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย 11 โรงเรียน เปิดสอนเฉพาะมัธยมศึกษาตอนต้น 16 โรงเรียน โรงเรียนเอกชนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งเปิดสอนเฉพาะมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 4 โรงเรียน รวมประชากรนักเรียนทั้งหมด 4,530 คน (ตารางที่ 1)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่เฉพาะที่สนใจเรียนวิชาชีพด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1

จำนวนนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและเอกชนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ที่ตอบแบบสอบถามในการเลือกเรียนวิชาชีพ

ลำดับ	ประเภทและลักษณะโรงเรียน รายชื่อโรงเรียน	โรงเรียนรัฐบาล				โรงเรียนเอกชน		รวม
		มี ม.ปลาย		ไม่มี ม.ปลาย		ไม่มี ม.ปลาย		
		ต่อสาย สามัญ	ต่อสาย อาชีพ	ต่อสาย สามัญ	ต่อสาย อาชีพ	ต่อสาย สามัญ	ต่อสาย อาชีพ	
1.	โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย	187	211	-	-	-	-	398
2.	โรงเรียนบริหารแจ่มใสวิทยา	116	85	-	-	-	-	201
3.	โรงเรียนบริหารแจ่มใสวิทยา 3	85	155	-	-	-	-	240
4.	โรงเรียนบางลี่วิทยา	144	106	-	-	-	-	250
5.	โรงเรียนธรรมโชติศึกษาลัย	146	107	-	-	-	-	253
6.	โรงเรียนศรีประจันต์"เมธีประมุข"	95	97	-	-	-	-	192
7.	โรงเรียนสงวนหญิง	195	184	-	-	-	-	379
8.	โรงเรียนสองพี่น้องวิทยา	43	47	-	-	-	-	90
9.	โรงเรียนสามชุก "รัตนโกศาราม"	260	158	-	-	-	-	418
10.	โรงเรียนบางปลาม้า "สูงสุมาลคุณวิทย์"	218	140	-	-	-	-	358
11.	โรงเรียนอุ้มทอง	219	126	-	-	-	-	345
12.	โรงเรียนคอนคาวิทยา	-	-	12	76	-	-	88
13.	โรงเรียนดลิ่งชันวิทยา	-	-	30	68	-	-	98
14.	โรงเรียนทุ่งคลีโคกช้าง	-	-	49	44	-	-	93
15.	โรงเรียนทุ่งแฝกพิทยาคม	-	-	20	31	-	-	51
16.	โรงเรียนบริหารแจ่มใสวิทยา 5	-	-	28	38	-	-	66
17.	โรงเรียนบ่อสุพรรณวิทยา	-	-	25	30	-	-	55
18.	โรงเรียนบ่อกรูวิทยา	-	-	16	70	-	-	86
19.	โรงเรียนบางแม่หม้ายรัฐราษฎร์รังสฤษดิ์	-	-	15	55	-	-	70
20.	โรงเรียนวังห้วยราษฎร์สามัคคี	-	-	27	32	-	-	59
21.	โรงเรียนสวนแดงวิทยา	-	-	9	78	-	-	87
22.	โรงเรียนสระยายโสมวิทยา	-	-	26	99	-	-	125
23.	โรงเรียนสระกระโจมโสกนกพิมพา	-	-	16	29	-	-	45
24.	โรงเรียนสวนสูงทราวิทยา	-	-	66	26	-	-	92
25.	โรงเรียนหรรษาจุลจิตวิทยา 2	-	-	6	90	-	-	96
26.	โรงเรียนหนองหญ้าไทรวิทยา	-	-	21	32	-	-	53
27.	โรงเรียนอุ้มทองศึกษาลัย	-	-	33	90	-	-	123
28.	โรงเรียนแม่พระประจักษ์	-	-	-	-	-	13	13
29.	โรงเรียนศรีรัตนมหาธาตุ	-	-	-	-	-	7	7
30.	โรงเรียนสหวิทย์	-	-	-	-	10	66	76
31.	โรงเรียนอานวยเวทย์	-	-	-	-	-	23	23
	รวม	1,708	1,416	399	888	10	109	4,530
		(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเพราะต้องการทราบแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่นักเรียนเลือกเรียนต่อวิชาชีพ และประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชาที่นักเรียนเลือกไว้ ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีแนะนำแนวการศึกษาต่อให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทุกโรงเรียน พร้อมทั้งอธิบายหลักสูตรวิชาชีพของกระทรวงศึกษาธิการให้เข้าใจ หลังจากนั้นตามความสมัครใจ ความตั้งใจของนักเรียนที่ต้องการเรียนต่อวิชาชีพเท่านั้นให้ตอบแบบสอบถาม ส่วนนักเรียนที่ต้องการเรียนต่อสายสามัญให้แยกตัวออกจากที่ประชุม (ตารางที่ 1) และเก็บรวบรวมแบบสอบถามทันทีเมื่อนักเรียนตอบเสร็จ

ตารางที่ 1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2531 มีทั้งหมด 4,530 คน จากตารางที่ 1 จำนวนนักเรียนในช่อง 1 ช่อง 3 และช่อง 5 รวมเป็นนักเรียนที่สนใจเลือกเรียนต่อสายสามัญรวมจำนวน 2,117 คน เป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย (ช่อง 1) จำนวน 1,708 คน โรงเรียนรัฐบาลที่เปิดสอนเฉพาะมัธยมศึกษาตอนต้น (ช่อง 3) จำนวน 399 คน และโรงเรียนเอกชนซึ่งเปิดสอนเฉพาะมัธยมศึกษาตอนต้น (ช่อง 5) จำนวน 10 คน และจำนวนนักเรียนช่อง 2 ช่อง 4 และช่อง 6 เป็นจำนวนนักเรียนที่สนใจเลือกเรียนวิชาชีพรวมจำนวน 2,413 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ โดยแยกเป็นนักเรียนจากโรงเรียนรัฐบาลที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย (ช่อง 2) จำนวน 1,416 คน โรงเรียนรัฐบาลที่เปิดสอนเฉพาะมัธยมศึกษาตอนต้น (ช่อง 4) จำนวน 888 คน และโรงเรียนเอกชนซึ่งเปิดสอนเฉพาะมัธยมศึกษาตอนต้น (ช่อง 6) จำนวน 109 คน

สรุปได้ว่าจำนวนนักเรียนที่สนใจเรียนวิชาชีพที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายจำนวน 1,338 คน นักเรียนหญิงจำนวน 1,075 คน รวม 2,413 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามความรู้ความเข้าใจ และแรงจูงใจหรืออิทธิพลในการเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพ ของ รัชชชัย ชัยจิรฉายากุล¹ เป็นแนวทางนำมาปรับปรุงแก้ไขใช้เป็นแบบสอบถาม และใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การสร้างเครื่องมือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีลำดับการสร้าง ดังนี้
ไม่warantิด่างสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเลือกศึกษาต่อวิชาชีพและการประกอบอาชีพจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผน และโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เอกสาร วารสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมากำหนดขอบเขตและโครงสร้างของแบบสอบถาม
2. กำหนดหัวข้อโครงสร้างของแบบสอบถามแต่ละตอนแต่ละด้าน ประกอบด้วยลักษณะสำคัญ
  - 2.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะวิชาชีพประกอบด้วย ประเภทวิชา สาขาวิชาชีพที่เปิดสอนในหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ
  - 2.2 แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียนวิชาชีพ ประกอบด้วยด้านบุคคล ด้านการเงิน ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า
3. การสร้างแบบสอบถาม เมื่อได้ศึกษาทฤษฎี งานวิจัย และกำหนดหัวข้อโครงสร้างแบบสอบถามแล้ว พบว่าเนื้อหาสาระและวิธีดำเนินการวิจัยที่เกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจลักษณะวิชาชีพและแรงจูงใจ หรืออิทธิพลที่ทำให้ให้นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชชชัย ชัยจิรฉายากุล และเมื่อพิจารณาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังกล่าวแล้วนั้น ผู้วิจัยเห็นว่ามีความเหมาะสมที่จะใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงนำเครื่องมือของ รัชชชัย ชัยจิรฉายากุล มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับการเก็บข้อมูล
4. นำแบบสอบถามทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คนในโรงเรียนสหวิทย์ จังหวัดสุพรรณบุรี เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2531
5. นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ก่อนที่จะนำไปเก็บข้อมูลจริง

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ตอบถามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวน 17 ข้อ สอบถามเกี่ยวกับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพบิดามารดา และผู้อุปการะ รายได้ของผู้สนับสนุนทางการเรียน ความสนใจเรียนตามประเภทวิชาและสาขาวิชาชีพ วิชาที่ชอบมากที่สุด วิชาที่ท้อและเรียนได้มากที่สุด และข้อจำกัด

ในการเรียนด้านวิชาชีพ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบ Check-List และเติมคำ

ตอนที่ 2 สอบถามความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่เลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพ มีจำนวน 9 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบ Rating Scale และมีมาตราวัด 4 ระดับ ดังนี้

ระดับความรู้ความเข้าใจ 4 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจในข้อนั้นมากที่สุด

ระดับความรู้ความเข้าใจ 3 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจในข้อนั้นมากพอควร

ระดับความรู้ความเข้าใจ 2 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจในข้อนั้นเพียงเล็กน้อย

ระดับความรู้ความเข้าใจ 1 หมายถึง ไม่มีความรู้ความเข้าใจข้อนั้นเลย

ตอนที่ 3 สอบถามแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่มีต่อการเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพจำนวน 38 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบ Rating Scale แบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

3.1 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคล จำนวน 9 ข้อ

3.2 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านการเงิน จำนวน 8 ข้อ

3.3 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว จำนวน 9 ข้อ

3.4 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรติยศและชื่อเสียง จำนวน 5 ข้อ

3.5 แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า จำนวน 7 ข้อ

กำหนดค่าระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมีมาตราวัด 5 ระดับ ดังนี้

ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล 5 หมายถึง แรงจูงใจหรืออิทธิพลต่อการเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพมากที่สุด

ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล 4 หมายถึง แรงจูงใจหรืออิทธิพลต่อการเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพมากพอควร

ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล 3 หมายถึง แรงจูงใจหรืออิทธิพลต่อการเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพปานกลาง

ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล 2 หมายถึง แรงจูงใจหรืออิทธิพลต่อการเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพน้อย

ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล 1 หมายถึง ไม่มีแรงจูงใจหรืออิทธิพลต่อการเลือกศึกษา
วิชาชีพและประกอบอาชีพ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม และเก็บรวบรวมข้อมูลภายในจังหวัดสุพรรณบุรี ไปยังอธิบดีกรมสามัญศึกษา และเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งท่านอธิบดีกรมสามัญศึกษาและเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้อนุญาตพร้อมทั้งมีหนังสืออนุญาตให้เก็บข้อมูลได้ส่งไปถึงโรงเรียนในสังกัด ในจังหวัดสุพรรณบุรีที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทุกโรงเรียน

2. ผู้วิจัยได้ใช้เวลาอธิบายเกี่ยวกับวิชาชีพหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ที่เปิดสอนทุกประเภทวิชาชีพ ให้นักเรียนได้รู้และเข้าใจโดยใช้เวลาอธิบายพร้อมทั้งแจกเอกสารประกอบประมาณ 90 นาที หลังจากนั้นได้ถามความสมัครใจผู้ที่ตั้งใจเรียนต่อสายสามัญ และแยกตัวออกจากที่ประชุม คงเหลือแต่นักเรียนที่สนใจเรียนวิชาชีพ และถึงแม้บางคนจะมีความจำกัดในการเรียนต่อ แต่ก็มีคามสนใจในวิชาชีพ ก็ให้อยู่ในกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วย ใช้เวลาตอบประมาณ 30 นาที ระหว่างตอบแบบสอบถามผู้วิจัยได้เดินดูและตอบข้อสงสัยที่นักเรียนสอบถาม เก็บรวบรวมแบบสอบถามและขอยุ่ใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมือ วันหนึ่งเก็บข้อมูล 2 โรงเรียน คือ ภาคเช้าและภาคบ่าย ภาคละโรงเรียนจนครบ 31 โรงเรียน ทั้งโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน ได้แบบสอบถามจำนวน 2,413 ชุด เป็นข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้น ดังนี้

ขั้นก่อนการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับ
2. นำแบบสอบถามลงรหัส เพื่อทำการเจาะบัตรคอมพิวเตอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพและระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่มีต่อการเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี ตามขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ รายได้ผู้อุปการะ ความพร้อม ข้อจำกัดในการเรียน หมวดวิชาสามัญที่ชอบมากที่สุด หมวดวิชาสามัญที่ทำคะแนนได้น้อย ประเภทวิชาชีพ สาขาวิชาชีพ วิเคราะห์ด้วยค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) และอันดับเฉลี่ย

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพ

1. ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพแต่ละองค์ประกอบ 9 องค์ประกอบ วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. เปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพกับองค์ประกอบต่าง ๆ วิเคราะห์ด้วยค่า χ^2 (Chi-Square)

ตอนที่ 3 แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพ ดำเนินการวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. เปรียบเทียบระดับความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ วิเคราะห์ด้วยค่า χ^2 (Chi-Square)

ข้อมูลที่ได้มาเพื่อการวิจัย ผู้วิจัยได้เสนอเป็นตารางแสดงสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับอายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ รายได้ผู้อุปการะ ความพร้อมที่จะ

เรียน ข้อจำกัดในการเรียน หมวดวิชาที่ชอบมากที่สุด หมวดวิชาสามัญที่ทำคะแนนได้มากที่สุด

ประเภทวิชาชีพ และสาขาวิชาชีพ

ด้านความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพ จะเสนอตารางเกี่ยวกับระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพแต่ละองค์ประกอบ และตารางเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพกับแต่ละองค์ประกอบ

ด้านแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกศึกษาต่อวิชาชีพและประกอบอาชีพ ได้เสนอตารางเกี่ยวกับระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคล ด้านการเงิน ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว ด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้า และตารางแสดงความเกี่ยวข้องระหว่างแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในบทที่ 4 ต่อไปแล้ว

เชิงอรรถ

¹ รัชชัย ชัยจิรฉายากุล. "การศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสามัญและวิชาชีพ ของนักเรียน ม.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา 2512." ปริญญาโท ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. 2513 .

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสำรวจความต้องการการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี โดยจำแนกตามขนาดโรงเรียน เพศ อาชีพของบิดา
อาชีพของมารดา อาชีพของผู้ปกครอง ระดับรายได้ของผู้ปกครอง ระดับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ของนักเรียน ประเภทวิชาชีพ ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพในแต่ละประเภท
วิชาชีพ และระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพทางด้านบุคคล การเงิน
ความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว เกียรติยศและชื่อเสียง ลักษณะของงานและความ
ก้าวหน้าในวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพเมื่อเรียนสำเร็จ

ในการวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์
ข้อมูลในรูปของตาราง การบรรยายผล พร้อมทั้งการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการสำรวจความต้องการในการศึกษาวิชาชีพ

ผู้วิจัยขอเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัยที่เป็นรายละเอียดส่วนตัวตามแบบสอบถาม
ตอนที่ 1 ดังต่อไปนี้

1. รายละเอียดส่วนตัวของนักเรียนจากกลุ่มตัวอย่าง เรื่องลักษณะโรงเรียน เพศ
อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อาชีพผู้ปกครอง รายได้ผู้ปกครอง ความพร้อมและ
ข้อจำกัดในการเรียน และหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาที่นักเรียนทำคะแนนได้มาก - น้อย
ชอบมาก - น้อย

2. นักเรียนเลือกเรียนในแต่ละประเภทวิชาชีพและเลือกสาขาวิชาชีพในแต่ละประเภท
วิชาชีพ เพื่อแสดงถึงความต้องการในการศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน
จังหวัดสุพรรณบุรี

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่เลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพในแต่ละ ประเภทวิชาชีพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลและเสนอผลการวิจัยตอนที่ 2 เป็นการนำเสนอเรื่องความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพจากข้อมูลของแบบสอบถามตอนที่ 2 ดังนี้

1. ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพของแต่ละองค์ประกอบของลักษณะวิชาชีพ
2. ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพแต่ละประเภทวิชาชีพ กับแต่ละองค์ประกอบของลักษณะวิชาชีพ

ตอนที่ 3 แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกศึกษาวิชาชีพ

การวิเคราะห์ข้อมูลและเสนอผลการวิจัยตอนที่ 3 เป็นการเสนอเรื่องแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกศึกษาวิชาชีพจากข้อมูลของแบบสอบถามตอนที่ 3 ดังนี้

1. ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกศึกษาวิชาชีพ
2. ความเกี่ยวข้องระหว่างแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ตอนที่ 1 ผลการสำรวจความต้องการในการศึกษาวิชาชีพ

1. รายละเอียดส่วนตัวของนักเรียนจากกลุ่มตัวอย่างเรื่องลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง รายได้ผู้ปกครอง ความพร้อมและข้อจำกัดในการเรียน และหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาที่นักเรียนทำคะแนนได้มาก - น้อย ชอบมาก - น้อย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัยเสนอในรูปตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2

จำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามแจกแจงตามอายุ

ลำดับ	อายุ	จำนวน	ร้อยละ
1.	ต่ำกว่า 14 ปี	32	1.3
2.	14 ปีขึ้นไปถึง 15 ปี	436	18.1
3.	15 ปีขึ้นไปถึง 16 ปี	1,669	69.2
4.	16 ปีขึ้นไปถึง 17 ปี	250	10.4
5.	17 ปีขึ้นไปถึง 18 ปี	25	1.0
6.	18 ปีขึ้นไป	1	0.04
	รวม	2,413	100.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้เผยแพร่หรือใช้ประโยชน์ในทางอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 15 ปีขึ้นไปถึง 16 ปี ซึ่งมีอยู่ร้อยละ 69.2 รองลงมาจำนวนร้อยละ 18.1 เป็นนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 14 ปีขึ้นไปถึง 15 ปี และร้อยละ 10.4 ที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไปถึง 17 ปี สำหรับนักเรียนที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปี ระหว่าง 17 ปีขึ้นไปถึง 18 ปี และ 18 ปีขึ้นไปคิดเป็นจำนวนร้อยละ 1.3, 1.0 และ 0.04 ตามลำดับ

ตารางที่ 3

จำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามแจกแจงตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
จากการสอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ลำดับ	ระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์	จำนวน	ร้อยละ
1.	ต่ำกว่า 1.50	120	4.2
2.	1.50 ถึง 2.00	1,167	48.3
3.	2.00 ถึง 2.50	683	28.3
4.	2.50 ถึง 3.00	342	14.2
5.	3.00 ถึง 3.50	93	3.9
6.	3.50 ขึ้นไป	26	1.1
	รวม	2,413	100.0

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมาก ที่สุดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำถึงปานกลาง ซึ่งมีค่าระดับคะแนน 1.50 - 2.00 คิดเป็นร้อยละ 48.3 รองลงมาจะอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าระดับคะแนน 2.00 - 2.50 คิดเป็นร้อยละ 28.3 อันดับต่อมาเป็นนักเรียนที่มีค่าระดับคะแนน 2.50 - 3.00 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 14.2 ค่าระดับคะแนนต่ำกว่า 1.50 คิดเป็นร้อยละ 4.2 ค่าระดับคะแนน 3.00 - 3.50 คิดเป็นร้อยละ 3.9 และที่น้อยที่สุดคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดีมากมีเพียงร้อยละ 1.1 เท่านั้น

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าอาชีพของบิดานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่ม

ตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรคิดเป็นร้อยละ 45.0 รองลงมาอาชีพรับราชการคิดเป็นร้อยละ 15.0 ที่มีอาชีพค้าขายกับรับจ้างมีจำนวนใกล้เคียงกันคิดเป็นร้อยละ 12.3 กับ 11.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 4
อาชีพผู้ปกครองของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม

ลำดับ	อาชีพ	บิดา		มารดา		ผู้อุปการะ	
		ก	ข	ก	ข	ก	ข
1.	รับราชการ ข้าราชการบำนาญ	316	15.0	75	3.1	93	3.9
2.	งานช่าง (ช่างไม้ ช่างไฟฟ้า ตัดผม ตัดเสื้อ)	126	5.2	73	1.5	26	1.1
3.	ทำงานบริษัท ธนาคาร รัฐวิสาหกิจ	76	3.1	23	1.0	25	1.0
4.	เกษตรกร	1,085	45.0	1,141	47.3	195	8.1
5.	ประมง	7	0.3	7	0.3	4	0.2
6.	ค้าขาย	297	12.3	533	22.1	81	3.4
7.	รับจ้าง	267	11.1	216	9.0	39	1.6
8.	แม่บ้าน	-	-	282	11.7	-	-
9.	อื่น ๆ	68	2.8	26	1.1	9	0.4
	บิดาเสียชีวิต	126	5.2	-	-	-	-
	มารดาเสียชีวิต	-	-	73	3.0	-	-
	บิดามารดาเป็นผู้อุปการะ	-	-	-	-	1,941	80.3
	รวม	2,413	100.0	2,413	100.0	2,413	100.0

ทำงานช่างกับทำงานบริษัทคิดเป็นร้อยละ 5.2 ทำงานธนาคารรัฐวิสาหกิจคิดเป็นร้อยละ 3.1 อาชีพที่น้อยที่สุด คือ ประมงคิดเป็นร้อยละ 0.3 ส่วนอาชีพของมารดานักเรียนนั้นส่วนใหญ่จะมีอาชีพเกษตรกร รองลงมาจะเป็นอาชีพค้าขาย รับจ้าง แม่บ้าน รับราชการ งานช่าง อาชีพที่ทำน้อยที่สุด คือ ประมง เช่นเดียวกัน ผู้อุปการะนักเรียนที่มีโช้บิดาหรือมารดาส่วนใหญ่จะมีอาชีพเกษตรกร รองลงมาจะเป็นอาชีพรับราชการกับค้าขาย นักเรียนที่บิดาหรือมารดาเสียชีวิตมีอยู่ถึงร้อยละ 5.2 และ 3.1 ตามลำดับ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีบิดามารดาเป็นผู้อุปการะให้เรียนมีจำนวน 1,941 คนคิดเป็นร้อยละ 80.3

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่ารายได้ของผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 2,000 ถึง 3,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 32.4 รองลงมาจะมีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 20.4 ที่มีรายได้ 3,000 ถึง 4,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 15.0 รายได้ระหว่าง 4,000 ถึง 5,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 9.2 รายได้ระหว่าง 5,000 ถึง 6,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 7.7 รายได้ระหว่าง 6,000 ถึง 7,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 4.2 รายได้ระหว่าง 7,000 ถึง 8,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 3.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5

จำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามแจกแจงตามรายได้ผู้ปกครอง

ลำดับ	ระดับรายได้	จำนวน	ร้อยละ
1.	ต่ำกว่า 2,000 บาท	487	20.4
2.	2,000 ถึง 3,000 บาท	783	32.4
3.	3,000 ถึง 4,000 บาท	362	15.0
4.	4,000 ถึง 5,000 บาท	221	9.2
5.	5,000 ถึง 6,000 บาท	186	7.7
6.	6,000 ถึง 7,000 บาท	102	4.2
7.	7,000 ถึง 8,000 บาท	74	3.1
8.	8,000 ถึง 9,000 บาท	59	2.4
9.	9,000 ถึง 10,000 บาท	49	2.0
10.	10,000 ถึงมากขึ้นไป	88	3.6
	รวม	2,413	100.0

รายได้ระหว่าง 8,000 ถึง 9,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 2.4 รายได้ตั้งแต่ 10,000 บาทขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 3.6

ตารางที่ 6

จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามแจกแจงตามความพร้อมที่จะเรียนต่อสายอาชีพ
และตามลักษณะของโรงเรียน

ลำดับ	ความพร้อม	ร.ร. มี ม.ปลาย		ร.ร. ไม่มี ม.ปลาย		รวม	
		น	๙	น	๙	N	๙
1.	พร้อมที่จะเรียน	1,088	76.73	628	63.11	1,716	71.1
2.	อยากเรียนแต่มีข้อจำกัดไม่อาจเรียนได้	330	23.27	367	36.89	697	28.9
	รวม	1,418	100	995	100	2,413	100.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ของงานวิจัยที่ศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพมีความพร้อมที่จะเรียนจำนวน 1,716 คนคิดเป็นร้อยละ 71.1 แยกเป็นนักเรียนจากโรงเรียนที่มีสอนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 1,088 คนคิดเป็นร้อยละ 45.1 กับนักเรียนจากโรงเรียนที่มีสอนเพียงมัธยมศึกษาตอนต้น 628 คนคิดเป็นร้อยละ 26.0

ส่วนนักเรียนที่อยากเรียนวิชาชีพแต่มีข้อจำกัดในการเรียนต่อวิชาชีพมีจำนวน 697 คนคิดเป็นร้อยละ 28.9 แยกเป็นนักเรียนจากโรงเรียนที่มีสอนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย 330 คนคิดเป็นร้อยละ 13.6 กับนักเรียนจากโรงเรียนที่มีสอนเพียงมัธยมศึกษาตอนต้น 367 คนคิดเป็นร้อยละ 15.3

ตารางที่ 7

จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามข้อจำกัดที่ไม่อาจศึกษาต่อสายวิชาชีพและแจกแจงตามลักษณะของโรงเรียน

ลำดับ	ข้อจำกัด	ร.ร. มี ม.ปลาย		ร.ร. ไม่มี ม.ปลาย		รวม	
		n	%	n	%	N	%
1.	ข้อจำกัดทางการเงิน	404	44.24	411	58.71	815	50.5
2.	วิชาไม่ตรงความต้องการ	114	12.49	61	8.71	175	10.8
3.	ผู้ปกครองไม่ประสงค์ให้เรียน	247	27.05	188	26.86	435	26.9
4.	อื่น ๆ	148	16.21	40	5.71	188	11.6
	รวม	913	100	700	100	1,613	100.0

ตารางที่ 7 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีข้อจำกัดทางการเงินจำนวน 815 คนคิดเป็นร้อยละ 50.5 ผู้ปกครองไม่ประสงค์ให้เรียนจำนวน 435 คนคิดเป็นร้อยละ 26.9 ส่วนข้อจำกัดที่วิชาที่จัดสอนไม่ตรงความต้องการเรียนจำนวน 175 คนคิดเป็นร้อยละ 10.8 และข้อจำกัดด้านอื่น ๆ จำนวน 188 คนคิดเป็นร้อยละ 11.6 รวมข้อจำกัดสองด้านนี้มีจำนวน 363 คนคิดเป็นร้อยละ 22.4

ข้อจำกัดทางการเงินและผู้ปกครองไม่ประสงค์ให้เรียนมีจำนวน 1,250 คนคิดเป็นร้อยละ 77.4 นับว่าสูงมากอาจเนื่องจากผู้ปกครองมีรายได้น้อย ตารางที่ 6 นักเรียนที่

อยากเรียนแต่มีข้อจำกัดไม่อาจเรียนต่อมีเพียง 697 คนคิดเป็นร้อยละ 28.9 แต่จากนั้นด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 7 นี้มีผู้ตอบข้อจำกัดด้านต่าง ๆ รวมทั้งหมด 1,613 คน

ตารางที่ 8
แสดงหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่นักเรียนทำคะแนนได้มาก - น้อย
และวิชาที่ชอบมาก - น้อย

ลำดับ	หมวดวิชา	วิชาทำคะแนนมาก		วิชาทำคะแนนน้อย		วิชาที่ชอบมาก		วิชาที่ชอบน้อย	
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข
1.	วิทยาศาสตร์	181	10.1	181	8.1	200	10.1	190	9.5
2.	คณิตศาสตร์	233	13.0	791	35.6	304	15.4	672	33.7
3.	สังคมศึกษา	349	19.4	156	7.0	390	19.8	135	6.8
4.	ภาษาไทย	358	19.9	95	4.3	295	15.0	97	4.9
5.	ภาษาอังกฤษ	241	13.4	955	43.0	347	17.6	761	38.1
6.	วิชาการงานอาชีพ	378	21.0	27	1.2	375	19.0	122	6.1
7.	ศิลปะศึกษา	46	2.6	10	0.5	53	2.7	8	0.4
8.	ดนตรี	12	0.7	7	0.3	8	0.4	11	0.6
	รวม	1,798	100.0	2,222	100.0	1,972	100.0	1,996	100.0

ตารางที่ 8 แสดงหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างทำคะแนนได้มาก - น้อย และเป็นวิชาที่ชอบมาก - น้อย ไว้ดังนี้

1. หมวดวิชาวิทยาศาสตร์มีนักเรียนจำนวน 181 คนคิดเป็นร้อยละ 10.1 ของนักเรียนที่ทำคะแนนวิชาวิทยาศาสตร์มากที่สุดเป็นอันดับ 6 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนมาก

นักเรียนจำนวน 181 คนคิดเป็นร้อยละ 8.1 ของนักเรียนที่ทำคะแนนวิชาวิทยาศาสตร์น้อยเป็นอันดับ 3 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนน้อย

นักเรียนจำนวน 200 คนคิดเป็นร้อยละ 10.1 ของนักเรียนที่ชอบวิชาวิทยาศาสตร์มากที่สุดเป็นอันดับ 6 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบมาก

นักเรียนจำนวน 190 คนคิดเป็นร้อยละ 9.5 ของนักเรียนที่ชอบวิชาวิทยาศาสตร์น้อยซึ่งเป็นอันดับ 3 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบน้อย

2. หมวดวิชาคณิตศาสตร์มีนักเรียนจำนวน 233 คนคิดเป็นร้อยละ 13.0 ของนักเรียนที่ทำคะแนนวิชาคณิตศาสตร์มากที่สุดเป็นอันดับ 5 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเรียนจำนวน 791 คนคิดเป็นร้อยละ 35.6 ของนักเรียนที่ทำคะแนนวิชา
คณิตศาสตร์น้อยซึ่งเป็นอันดับ 2 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนน้อย

นักเรียนจำนวน 304 คนคิดเป็นร้อยละ 15.4 ของนักเรียนที่ชอบวิชา
คณิตศาสตร์มากซึ่งเป็นอันดับ 4 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบมาก

นักเรียนจำนวน 672 คนคิดเป็นร้อยละ 33.7 ของนักเรียนที่ชอบวิชา
คณิตศาสตร์น้อยซึ่งเป็นอันดับ 2 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบน้อย

3. หมวดวิชาสังคมศึกษามีนักเรียนจำนวน 349 คนคิดเป็นร้อยละ 19.4 ของ
นักเรียนที่ทำคะแนนวิชาสังคมศึกษามากซึ่งเป็นอันดับ 3 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนน
มาก

นักเรียนจำนวน 156 คนคิดเป็นร้อยละ 7.0 ของนักเรียนที่ทำคะแนนวิชา
สังคมศึกษาน้อยซึ่งเป็นอันดับ 4 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนน้อย

นักเรียนจำนวน 390 คนคิดเป็นร้อยละ 19.8 ของนักเรียนที่ชอบวิชาสังคม
ศึกษามากซึ่งเป็นอันดับ 1 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบมาก

นักเรียนจำนวน 135 คนคิดเป็นร้อยละ 6.8 ของนักเรียนที่ชอบวิชาสังคม
ศึกษาน้อยซึ่งเป็นอันดับ 4 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบน้อย

4. หมวดวิชาภาษาไทยมีนักเรียนจำนวน 358 คนคิดเป็นร้อยละ 19.9 ของ
นักเรียนที่ทำคะแนนวิชาภาษาไทยมากซึ่งเป็นอันดับ 2 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนน
มาก

นักเรียนจำนวน 95 คนคิดเป็นร้อยละ 4.3 ของนักเรียนที่ทำคะแนนวิชา
ภาษาไทยน้อยซึ่งเป็นอันดับ 5 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนน้อย

นักเรียนจำนวน 295 คนคิดเป็นร้อยละ 15.0 ของนักเรียนที่ชอบวิชา
ภาษาไทยมากซึ่งเป็นอันดับ 5 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบมาก

นักเรียนจำนวน 97 คนคิดเป็นร้อยละ 4.9 ของนักเรียนที่ชอบวิชาภาษาไทย
น้อยซึ่งเป็นอันดับ 6 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบน้อย

5. หมวดวิชาภาษาอังกฤษมีนักเรียนจำนวน 241 คนคิดเป็นร้อยละ 13.4 ของ
นักเรียนที่ทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษมากซึ่งเป็นอันดับ 4 ของกลุ่มหมวดวิชาที่ทำคะแนนมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
นักเรียนจำนวน 955 คนคิดเป็นร้อยละ 43.0 ของจำนวนนักเรียนที่ทำ
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คะแนนวิชาภาษาอังกฤษน้อยซึ่งเป็นอันดับ 1 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนน้อย

นักเรียนจำนวน 347 คนคิดเป็นร้อยละ 17.6 ของจำนวนนักเรียนที่ชอบ

วิชาภาษาอังกฤษมากซึ่งเป็นอันดับ 3 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบมาก

นักเรียนจำนวน 761 คนคิดเป็นร้อยละ 38.1 ของจำนวนนักเรียนที่ชอบ

วิชาภาษาอังกฤษน้อยซึ่งเป็นอันดับ 1 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบน้อย

6. หมวดวิชาการงานอาชีพมีนักเรียนจำนวน 378 คนคิดเป็นร้อยละ 21.0

ของจำนวนนักเรียนที่ทำคะแนนวิชาการงานอาชีพมากที่สุดซึ่งเป็นอันดับ 1 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนมาก

นักเรียนจำนวน 27 คนคิดเป็นร้อยละ 1.2 ของจำนวนนักเรียนที่ทำคะแนน

วิชาการงานอาชีพน้อยซึ่งเป็นอันดับ 6 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนน้อย

นักเรียนจำนวน 375 คนคิดเป็นร้อยละ 19.0 ของจำนวนนักเรียนที่ชอบ

วิชาการงานอาชีพมากที่สุดซึ่งเป็นอันดับ 2 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบมาก

นักเรียนจำนวน 122 คนคิดเป็นร้อยละ 6.1 ของจำนวนนักเรียนที่ชอบ

วิชาการงานอาชีพน้อยซึ่งเป็นอันดับ 5 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบน้อย

7. หมวดวิชาศิลปศึกษามีนักเรียนจำนวน 46 คนคิดเป็นร้อยละ 2.6 ของ

จำนวนนักเรียนที่ทำคะแนนวิชาศิลปศึกษามากซึ่งเป็นอันดับ 7 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนมาก

นักเรียนจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 0.5 ของจำนวนนักเรียนที่ทำคะแนน

วิชาศิลปศึกษาน้อยซึ่งเป็นอันดับ 7 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนน้อย

นักเรียนจำนวน 53 คนคิดเป็นร้อยละ 2.7 ของจำนวนนักเรียนที่ชอบวิชา

ศิลปศึกษามากซึ่งเป็นอันดับ 7 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบมาก

นักเรียนจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 8.0 ของจำนวนนักเรียนที่ชอบวิชา

ศิลปศึกษาน้อยซึ่งเป็นอันดับ 8 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบน้อย

8. หมวดวิชาดนตรีมีนักเรียนจำนวน 12 คนคิดเป็นร้อยละ 0.7 ของจำนวน

นักเรียนที่ทำคะแนนวิชาดนตรีมากที่สุดซึ่งเป็นอันดับ 8 อันดับสุดท้ายของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนมาก

วิชาดนตรีน้อยซึ่งเป็นอันดับ 8 อันดับสุดท้ายของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนทำคะแนนน้อย

นักเรียนจำนวน 87 คนคิดเป็นร้อยละ 0.4 ของจำนวนนักเรียนที่ชอบวิชาดนตรีมากซึ่งเป็นอันดับ 8 อันดับสุดท้ายของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบมาก

นักเรียนจำนวน 11 คนคิดเป็นร้อยละ 0.6 ของจำนวนนักเรียนที่ชอบวิชาดนตรีน้อยซึ่งเป็นอันดับ 7 ของกลุ่มหมวดวิชาที่นักเรียนชอบน้อย

2. นักเรียนเลือกเรียนในแต่ละประเภทวิชาชีพและเลือกสาขาวิชาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ เพื่อแสดงถึงความต้องการในการศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี

ตารางที่ 9

จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามที่ประสงค์จะเรียนต่อ
แจกแจงตามประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	ประเภทวิชา	จำนวน	ร้อยละ
1.	ช่างอุตสาหกรรม	1,130	46.8
2.	พาณิชยกรรม	997	41.3
3.	คหกรรม	109	4.5
4.	เกษตรกรรม	89	3.7
5.	ศิลปหัตถกรรม	88	3.7
	รวม	2,413	100.0

ตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนวิชาชีพที่มีความต้องการเรียนในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมจำนวน 1,130 คนคิดเป็นร้อยละ 46.8 ประเภทวิชาพาณิชยกรรมจำนวน 997 คนคิดเป็นร้อยละ 41.3 ประเภทวิชาคหกรรมจำนวน 109 คนคิดเป็นร้อยละ 4.5 ประเภทวิชาเกษตรกรรมจำนวน 89 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมจำนวน 88 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7

ตารางที่ 10 แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนเป็นอันดับ 1, 2, 3 และเมื่อคิดเป็นอันดับเฉลี่ยปรากฏ ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารลิขสิทธิ์ของโรงเรียนสุพรรณภูมิ จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้จัดทำให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 10

สาขาวิชาชีพในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมที่นักเรียน

เลือกเป็นอันดับ 1, 2, 3 และอันดับเฉลี่ย

อันดับ	สาขาวิชา	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		อันดับเฉลี่ย
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	
1.	ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	506	44.7	238	25.5	116	13.3	1.547
2.	ช่างยนต์	428	37.8	347	37.2	104	11.9	1.631
3.	ช่างพิมพ์	13	1.1	22	2.4	54	6.2	2.461
4.	อุตสาหกรรมสิ่งทอ	4	0.4	12	1.3	13	1.5	2.310
5.	การเทคนิคแว่นตาและเลนส์	4	0.4	10	1.1	24	2.8	2.526
6.	ช่างก่อสร้าง	37	3.3	74	7.9	129	14.8	2.383
7.	ช่างกลโรงงาน	91	8.0	149	16.0	295	33.9	2.381
8.	ช่างต่อเรือไม้ - เหล็ก	6	0.5	10	1.1	39	4.5	2.600
9.	ช่างออกแบบ	43	3.8	71	7.6	97	11.1	2.256
	รวม	1,132	100.0	933	100.0	871	100.0	-

1. สาขาวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ นักเรียนเลือกเรียนอันดับ 1 จำนวน 506 คนคิดเป็นร้อยละ 44.7 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 238 คนคิดเป็นร้อยละ 25.5 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 116 คนคิดเป็นร้อยละ 13.3 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.547 ถือเป็นอันดับ 1 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

2. สาขาช่างยนต์ นักเรียนเลือกเรียนอันดับ 1 จำนวน 428 คนคิดเป็นร้อยละ 37.8 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 347 คนคิดเป็นร้อยละ 37.2 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 2 และเลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 104 คนคิดเป็นร้อยละ 11.9 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.631 ถือเป็นอันดับ 2 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

3. สาขาช่างออกแบบ นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 43 คนคิดเป็นร้อยละ 3.8 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 71 คน

คิดเป็นร้อยละ 7.6 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 97 คนคิดเป็นร้อยละ 11.1 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.256 ถือเป็นอันดับที่ 3 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

4. สาขาอุตสาหกรรมสิ่งทอ นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 0.4 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 12 คนคิดเป็นร้อยละ 1.3 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 1.5 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.310 ถือเป็นอันดับที่ 4 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

5. สาขาช่างกลโรงงาน นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 91 คนคิดเป็นร้อยละ 8.0 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 149 คนคิดเป็นร้อยละ 16.0 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 295 คนคิดเป็นร้อยละ 33.9 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.381 ถือเป็นอันดับที่ 5 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

6. สาขาช่างก่อสร้าง นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 37 คนคิดเป็นร้อยละ 3.3 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 74 คนคิดเป็นร้อยละ 7.9 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 129 คนคิดเป็นร้อยละ 14.8 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.383 ถือเป็นอันดับ 6 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

7. สาขาช่างพิมพ์ นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 1.1 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 22 คนคิดเป็นร้อยละ 2.4 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 54 คนคิดเป็นร้อยละ 6.2 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.461 ถือเป็นอันดับ 7 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

8. สาขาการเทคนิคแว่นตาและเลนส์ นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 0.4 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2

เป็นอันดับ 3 จำนวน 24 คนคิดเป็นร้อยละ 2.8 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม
อันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.526 ถือเป็นอันดับ 8 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพ
ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

9. สาขาช่างต่อเรือไม้ - เหล็ก นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 6
คนคิดเป็นร้อยละ 0.5 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2
จำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 1.1 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมอันดับ 2 เลือก
เรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 39 คนคิดเป็นร้อยละ 4.5 ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม
อันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.600 ถือเป็นอันดับ 9 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพ
ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

ตารางที่ 11

สาขาวิชาในประเภทวิชาพาณิชยกรรมที่นักเรียนเลือก
เป็นอันดับ 1, 2, 3 และอันดับเฉลี่ย

ลำดับ	สาขาวิชา	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		อันดับเฉลี่ย
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	
1.	การบัญชี	545	56.6	129	17.2	60	8.4	1.339
2.	การขาย	90	9.3	135	18.0	137	19.2	2.130
3.	การเลขานุการ	137	14.2	239	31.9	130	18.2	1.986
4.	การธุรกิจโรงแรม	51	5.3	75	10.0	112	15.7	2.256
5.	การธุรกิจพยาบาล	58	6.0	57	7.6	87	12.2	2.144
6.	การสื่อสารธุรกิจ	35	3.6	47	6.3	85	11.9	2.299
7.	การประชาสัมพันธ์	23	2.4	36	4.8	47	6.6	2.226
8.	อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	14	1.5	18	2.4	39	5.5	2.352
9.	การหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์	10	1.0	13	1.7	18	2.5	2.195
	รวม	963	100.0	749	100.0	715	100.0	-

ตารางที่ 11 แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาพาณิชยกรรมที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
เลือกเรียนเป็นอันดับ 1, 2, 3 และเมื่อคิดเป็นอันดับเฉลี่ยปรากฏ ดังนี้

1. กลุ่มวิชาการบัญชี นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 545 คน
คิดเป็นร้อยละ 56.6 ของประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน
129 คนคิดเป็นร้อยละ 17.2 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำนวน 60 คนคิดเป็นร้อยละ 8.4 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.339 ถือเป็นอันดับ 1 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมที่นักเรียนเลือกเรียน

2. วิชาการเลขานุการ นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 137 คนคิดเป็นร้อยละ 14.2 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 239 คนคิดเป็นร้อยละ 31.9 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 130 คนคิดเป็นร้อยละ 18.2 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.986 ถือเป็นอันดับ 2 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรม

3. วิชาการขาย นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 90 คนคิดเป็นร้อยละ 9.3 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 135 คนคิดเป็นร้อยละ 18.0 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 137 คนคิดเป็นร้อยละ 19.2 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 3 มีค่าอันดับเฉลี่ย 2.130 ถือเป็นอันดับ 3 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรม

4. วิชาการธุรกิจพยาบาล นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 58 คนคิดเป็นร้อยละ 6.0 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 57 คนคิดเป็นร้อยละ 7.6 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 87 คนคิดเป็นร้อยละ 12.2 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.144 ถือเป็นอันดับ 4 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรม

5. วิชาการหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 1.0 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 1.7 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 2.5 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.195 ถือเป็นอันดับ 5 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรม

6. วิชาการประชาสัมพันธ์ นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 23 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการให้ขยืมเพื่อใช้ในการศึกษา ไม่ควรคัดลอกหรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อฝ่ายวิชาการ โทร. 0-2624-5000

คิดเป็นร้อยละ 2.4 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 36 คนคิดเป็นร้อยละ 4.8 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 47 คนคิดเป็นร้อยละ 6.6 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.226 ถือเป็นอันดับ 6 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรม

7. การธุรกิจโรงแรม นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 51 คนคิดเป็นร้อยละ 5.3 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 75 คนคิดเป็นร้อยละ 10.0 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 112 คนคิดเป็นร้อยละ 15.7 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.256 ถือเป็นอันดับ 7 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรม

8. การสื่อสารธุรกิจ นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 35 คนคิดเป็นร้อยละ 3.6 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 47 คนคิดเป็นร้อยละ 6.3 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 85 คนคิดเป็นร้อยละ 11.9 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.299 ถือเป็นอันดับ 8 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรม

9. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 14 คนคิดเป็นร้อยละ 1.5 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 2.4 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 39 คนคิดเป็นร้อยละ 5.5 ของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.352 ถือเป็นอันดับ 9 ที่นักเรียนเลือกเรียนของวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรม

ตารางที่ 12 แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาคหกรรมที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนเป็นอันดับ 1, 2, 3 และเมื่อคิดเป็นอันดับเฉลี่ยปรากฏ ดังนี้

1. วิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 52 คน

เลือกคิดเป็นร้อยละที่ 49.0 ของวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 โดยจำนวนการคำนวณไม่อาจรวมได้ทั้งหมด อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 12
สาขาวิชาชีพในประเภทวิชาคหกรรมที่นักเรียนเลือกเรียน
เป็นอันดับ 1, 2, 3 และอันดับเฉลี่ย

ลำดับ	สาขาวิชา	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		อันดับเฉลี่ย
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	
1.	ผ้าและเครื่องแต่งกาย	52	49.0	21	31.3	10	16.9	1.482
2.	อาหารและโภชนาการ	37	34.9	31	46.3	13	22.0	1.704
3.	คหกรรมทั่วไป	17	16.0	15	22.4	36	61.0	2.279
	รวม	106	100.0	67	100.0	59	100.0	-

21 คนคิดเป็นร้อยละ 31.3 ของวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 16.9 ของวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.428 ถือเป็นอันดับ 1 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาคหกรรม

2. วิชาอาหารและโภชนาการ นักเรียนเลือกเป็นอันดับ 1 จำนวน 37 คนคิดเป็นร้อยละ 34.9 ของวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 31 คนคิดเป็นร้อยละ 46.3 ของวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 22.0 ของวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.704 ถือเป็นอันดับ 2 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาคหกรรม

3. วิชาคหกรรมทั่วไป นักเรียนเลือกเป็นอันดับ 1 จำนวน 17 คนคิดเป็นร้อยละ 16.0 ของวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 22.4 ของวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 36 คนคิดเป็นร้อยละ 61.0 ของวิชาชีพประเภทวิชาคหกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.279 ถือเป็นอันดับ 3 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาคหกรรม

ตารางที่ 13 แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนเป็นอันดับ 1, 2, 3 และเมื่อคิดเป็นอันดับเฉลี่ยปรากฏ ดังนี้

1. วิชาเทคนิคเคมี นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 3.5 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 ไม่มีเลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 6.5 ของวิชาชีพในประเภทวิชา

ตารางที่ 13

สาขาวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมที่นักเรียนเลือกเรียน

เป็นอันดับ 1, 2, 3 และอันดับเฉลี่ย

ลำดับ	สาขาวิชา	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		อันดับเฉลี่ย
		น	ร้อยละ	น	ร้อยละ	น	ร้อยละ	
1.	สัตวบาล	20	23.3	11	21.6	7	15.2	1.658
2.	พืชกรรม	28	32.6	9	17.7	4	8.7	1.415
3.	ช่างเกษตร	11	12.8	10	19.6	9	19.6	1.933
4.	อุตสาหกรรม	18	20.9	10	19.6	10	21.7	1.789
5.	ธุรกิจการเกษตร	1	1.2	6	11.8	4	8.7	2.373
6.	เทคนิคเคมี	3	3.5	-	-	3	6.5	1.333
7.	เทคนิคการเกษตร	5	5.8	5	9.8	9	19.6	2.211
	รวม	86	100.0	51	100.0	46	100.0	-

เกษตรกรรมอันดับ 3 มีค่าอันดับเฉลี่ย 1.333 ถือเป็นอันดับ 1 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาเกษตรกรรม

2. วิชาพืชกรรม นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 28 คนคิดเป็นร้อยละ 32.6 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 17.7 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 8.7 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 3 มีค่าอันดับเฉลี่ย 1.415 ถือเป็นอันดับ 2 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาเกษตรกรรม

3. วิชาสัตวบาล นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 23.3 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 11 คนคิดเป็นร้อยละ 21.6 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 15.2 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.658 ถือเป็นอันดับ 3 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาเกษตรกรรม

4. วิชาอุตสาหกรรมเกษตร นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 20.9 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่สามารถแก้ไขได้ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 19.6 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 21.7 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.789 ถือเป็นอันดับ 4 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาเกษตรกรรม

5. วิชาช่างเกษตร นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 11 คนคิดเป็นร้อยละ 12.8 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 19.6 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 19.6 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.933 ถือเป็นอันดับ 5 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาเกษตรกรรม

6. วิชาเทคนิคการเกษตร นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 5.8 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 9.8 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 19.6 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.211 ถือเป็นอันดับ 6 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาเกษตรกรรม

7. วิชาธุรกิจการเกษตร นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 1.2 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 1 เลือกเรียนเป็นอันดับ 2 จำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 11.8 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 2 เลือกเรียนเป็นอันดับ 3 จำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 8.7 ของวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.373 ถือเป็นอันดับ 7 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาเกษตรกรรม

ตารางที่ 14 แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนเป็นอันดับ 1, 2, 3 และเมื่อคิดเป็นอันดับเฉลี่ยปรากฏ ดังนี้

1. วิชาวิจิตรศิลป์ นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 44 คนคิดเป็นร้อยละ 51.2 ของวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 14 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 14
สาขาวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมที่นักเรียนเลือกเรียน
เป็นอันดับ 1, 2, 3 และอันดับเฉลี่ย

ลำดับ	สาขาวิชา	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		อันดับเฉลี่ย
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	
1.	การดนตรี	27	31.4	10	17.9	26	51.0	1.984
2.	จิตรศิลป์	44	51.2	14	25.0	5	9.8	1.381
3.	ศิลปประยุกต์	15	17.4	32	57.1	20	39.2	2.075
	รวม	86	100.0	56	100.0	51	100.0	-

คิดเป็นร้อยละ 25.0 ของวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 9.8 ของวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.381 ถือเป็นอันดับ 1 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม

2. วิชาการดนตรี นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 27 คนคิดเป็นร้อยละ 31.4 ของวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 17.9 ของวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 26 คนคิดเป็นร้อยละ 51.0 ของวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 1.984 ถือเป็นอันดับ 2 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม

3. วิชาศิลปประยุกต์ นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 จำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 17.4 ของวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอันดับ 1 เลือกเป็นอันดับ 2 จำนวน 32 คนคิดเป็นร้อยละ 57.1 ของวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอันดับ 2 เลือกเป็นอันดับ 3 จำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 39.2 ของวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมอันดับ 3 และมีค่าอันดับเฉลี่ย 2.075 ถือเป็นอันดับ 3 ของวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบ

อาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ

นำเสนอเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษามี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์แล้ว
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความรู้ความเข้าใจมากน้อยเพียงใดตามองค์ประกอบของลักษณะวิชาชีพนั้น ๆ ในแบบสอบถาม
ดังนี้

1. ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพของแต่ละองค์ประกอบของลักษณะ
วิชาชีพ

ตารางที่ 15

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

ข้อที่	องค์ประกอบที่เกี่ยวกับ ลักษณะสาขาวิชาชีพ	ระดับความรู้และความเข้าใจในลักษณะวิชาและอาชีพ								N	$\bar{X}$	SD
		มากที่สุด		มากพอควร		เพียงเล็กน้อย		ไม่รู้และไม่ เข้าใจ				
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข			
1.	วิชาที่ข้าพเจ้าเลือกเรียนไว้ ข้าพเจ้ารู้และเข้าใจว่าเมื่อเรียน สำเร็จแล้วมีงานทำ	300	12.5	1,576	66.1	455	19.1	55	2.3	2,386	2.889	0.637
2.	ข้าพเจ้ารู้และเข้าใจถึงคุณสมบัติ ด้านสติปัญญา ความรู้ ว่าง่างของ คนที่เรียนและประกอบอาชีพตาม วิชาที่เลือกไว้เป็นอันดับหนึ่ง	211	8.4	1,327	55.8	777	32.7	74	3.1	2,379	2.697	0.669
3.	ข้าพเจ้ารู้และเข้าใจถึงความ ต้องการบุคคลที่เรียนจบวิชาชีพที่ เลือกเรียนไว้	251	10.6	1,299	54.8	733	30.9	87	3.7	2,370	2.724	0.699
4.	วิชาที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้น ข้าพเจ้า รู้และเข้าใจดีว่าเมื่อเรียนจบแล้ว ประกอบอาชีพมีรายได้ดี	323	13.7	1,443	60.8	551	23.2	54	2.3	2,372	2.856	0.666
5.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้น ข้าพเจ้ารู้และเข้าใจดีว่าเมื่อเรียน จบแล้วประกอบอาชีพมีโอกาส ก้าวหน้า	356	15.0	1,366	57.5	583	24.5	71	3.0	2,376	2.845	0.702
6.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้น ข้าพเจ้ารู้และเข้าใจดีว่าต้องใช้ อุปกรณ์ใดบ้างในการเรียน และ ประกอบอาชีพ	236	10.0	1,095	46.2	892	37.6	148	6.2	2,371	2.599	0.753
7.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้น ข้าพเจ้ารู้และเข้าใจดีว่ากฎหมาย ควบคุม	209	8.7	850	35.9	940	39.7	371	15.7	2,370	2.380	0.855
8.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้น ข้าพเจ้ารู้และเข้าใจดีว่ามีความ สำคัญต่อชุมชน	484	20.4	1,317	55.5	504	21.2	70	2.9	2,375	2.935	0.731
9.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้น ข้าพเจ้ารู้และเข้าใจดีว่าผู้ปกครอง ยินดีสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จ	812	34.1	975	40.9	485	20.4	110	4.6	2,382	3.053	0.867

ตารางที่ 15 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะของสาขาวิชาชีพที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพเรียงตามลำดับของค่าเฉลี่ยของแต่ละองค์ประกอบที่เกี่ยวกับลักษณะสาขาวิชาชีพในแบบสอบถาม 9 องค์ประกอบ จากนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 2,413 คน ได้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับองค์ประกอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะสาขาวิชาชีพต่าง ๆ แต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

1. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่าวิชาชีพที่เลือกไว้นั้นผู้ปกครองยินดีสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จ ซึ่งเป็นข้อที่ 9 ขององค์ประกอบในแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ย 3.053 สูงเป็นอันดับ 1 นักเรียนมีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 812 คน คิดเป็นร้อยละ 34.1 ระดับมากพอควรจำนวน 975 คนคิดเป็นร้อยละ 40.9 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 485 คนคิดเป็นร้อยละ 20.4 และระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลยจำนวน 110 คนคิดเป็นร้อยละ 4.6 มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้ 2,382 คน
2. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่าวิชาชีพที่เลือกไว้นั้นมีความสำคัญต่อชุมชน ซึ่งเป็นข้อที่ 8 ขององค์ประกอบในแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ย 2.935 สูงเป็นอันดับ 2 นักเรียนมีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 484 คนคิดเป็นร้อยละ 20.4 ระดับมากพอสมควรจำนวน 1,317 คนคิดเป็นร้อยละ 55.5 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 504 คนคิดเป็นร้อยละ 21.2 และระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 70 คนคิดเป็นร้อยละ 2.9 มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้ 2,375 คน
3. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่าวิชาชีพที่เลือกไว้นั้นเมื่อเรียนสำเร็จแล้วมีงานทำ ซึ่งเป็นข้อที่ 1 ขององค์ประกอบในแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ย 2.889 ซึ่งสูงเป็นอันดับ 3 นักเรียนมีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 300 คนคิดเป็นร้อยละ 12.5 ในระดับมากพอควรจำนวน 1,576 คนคิดเป็นร้อยละ 66.1 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 455 คนคิดเป็นร้อยละ 19.1 และระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 55 คนคิดเป็นร้อยละ 2.3 มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้ 2,386 คน
4. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่าวิชาชีพที่เลือกไว้นั้นเมื่อเรียนจบแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดี ซึ่งเป็นข้อที่ 4 ขององค์ประกอบในแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ย 2.856 ซึ่งสูงเป็นอันดับ 4 นักเรียนมีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 323 คนคิดเป็นร้อยละ 13.7 ระดับมากพอควรจำนวน 1,443 คนคิดเป็นร้อยละ 60.8 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 551 คนคิดเป็นร้อยละ 23.2 และระดับไม่รู้และไม่เข้าใจจำนวน

54 คนคิดเป็นร้อยละ 2.3 มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้ 2,372 คน

5. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่าวิชาชีพที่เลือกไว้ั้นว่าเมื่อเรียนจบแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้า ซึ่งเป็นข้อที่ 5 ขององค์ประกอบในแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ย 2.845 ซึ่งสูงเป็นอันดับที่ 5 นักเรียนมีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 356 คนคิดเป็นร้อยละ 15.0 มีระดับมากพอควรจำนวน 1,366 คนคิดเป็นร้อยละ 57.5 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 583 คนคิดเป็นร้อยละ 24.5 และระดับไม่รู้และไม่เข้าใจจำนวน 71 คนคิดเป็นร้อยละ 3.0 มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้ 2,376 คน

6. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่าวิชาชีพที่เลือกไว้ั้นมีความต้องการบุคคลที่เรียนจบวิชานี้ ซึ่งเป็นข้อที่ 3 ขององค์ประกอบในแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ย 2.724 ซึ่งสูงเป็นอันดับที่ 6 นักเรียนมีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 251 คนคิดเป็นร้อยละ 10.6 ระดับมากพอควรจำนวน 1,299 คนคิดเป็นร้อยละ 54.8 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 733 คนคิดเป็นร้อยละ 30.9 และระดับไม่รู้และไม่เข้าใจจำนวน 87 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้ 2,370 คน

7. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่าวิชาชีพที่เลือกไว้ั้นว่าต้องการมีคุณสมบัติด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของคนที่เรียน และประกอบอาชีพตามวิชาที่เลือกซึ่งเป็นข้อที่ 2 ขององค์ประกอบในแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ย 2.697 ซึ่งสูงเป็นอันดับ 7 มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 211 คนคิดเป็นร้อยละ 8.4 ระดับมากพอควรจำนวน 1,327 คนคิดเป็นร้อยละ 55.8 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 777 คนคิดเป็นร้อยละ 32.7 และระดับไม่รู้และไม่เข้าใจจำนวน 74 คนคิดเป็นร้อยละ 3.1 มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้ 2,379 คน

8. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่าวิชาชีพที่เลือกไว้ั้นต้องใช้อุปกรณ์ใดบ้างในการเรียนและประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นข้อที่ 6 ขององค์ประกอบในแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ย 2.599 ซึ่งเป็นอันดับ 8 นักเรียนมีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 236 คนคิดเป็นร้อยละ 10.0 ระดับมากพอควรจำนวน 1,095 คนคิดเป็นร้อยละ 46.2 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 892 คนคิดเป็นร้อยละ 37.6 และระดับไม่รู้และไม่เข้าใจจำนวน 148 คนคิดเป็นร้อยละ 6.2 มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้ 2,371 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่าวิชาชีพที่เลือกไว้ั้นว่ามีกฎหมาย การค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความคุม ซึ่งเป็นข้อที่ 7 ขององค์ประกอบในแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ย 2.380 เป็นอันดับที่ 9 อันดับสุดท้าย นักเรียนมีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 209 คนคิดเป็นร้อยละ 8.7 ระดับมากพอควรจำนวน 850 คนคิดเป็นร้อยละ 35.9 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 940 คนคิดเป็นร้อยละ 39.7 ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 371 คนคิดเป็นร้อยละ 15.7 มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,370 คน

2. ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพแต่ละประเภทวิชาชีพกับแต่ละองค์ประกอบของลักษณะวิชาชีพ

ตารางที่ 16

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับการมีงานทำ
เมื่อเรียนสำเร็จในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ระดับความรู้ความเข้าใจ	ประเภทวิชาชีพ	ช่างอุตสาหกรรม		พาณิชยกรรม		คหกรรม		เกษตรกรรม		ศิลปหัตถกรรม		รวม	
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	N	ข
มากที่สุด		175	7.3	84	3.5	13	0.5	22	0.9	6	0.3	300	12.5
ร้อยละ		15.5	(58.3)	8.6	(28.0)	11.9	(4.3)	25.3	(7.3)	6.8	(2.0)	(100)	
มากพอควร		762	32.0	653	27.4	62	2.6	46	1.9	53	2.2	1,576	66.1
ร้อยละ		67.7	(48.4)	66.9	(41.4)	56.9	(3.9)	52.9	(2.9)	60.2	(3.4)	(100)	
เพียงเล็กน้อย		169	7.1	212	8.9	30	1.3	18	0.7	26	1.1	455	19.1
ร้อยละ		15.0	(37.1)	21.7	(46.6)	27.5	(6.6)	20.7	(4.0)	29.5	(5.7)	(100)	
ไม่รู้ไม่เข้าใจ		20	0.8	27	1.1	4	0.2	1	0.1	3	0.1	55	2.3
ร้อยละ		1.8	(38.5)	2.8	(51.9)	3.7	(7.7)	1.1	(1.9)	3.4	(5.8)	(100)	
รวม		1,126	47.2	976	40.9	109	4.6	87	3.6	88	3.7	2,386	100
$\bar{x}$		2.9729		2.8060		2.7706		3.0230		2.7045		2.8885	
SD		0.6130		0.6327		0.7023		0.7149		0.6461		0.6365	
χ^2		70.18168											

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 16 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้เลือกเรียนเกี่ยวกับองค์ประกอบเมื่อเรียนสำเร็จในวิชาที่เลือกแล้วมีงานทำในแต่ละประเภทวิชาชีพ มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,386 คน มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 300 คนคิดเป็นร้อยละ 12.5 ระดับมากพอควรจำนวน 1,576 คนคิดเป็นร้อยละ 66.1 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 455 คนคิดเป็นร้อยละ 19.1 ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลยจำนวน 55 คนคิดเป็นร้อยละ 2.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบ

เอกสารฉบับนี้ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยแต่ละประเภทวิชาชีพจากสูงไปหาต่ำปรากฏดังนี้
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ประเภทวิชาเกษตรกรรมมีค่าเฉลี่ยสูง 3.0230 สูงเป็นอันดับ 1 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 87 คนคิดเป็นร้อยละ 3.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 22 คนคิดเป็นร้อยละ 25.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม และคิดเป็นร้อยละ 7.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจมากที่สุด ระดับมากพอควรจำนวน 46 คนคิดเป็นร้อยละ 52.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม และคิดเป็นร้อยละ 2.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 20.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม และคิดเป็นร้อยละ 4.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจเพียงเล็กน้อย และระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม และคิดเป็นร้อยละ 1.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับไม่รู้ไม่เข้าใจ

2. ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.9729 สูงเป็นอันดับ 2 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 1.126 คนคิดเป็นร้อยละ 47.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 175 คนคิดเป็นร้อยละ 15.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 7.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม และคิดเป็นร้อยละ 58.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจมากที่สุด ระดับมากพอควรจำนวน 762 คนคิดเป็นร้อยละ 67.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 32.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 48.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 169 คนคิดเป็นร้อยละ 15.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 7.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม และคิดเป็นร้อยละ 37.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจเพียงเล็กน้อย และระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 1.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม และคิดเป็นร้อยละ

เอกสาร 38.5 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับไม่รู้ไม่เข้าใจ อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรรมใด ๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ประเภทวิชาพาณิชยกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.8060 สูงเป็นอันดับ 3 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 976 คนคิดเป็นร้อยละ 40.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 84 คนคิดเป็นร้อยละ 8.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 3.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 28.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจมากที่สุด ระดับมากพอควรจำนวน 653 คนคิดเป็นร้อยละ 66.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 27.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 41.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 212 คนคิดเป็นร้อยละ 21.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 8.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 46.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย และระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 27 คนคิดเป็นร้อยละ 2.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 51.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

4. ประเภทวิชาคหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7706 สูงเป็นอันดับ 4 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 109 คนคิดเป็นร้อยละ 4.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 11.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรจำนวน 62 คนคิดเป็นร้อยละ 56.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 30 คนคิดเป็นร้อยละ 27.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 6.6 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย และระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 7.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

5. ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7045 สูงเป็นอันดับ 5 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 88 คนคิดเป็น

จำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 6.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรจำนวน 53 คนคิดเป็นร้อยละ 60.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควรระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 26 คนคิดเป็นร้อยละ 29.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนจบแล้วและมีงานทำ

ปรากฏว่าความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาคหกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างของระดับความรู้ความเข้าใจ การมีงานทำเมื่อเรียนจบของนักเรียนในแต่ละประเภทวิชาชีพ จากค่าสถิติไค-สแควร์เป็น 70.18168 ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 17 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับคุณสมบัติด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของผู้ที่เลือกเรียนและประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,379 คน มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 201 คนคิดเป็นร้อยละ 8.8 ระดับมากพอควรจำนวน 1,327 คนคิดเป็นร้อยละ 55.8 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 777 คนคิดเป็นร้อยละ 32.7 และระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 74 คนคิดเป็นร้อยละ 3.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยรวม 2.6969 ค่าเฉลี่ยแต่ละประเภทวิชาชีพจากสูงไปหาลดต่ำ ปรากฏดังนี้

1. ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7491 สูงเป็นอันดับ 1 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 1,115 คนคิดเป็นร้อยละ 46.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 102 คนคิดเป็นร้อยละ 9.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 4.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 50.7

ตารางที่ 17

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับคุณสมบัติพื้นฐานสติปัญญา

ความรู้ วุฒิปริญญาของผู้ที่เรียนและประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ระดับ ความรู้ ความเข้าใจ	ประเภทวิชา ชีพ	ช่างอุตสาหกรรม		พาณิชยกรรม		คหกรรม		เกษตรกรรม		ศิลปหัตถกรรม		รวม	
		น	อ	น	อ	น	อ	น	อ	น	อ	N	อ
มากที่สุด		102	4.3	77	3.2	8	0.3	6	0.3	8	0.3	201	8.8
ร้อยละ		9.1	(50.7)	7.8	(39.8)	7.4	(3.8)	6.9	(2.8)	9.1	(3.8)	(100)	
มากพอควร		664	28.0	514	21.6	53	2.2	47	2.0	49	2.1	1,327	55.8
ร้อยละ		59.6	(50.0)	52.4	(38.7)	49.0	(4.0)	54.0	(3.5)	55.7	(3.7)	(100)	
เพียงเล็กน้อย		317	13.3	361	15.2	42	1.8	32	1.3	25	1.1	777	32.7
ร้อยละ		28.4	(40.8)	36.8	(46.5)	38.9	(5.4)	36.8	(4.1)	28.4	(3.2)	(100)	
ไม่รู้ไม่เข้าใจ		32	1.3	29	1.2	5	0.2	2	0.1	6	0.3	74	3.1
ร้อยละ		2.9	(43.2)	3.0	(39.2)	4.6	(6.8)	2.3	(2.7)	6.8	(8.1)	(100)	
รวม		1,115	46.9	981	41.2	108	4.5	87	3.7	88	3.7	2,379	100
$\bar{x}$		2.7491		2.6543		2.6147		2.6552		2.6705		2.6969	
SD		0.6586		0.6674		0.7317		0.6439		0.7385		0.6691	
χ^2		32.46216											

ของนักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 664 คนคิดเป็นร้อยละ 59.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 28.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 50.0 ของนักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 317 คนคิดเป็นร้อยละ 28.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 13.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 40.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 32 คนคิดเป็นร้อยละ 2.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 43.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

2. ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.6705 สูงเป็นอันดับ 2 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 88 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 9.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.8 ของนักเรียนที่มีระดับ

ความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรจำนวน 49 คนคิดเป็นร้อยละ 55.7 ของนักเรียน
 ที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็น
 ร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน
 25 คนคิดเป็นร้อยละ 28.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1
 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับ
 เพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 6.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียน
 ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ
 8.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

3. ประเภทวิชาเกษตรกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.6552 สูงเป็นอันดับ 3 นักเรียนที่เป็น
 กลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 87 คนคิดเป็น
 ร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด
 จำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 6.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ
 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจ
 ระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 47 คนคิดเป็นร้อยละ 54.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียน
 ประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.5
 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 32 คนคิด
 เป็นร้อยละ 36.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของ
 นักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียง
 เล็กน้อย ระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 2.3 ของ
 นักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม
 คิดเป็นร้อยละ 2.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

4. ประเภทวิชาพาณิชยกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.6543 สูงเป็นอันดับ 4 นักเรียนที่เป็น
 กลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 981 คนคิด
 เป็นร้อยละ 41.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับ
 มากที่สุดจำนวน 77 คนคิดเป็นร้อยละ 7.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชย
 กรรม คิดเป็นร้อยละ 3.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 39.8 ของนักเรียนที่
 มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 514 คนคิดเป็นร้อยละ 52.4
 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 21.6 ของนักเรียนที่ตอบ

แบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 38.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 316 คนคิดเป็นร้อยละ 36.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภท วิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 15.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 46.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับความรู้ความเข้าใจระดับ ไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 3.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชา พาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 39.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

5. ประเภทวิชาคหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.6147 สูงเป็นอันดับ 5 อันดับสุดท้าย นักเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 108 คนคิด เป็นร้อยละ 4.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมาก ที่สุดจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 7.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็น ร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.8 ของนักเรียนที่มีระดับความ รู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 53 คนคิดเป็นร้อยละ 49.9 ของ นักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็ก น้อยมีจำนวน 42 คนคิดเป็นร้อยละ 38.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.4 ของนักเรียนที่มี ระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลยมีจำนวน 5 คนคิดเป็น ร้อยละ 4.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของนักเรียน ที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 6.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่ เข้าใจเลย

ระดับความรู้ความเข้าใจลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับทางด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของ ผู้ที่เลือกเรียนในแต่ละประเภทวิชาชีพ ปรากฏว่าความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาช่าง อุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภท วิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างระดับ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคุณสมบัติด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของนักเรียนในแต่ละประเภท

วิชาชีพ จากค่าสถิติไค-สแควร์ 32.46216 ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ หากต้องการนำเอกสารนี้ไปใช้ กรุณาติดต่อเจ้าของลิขสิทธิ์

ตารางที่ 18

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงความต้องการบุคคล

ที่เรียนจบวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ระดับ ความรู้ ความเข้าใจ	ประเภทวิชา ชีพ	ช่างอุตสาหกรรม		พาณิชยกรรม		คหกรรม		เกษตรกรรม		ศิลปอุตสาหกรรม		รวม	
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	น	ข
มากที่สุด		145	6.1	81	3.4	7	0.3	12	0.5	6	0.3	251	10.6
ร้อยละ		31.1	(57.8)	8.3	(32.3)	6.5	(2.8)	14.1	(4.8)	6.8	(2.4)	(100)	
มากพอควร		642	27.0	518	21.9	51	2.2	40	1.7	48	2.0	1,299	54.8
ร้อยละ		57.9	(49.4)	52.9	(39.9)	47.2	(3.9)	47.1	(3.1)	54.5	(3.7)	(100)	
เพียงเล็กน้อย		297	12.6	340	14.3	43	1.8	25	1.1	28	1.1	733	30.9
ร้อยละ		26.8	(40.5)	34.7	(46.4)	39.8	(5.9)	29.4	(3.4)	(31.8)	(3.8)	(100)	
ไม่มีไม่เข้าใจ		25	1.1	41	1.7	7	0.3	8	0.3	6	0.3	87	3.7
ร้อยละ		2.3	(28.7)	4.2	(47.1)	6.5	(8.0)	9.4	(9.2)	6.8	(6.9)	(100)	
รวม		1,109	46.8	980	41.3	108	4.6	85	3.6	88	3.7	2,370	100
$\bar{x}$		2.8203		2.6594		2.5370		2.6588		2.6136		2.7241	
SD		0.6808		0.6866		0.7160		0.8388		0.7181		0.6990	
χ^2		56.95520											

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 18 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงความต้องการบุคคลที่เรียนจบวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ในแต่ละประเภทวิชาชีพ มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,370 คน มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 251 คน คิดเป็นร้อยละ 10.6 ระดับมากพอควรจำนวน 1,299 คนคิดเป็นร้อยละ 54.8 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 733 คนคิดเป็นร้อยละ 30.9 และระดับไม่มีไม่เข้าใจเลยจำนวน 87 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้ ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยรวม 2.7241 และจากค่าเฉลี่ยแต่ละประเภทวิชาชีพจากสูงไปหาค่าต่ำ ปรากฏดังนี้

1. ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.8203 สูงเป็นอันดับ 1 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 1,109 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุดจำนวน 145 คนคิดเป็นร้อยละ 31.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 6.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 57.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 642 คนคิด

เป็นร้อยละ 57.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 27.0 ในการคำนวณการกระจายตัวทั้งหมด อีกทั้งยังมีให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 49.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 297 คนคิดเป็นร้อยละ 26.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 12.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 40.5 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 25 คนคิดเป็นร้อยละ 2.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 28.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

2. ประเภทวิชาพาณิชยกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.6594 สูงเป็นอันดับ 2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 980 คนคิดเป็นร้อยละ 41.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 81 คนคิดเป็นร้อยละ 8.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 32.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 518 คนคิดเป็นร้อยละ 52.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 21.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 39.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 340 คนคิดเป็นร้อยละ 34.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 14.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 46.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 41 คนคิดเป็นร้อยละ 4.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 47.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

3. ประเภทวิชาเกษตรกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.6588 สูงเป็นอันดับ 3 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 85 คนคิดเป็นร้อยละ 3.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 12 คนคิดเป็นร้อยละ 14.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 40 คนคิดเป็นร้อยละ 47.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียน

3.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 25 คนคิดเป็นร้อยละ 29.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 9.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 9.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

4. ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.6136 สูงเป็นอันดับ 4 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 88 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดมีจำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 6.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 48 คนคิดเป็นร้อยละ 54.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 28 คนคิดเป็นร้อยละ 31.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 6.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 6.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

5. ประเภทวิชาคหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.5370 สูงเป็นอันดับ 5 อันดับสุดท้าย นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 108 คนคิดเป็นร้อยละ 4.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 6.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 51 คนคิดเป็นร้อยละ 47.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 43 คนคิดเป็นร้อยละ 39.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็น

ร้อยละ 1.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 6.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 8.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงความต้องการบุคคลที่เรียนจบวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ในแต่ละประเภทวิชาชีพนั้น ความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างระดับความรู้ความเข้าใจถึงความต้องการบุคคลที่เรียนจบวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ในแต่ละประเภทวิชาชีพแล้ว จากค่าสถิติไค-สแควร์ 56.95520 ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 19 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ในวันว่าเมื่อเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดีในแต่ละประเภทวิชาชีพ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม 2,372 คน มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 323 คนคิดเป็นร้อยละ 13.6 ระดับมากพอควรจำนวน 1,443 คนคิดเป็นร้อยละ 60.8 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 551 คนคิดเป็นร้อยละ 23.2 และระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลยจำนวน 58 คนคิดเป็นร้อยละ 2.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยรวม 2.8588 ค่าเฉลี่ยแต่ละประเภทวิชาชีพจากสูงไปหาดำ ปรากฏดังนี้

1. ประเภทวิชาเกษตรกรรมมีค่าเฉลี่ย 3.0238 สูงเป็นอันดับ 1 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 84 คนคิดเป็นร้อยละ 3.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดมีจำนวน 19 คนคิดเป็นร้อยละ 22.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 50 คนคิดเป็นร้อยละ 59.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.5 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 15.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.4 ของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า นักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 2 คน ไม่วารณใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 19

แสดงระดับความผูกพันความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนสำเร็จ

แล้วประกอบอาชีพมีรายได้ให้ในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ระดับ ความ ความเข้าใจ	ประเภทวิชา ชีพ	ช่างอุตสาหกรรม		พาณิชยกรรม		คหกรรม		เกษตรกรรม		ศิลปหัตถกรรม		รวม	
		น	๗	น	๗	น	๗	น	๗	น	๗	N	๗
มากที่สุด		183	7.7	95	4.0	15	0.6	19	0.8	11	0.5	323	13.6
ร้อยละ		16.4	(56.7)	9.7	(29.4)	14.0	(4.6)	22.6	(5.9)	12.5	(3.4)	(100)	
มากพอควร		723	30.5	565	23.8	61	2.6	50	2.1	44	1.8	1,443	60.8
ร้อยละ		65.0	(50.1)	57.7	(39.2)	57.0	(4.2)	59.5	(3.5)	50.0	(3.0)	(100)	
เพียงเล็กน้อย		187	7.9	292	12.3	27	1.1	13	0.5	32	1.4	551	23.2
ร้อยละ		16.8	(33.9)	29.8	(53.0)	25.2	(4.9)	15.5	(2.4)	36.4	(5.8)	(100)	
ไม่รู้ไม่เข้าใจ		20	0.8	28	1.2	4	0.2	2	0.1	1	0.01	58	2.3
ร้อยละ		1.8	(37.0)	2.9	(50.0)	3.7	(7.4)	2.4	(3.7)	1.1	(1.9)	(100)	
รวม		1,113	46.9	980	41.3	107	4.5	84	3.5	88	3.7	2,372	100
$\bar{x}$		2.9573		2.7461		2.8131		3.0238		2.7386		2.8588	
SD		0.6460		0.6638		0.7155		0.6938		0.6864		0.6660	
χ^2		80.07057											

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คิดเป็นร้อยละ 2.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

2. ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.9573 สูงเป็นอันดับ 2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 1,113 คน คิดเป็นร้อยละ 46.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 183 คนคิดเป็นร้อยละ 16.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 7.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 56.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 723 คนคิดเป็นร้อยละ 65.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 30.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 50.1 ของนักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 187 คนคิดเป็นร้อยละ 16.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาชีพ คิดเป็นร้อยละ 7.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ควรฉีกหรือทำลาย ห้ามนำไปเผยแพร่หรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

33.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 1.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 37.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

3. ประเภทวิชาคหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.8131 สูงเป็นอันดับ 3 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 107 คนคิดเป็นร้อยละ 4.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 14.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.6 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 61 คนคิดเป็นร้อยละ 57.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 27 คนคิดเป็นร้อยละ 25.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 7.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

4. ประเภทวิชาพาณิชยกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7461 สูงเป็นอันดับ 4 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 980 คนคิดเป็นร้อยละ 41.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 95 คนคิดเป็นร้อยละ 9.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 4.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 29.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 565 คนคิดเป็นร้อยละ 57.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 23.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 39.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 292 คนคิดเป็นร้อยละ 29.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 12.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 53.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 28 คน

คิดเป็นร้อยละ 2.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 50.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

5. ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7396 สูงเป็นอันดับ 5 อันดับสุดท้าย นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 11 คนคิดเป็นร้อยละ 12.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 44 คนคิดเป็นร้อยละ 50.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 32 คนคิดเป็นร้อยละ 36.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.01 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 1.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดีในแต่ละประเภทวิชาชีพนั้น ความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างของระดับความรู้ความเข้าใจในวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ เมื่อเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดีในแต่ละประเภทวิชาชีพแล้ว จากค่าสถิติไค-สแควร์เป็น 80.07057 ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 20 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ในวันเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้าในแต่ละประเภทวิชาชีพ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,376 คน มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 356 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 ระดับมากพอควรจำนวน 1,366 คนคิดเป็นร้อยละ 57.5 ระดับเพียงเล็กน้อย

ตารางที่ 20

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนสำเร็จแล้ว

ประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้าในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ระดับ ความรู้ ความเข้าใจ	ประเภทวิชา ชีพ	ช่างอุตสาหกรรม		พาณิชยกรรม		คหกรรม		เกษตรกรรม		ศิลปหัตถกรรม		รวม	
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	N	%
มากที่สุด		183	7.7	126	5.3	15	0.6	18	0.8	14	0.6	356	15.0
ร้อยละ		16.4	(51.4)	12.9	(35.4)	14.0	(4.2)	20.9	(5.1)	15.0	(3.9)	(100)	
มากพอควร		695	29.3	535	22.5	47	2.0	45	1.9	44	1.8	1,366	57.5
ร้อยละ		62.2	(50.9)	54.7	(39.2)	43.9	(3.4)	52.3	(3.3)	50.0	(3.2)	(100)	
เพียงเล็กน้อย		210	8.8	287	12.1	40	1.7	20	0.8	26	1.1	583	24.5
ร้อยละ		18.8	(36.0)	29.3	(49.2)	37.4	(6.9)	23.3	(3.4)	29.5	(4.5)	(100)	
ไม่รู้ไม่เข้าใจ		29	1.2	30	1.3	5	0.2	3	0.1	4	0.2	71	3.0
ร้อยละ		2.6	(40.8)	3.1	(42.2)	4.7	(7.0)	3.5	(4.2)	4.5	5.6	(100)	
รวม		1,117	47.0	978	41.2	107	4.5	86	3.6	88	3.7	2,376	100
$\bar{x}$		2.9164		2.7828		2.6729		2.5070		2.7727		2.8451	
SD		0.6704		0.7052		0.7743		0.7612		0.7690		0.7016	
χ^2		57.27339 ^{**}											

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จำนวน 583 คนคิดเป็นร้อยละ 24.5 ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 71 คนคิดเป็นร้อยละ 3.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยรวม 2.8451 จากค่าเฉลี่ยแต่ละประเภทวิชาชีพจากสูงไปหาต่ำ ปรากฏดังนี้

1. ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.9167 สูงเป็นอันดับ 1 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 1,117 คนคิดเป็นร้อยละ 47.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 183 คนคิดเป็นร้อยละ 16.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 7.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 51.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 695 คนคิดเป็นร้อยละ 62.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 29.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 50.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 210 คนคิดเป็นร้อยละ 18.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 8.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม

คิดเป็นร้อยละ 36.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 2.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 40.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

2. ประเภทวิชาเกษตรกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.9070 สูงเป็นอันดับ 2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 86 คนคิดเป็นร้อยละ 3.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 20.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 45 คนคิดเป็นร้อยละ 52.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควรระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 23.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 3.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

3. ประเภทวิชาพาณิชยกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7828 สูงเป็นอันดับ 3 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 978 คนคิดเป็นร้อยละ 41.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 126 คนคิดเป็นร้อยละ 12.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 5.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 35.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 535 คนคิดเป็นร้อยละ 54.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 22.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 39.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควรระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 287 คนคิดเป็นร้อยละ 29.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 12.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 49.2

ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 3.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 42.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจ ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

4. ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7727 สูงเป็นอันดับ 4 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 88 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่าระดับความรู้ความเข้าใจมากที่สุดมีจำนวน 14 คนคิดเป็นร้อยละ 15.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 44 คนคิดเป็นร้อยละ 50.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 26 คนคิดเป็นร้อยละ 29.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.5 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.6 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจ ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

5. ประเภทวิชาคหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.6729 สูงเป็นอันดับ 5 อันดับสุดท้ายนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 107 คนคิดเป็นร้อยละ 4.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 14.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 47 คนคิดเป็นร้อยละ 43.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 40 คนคิดเป็นร้อยละ 37.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 6.9 ของ

นักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 7.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจ ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้าในแต่ละประเภทวิชาชีพนั้น ความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม เป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชา ศิลปหัตถกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างของระดับ ความรู้ความเข้าใจในวิชาที่เลือกเรียนไว้เมื่อเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพก้าวหน้าในแต่ละประเภท วิชาชีพแล้ว จากค่าสถิติ ไค-สแควร์ 57.27339 ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 21 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่ต้องใช้เครื่องมืออุปกรณ์ ในการเรียนและประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม ข้อนี้นี้จำนวน 2,371 คน มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 236 คนคิดเป็น ร้อยละ 10.0 ระดับมากพอควรจำนวน 1,095 คนคิดเป็นร้อยละ 46.2 ระดับเพียง เล็กน้อยจำนวน 892 คนคิดเป็นร้อยละ 37.6 ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลยจำนวน 148 คนคิดเป็น ร้อยละ 6.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยรวม 2.5993 ค่า เฉลี่ยแต่ละประเภทวิชาชีพจากสูงไปหาลดต่ำ ปรากฏดังนี้

1. ประเภทวิชาเกษตรกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7907 สูงเป็นอันดับ 1 นักเรียนกลุ่ม ตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 86 คนคิดเป็น ร้อยละ 3.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด จำนวน 12 คนคิดเป็นร้อยละ 14.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.1 ของนักเรียนที่มี ความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 47 คนคิดเป็นร้อยละ 54.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบ สอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับ เพียงเล็กน้อยมีจำนวน 24 คนคิดเป็นร้อยละ 22.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภท

ตารางที่ 21

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่ต้องใช้คุณธรรมในการเรียน
และประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ระดับ ความรู้ ความเข้าใจ	ช่างอุตสาหกรรม		พาณิชยกรรม		คหกรรม		เกษตรกรรม		ศิลปประดิกรรม		รวม	
	น	อ	น	อ	น	อ	น	อ	น	อ	N	อ
มากที่สุด	132	5.6	69	3.0	15	0.6	12	0.5	8	0.3	236	10.0
ร้อยละ	11.9	(55.9)	7.0	(29.2)	14.0	(6.4)	14.0	(5.1)	9.1	(3.4)	(100)	
มากพอควร	525	22.1	416	17.5	56	2.4	47	2.0	51	2.1	1,095	46.2
ร้อยละ	47.3	(47.9)	42.5	(38.0)	52.3	(5.1)	54.7	(4.3)	58.0	(4.7)	(100)	
เพียงเล็กน้อย	396	16.7	417	17.5	30	1.3	24	1.0	25	1.1	892	37.6
ร้อยละ	35.6	(44.4)	42.6	(46.4)	28.0	(3.4)	22.4	(2.7)	28.4	(2.8)	(100)	
ไม่รู้ไม่เข้าใจ	58	2.5	77	3.2	6	0.2	3	0.1	4	0.2	148	6.2
ร้อยละ	5.2	(39.2)	7.9	(52.0)	5.6	(4.1)	2.8	(2.0)	4.5	(2.7)	(100)	
รวม	1,111	41.9	979	41.2	107	4.5	86	3.6	88	3.7	2,371	100
$\bar{x}$	2.6517		2.4897		2.7685		2.7907		2.7159		2.5993	
SD	0.7533		0.7458		0.7926		0.7214		0.6940		0.7534	
χ^2	57.58377											

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

2. ประเภทวิชาคหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7685 สูงเป็นอันดับ 2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 107 คนคิดเป็นร้อยละ 4.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 14.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 6.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 56 คนคิดเป็นร้อยละ 52.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

30 คนคิดเป็นร้อยละ 28.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 5.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

3. ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7159 สูงเป็นอันดับ 3 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 88 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 9.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 51 คนคิดเป็นร้อยละ 58.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควรรดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 25 คนคิดเป็นร้อยละ 28.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 4.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

4. ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.6517 สูงเป็นอันดับ 4 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 1,111 คนคิดเป็นร้อยละ 41.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 132 คนคิดเป็นร้อยละ 11.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 5.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 55.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 525 คนคิดเป็นร้อยละ 47.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 22.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 47.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจ

เอกสารระดับมากพอควรรดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 396 คนคิดเป็นร้อยละ 35.6 ของนักเรียนการคำนวณว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 16.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 44.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 58 คนคิดเป็นร้อยละ 5.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 39.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

5. ประเภทวิชาพาณิชยกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.4897 สูงเป็นอันดับ 5 อันดับสุดท้าย นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 976 คนคิดเป็นร้อยละ 41.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 69 คนคิดเป็นร้อยละ 7.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 3.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 29.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 416 คนคิดเป็นร้อยละ 42.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 17.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 38.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 417 คนคิดเป็นร้อยละ 42.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 17.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 46.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 77 คนคิดเป็นร้อยละ 7.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 3.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 52.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพต้องใช้อุปกรณ์การเรียนและประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพนั้น ความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และประเภทวิชาพาณิชยกรรม ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างของระดับความรู้ความเข้าใจในวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ต้องใช้อุปกรณ์อะไรบ้างในการเรียนและประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพแล้ว จากค่าสถิติ ไค-สแควร์เป็น 57.58377 ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 22

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพ

มีกฎหมายควบคุมในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ระดับ ความรู้ ความเข้าใจ	ประเภทวิชา ชีพ	ช่างอุตสาหกรรม		พาณิชยกรรม		คหกรรม		เกษตรกรรม		ศิลปหัตถกรรม		รวม	
		น	%	น	%	น	%	น	%	น	%	N	%
มากที่สุด		110	4.6	72	3.0	8	0.3	10	0.4	9	0.4	209	8.7
ร้อยละ		9.9	(52.6)	7.4	(34.5)	7.3	(3.8)	11.6	(4.8)	10.3	(4.3)	(100)	
มากพอควร		414	17.5	335	14.1	35	1.5	32	1.4	34	1.4	350	35.9
ร้อยละ		37.2	(48.7)	34.3	(39.4)	32.1	(4.1)	29.4	(3.8)	39.1	(4.0)	(100)	
เพียงเล็กน้อย		423	17.8	415	17.5	49	2.1	34	1.4	19	0.8	940	39.6
ร้อยละ		38.0	(45.4)	42.5	(44.1)	45.0	(5.2)	39.5	(3.6)	21.8	(2.0)	(100)	
ไม่รู้ไม่เข้าใจ		165	7.0	154	6.5	17	0.7	10	0.4	25	1.1	371	15.7
ร้อยละ		14.8	(44.5)	15.8	(41.0)	15.6	(4.6)	11.6	(2.7)	28.7	(6.7)	(100)	
รวม		1,112	46.9	976	41.1	109	4.6	86	3.6	87	3.7	2,370	100
$\bar{x}$		2.4215		2.3340		2.3119		2.4884		2.3409		2.3797	
SD		0.8618		0.8306		0.8244		0.8605		0.0382		0.8546	
χ^2		42.16256											

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 22 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับมีกฎหมายควบคุมในแต่ละประเภทวิชาชีพ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,370 คน มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 209 คนคิดเป็นร้อยละ 8.7 ระดับมากพอควรจำนวน 350 คนคิดเป็นร้อยละ 35.9 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 940 คนคิดเป็นร้อยละ 39.6 ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 371 คนคิดเป็นร้อยละ 15.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยรวม 2.3797 ค่าเฉลี่ยแต่ละประเภทจากสูงไปหาค่า ปากฎดังนี้

1. ประเภทวิชาเกษตรกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.4884 สูงเป็นอันดับ 1 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 86 คนคิดเป็นร้อยละ 3.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปากฎว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 11.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 32 คนคิดเป็นร้อยละ 29.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 34 คนคิดเป็นร้อยละ 39.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.6 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 11.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

2. ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.4215 สูงเป็นอันดับ 2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 1,112 คน คิดเป็นร้อยละ 46.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 110 คนคิดเป็นร้อยละ 9.9 ของนักเรียนที่เรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 4.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 52.6 ของนักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 414 คนคิดเป็นร้อยละ 37.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 17.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 48.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควรระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 423 คนคิดเป็นร้อยละ 38.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 17.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 45.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 165 คนคิดเป็นร้อยละ 14.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 7.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 44.5 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

3. ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.3409 สูงเป็นอันดับ 3 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 87 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 10.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 34 คนคิดเป็นร้อยละ 39.1

เอกรักรณินดิๆทั้งสิ้น อี้กัทั้งห้ำมมีให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 19 คนคิดเป็นร้อยละ 21.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 25 คนคิดเป็นร้อยละ 28.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 6.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

4. ประเภทวิชาพาณิชยกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.3340 สูงเป็นอันดับ 4 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 976 คนคิดเป็นร้อยละ 41.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 72 คนคิดเป็นร้อยละ 7.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 3.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 34.5 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 335 คนคิดเป็นร้อยละ 34.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 14.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 39.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 415 คนคิดเป็นร้อยละ 42.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 17.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 44.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 154 คนคิดเป็นร้อยละ 15.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 6.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 41.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

5. ประเภทวิชาคหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.3119 สูงเป็นอันดับ 5 อันดับสุดท้าย นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 109 คนคิดเป็นร้อยละ 4.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 7.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 35 คนคิดเป็นร้อยละ 32.1

เอกสารนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่อนุญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 49 คนคิดเป็นร้อยละ 45.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 17 คนคิดเป็นร้อยละ 15.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.6 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่มีกฎหมายควบคุมในการประกอบอาชีพแต่ละประเภทวิชาชีพนั้น ความรู้ความเข้าใจลักษณะประเภทวิชาชีพเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างของระดับความรู้ความเข้าใจในวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้มีกฎหมายควบคุมเมื่อออกไปประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพแล้ว จากค่าสถิติไค-สแควร์เป็น 42.16256 ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 23 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่มีความสำคัญต่อชุมชนในแต่ละประเภทวิชาชีพ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,375 คน มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 484 คนคิดเป็นร้อยละ 20.4 ระดับมากพอควรจำนวน 1,317 คนคิดเป็นร้อยละ 55.5 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 504 คนคิดเป็นร้อยละ 21.2 ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 70 คนคิดเป็นร้อยละ 2.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยรวม 2.9343 ค่าเฉลี่ยแต่ละประเภทวิชาชีพจากสูงไปหาค่า ปากฎดังนี้

1. ประเภทวิชาเกษตรกรรมมีค่าเฉลี่ย 3.3372 สูงเป็นอันดับ 1 นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 86 คนคิดเป็นร้อยละ 3.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 36 คนคิดเป็นร้อยละ 41.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 7.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 44 คนคิดเป็นร้อยละ 51.2

ตารางที่ 23

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพ
มีความสำคัญต่อชุมชนในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ระดับ ความรู้ ความเข้าใจ	ช่างอุตสาหกรรม		พาณิชยกรรม		คหกรรม		เกษตรกรรม		ศิลปหัตถกรรม		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	N	%
มากที่สุด	268	11.3	151	6.4	19	0.8	36	1.5	10	0.4	484	20.4
ร้อยละ	21.4	(55.4)	15.4	(31.2)	17.4	(3.9)	41.9	(7.4)	11.4	(2.1)	(100)	
มากพอควร	635	26.7	537	22.6	56	2.4	44	1.9	45	1.9	1,317	55.5
ร้อยละ	57.0	(48.2)	54.9	(40.8)	51.4	(4.3)	51.2	(3.3)	51.1	(3.4)	(100)	
เพียงเล็กน้อย	181	7.6	256	10.8	31	1.3	5	0.2	31	1.3	504	21.2
ร้อยละ	16.2	(35.9)	26.2	(50.8)	28.4	(6.2)	5.8	(1.0)	35.2	(6.2)	(100)	
ไม่รู้ไม่เข้าใจ	30	1.3	34	1.4	3	1.0	1	0.01	2	0.1	70	2.9
ร้อยละ	2.7	(42.9)	3.5	(48.6)	2.8	(4.3)	1.2	(1.4)	2.3	(2.9)	(100)	
รวม	1,114	46.9	978	41.2	109	4.6	86	3.6	88	3.7	2,375	100
$\bar{x}$	3.0237		2.8294		2.8349		3.3372		2.7159		2.9343	
SD	0.7179		0.7343		0.7393		0.6437		0.6940		0.7313	
χ^2	93.68090											

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 5.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 1.0 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 1.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.01 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 1.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

2. ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 3.0237 สูงเป็นอันดับ 2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 1,114 คน คิดเป็นร้อยละ 46.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 268 คนคิดเป็นร้อยละ 21.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่าง

อุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 11.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 55.4 ค่าไม่แปรผันใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 635 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 26.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 48.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 181 คนคิดเป็นร้อยละ 16.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 7.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 35.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 30 คนคิดเป็นร้อยละ 2.7 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 42.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

3. ประเภทวิชาคหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.8349 สูงเป็นอันดับ 3 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 109 คนคิดเป็นร้อยละ 4.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 19 คนคิดเป็นร้อยละ 17.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 56 คนคิดเป็นร้อยละ 51.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 2.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 31 คนคิดเป็นร้อยละ 28.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 6.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 2.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

4. ประเภทวิชาพาณิชยกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.8294 สูงเป็นอันดับ 4 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 978 คนคิดเป็นร้อยละ 41.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 151 คนคิดร้อยละ 15.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 6.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 31.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 537 คนคิดเป็นร้อยละ

54.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 22.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 40.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 256 คนคิดเป็นร้อยละ 26.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 10.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 50.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 34 คนคิดเป็นร้อยละ 3.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 48.6 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

5. ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7159 สูงเป็นอันดับ 5 อันดับสุดท้าย นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 88 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 11.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 45 คนคิดเป็นร้อยละ 51.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 31 คนคิดเป็นร้อยละ 35.2 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 6.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 2.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.9 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาชีพที่มีความสำคัญต่อชุมชนในแต่ละประเภทวิชาชีพ ปรากฏว่าความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างของระดับความรู้ความเข้าใจการมีความสำคัญต่อชุมชนในแต่ละประเภทวิชาชีพแล้ว จากค่าสถิติไค-สแควร์ 93.68090

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 24

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงผู้ปกครองสนับสนุน

ให้เรียนจนสำเร็จในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ระดับ ความรู้ ความเข้าใจ	ประเภทวิชา ชีพ	ช่างอุตสาหกรรม		พาณิชยกรรม		คหกรรม		เกษตรกรรม		ศิลปหัตถกรรม		รวม	
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	N	%
มากที่สุด		431	18.1	299	15.2	28	1.2	25	1.1	29	1.2	812	34.1
ร้อยละ		38.4	(53.1)	30.5	(36.8)	25.9	(3.4)	30.0	(3.1)	33.0	(3.6)	(100)	
มากพอควร		466	19.6	415	17.4	41	1.7	32	1.3	21	0.9	975	40.9
ร้อยละ		41.6	(47.7)	42.3	(42.6)	38.0	(4.2)	37.6	(3.3)	23.9	(2.2)	(100)	
เพียงเล็กน้อย		185	7.8	224	9.4	26	1.1	22	0.9	28	1.2	485	20.4
ร้อยละ		16.5	(38.1)	22.9	(46.2)	24.1	(5.4)	25.9	(4.5)	31.8	(5.8)	(100)	
ไม่รู้ไม่เข้าใจ		39	1.6	42	1.8	13	0.5	6	0.3	10	0.4	110	4.6
ร้อยละ		3.5	(35.5)	4.3	(38.2)	12.0	(11.8)	7.1	(5.5)	11.4	(9.1)	(100)	
รวม		1,121	47.1	980	41.1	108	4.5	85	3.6	88	3.7	2,382	100
$\bar{x}$		3.1550		3.0010		2.7982		2.9186		2.7841		3.0538	
SD		0.8329		0.8582		0.9886		0.9353		1.0333		0.671	
χ^2		66.06795											

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 24 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จในแต่ละประเภทวิชาชีพ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,382 คน มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 812 คนคิดเป็นร้อยละ 34.1 ระดับมากพอควรจำนวน 975 คนคิดเป็นร้อยละ 40.9 ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 485 คนคิดเป็นร้อยละ 20.4 ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจจำนวน 110 คนคิดเป็นร้อยละ 4.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยรวม 3.0538 ค่าเฉลี่ยแต่ละประเภทวิชาชีพจากสูงไปหาค่าต่ำ ปกติดังนี้

1. ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีค่าเฉลี่ย 3.1550 สูงเป็นอันดับ 1 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 1,121 คนคิดเป็นร้อยละ 47.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปกติว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 431 คนคิดเป็นร้อยละ 38.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 18.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 53.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 466 คน คิดเป็นร้อยละ 41.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 19.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 47.7 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 185 คนคิดเป็นร้อยละ 16.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 7.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 38.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 39 คนคิดเป็นร้อยละ 3.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 35.5 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

2. ประเภทวิชาพาณิชยกรรมมีค่าเฉลี่ย 3.0010 สูงเป็นอันดับ 2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 980 คนคิดเป็นร้อยละ 41.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 299 คนคิดเป็นร้อยละ 30.5 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 12.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 36.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 415 คนคิดเป็นร้อยละ 42.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 17.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 42.6 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 224 คนคิดเป็นร้อยละ 22.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 9.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 46.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 42 คนคิดเป็นร้อยละ 4.3 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 38.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

3. ประเภทวิชาเกษตรกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.9186 สูงเป็นอันดับ 3 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 85 คนคิดเป็นร้อยละ 3.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 25 คนคิดเป็นร้อยละ 30.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 32 คนคิดเป็นร้อยละ 37.6 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภท

วิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.3 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.5 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 7.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามคิดเป็นร้อยละ 5.5 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

4. ประเภทวิชาคหกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7982 สูงเป็นอันดับ 4 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 108 คนคิดเป็นร้อยละ 4.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 28 คนคิดเป็นร้อยละ 25.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 41 คนคิดเป็นร้อยละ 38.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 4.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร ระดับเพียงเล็กน้อยจำนวน 26 คนคิดเป็นร้อยละ 24.1 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.4 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 12.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาคหกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 11.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

5. ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีค่าเฉลี่ย 2.7841 สูงเป็นอันดับ 5 อันดับสุดท้าย นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมและตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 88 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุดจำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 33.0 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 3.6 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด ระดับมากพอควรมีจำนวน 21 คนคิดเป็นร้อยละ 23.9 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 2.2 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับมากพอควร

ระดับเพียงเล็กน้อยมีจำนวน 28 คนคิดเป็นร้อยละ 31.8 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชา ศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 1.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.8 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับเพียงเล็กน้อย ระดับไม่รู้ไม่เข้าใจมีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 11.4 ของนักเรียนที่เลือกเรียนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม คิดเป็นร้อยละ 0.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 9.1 ของนักเรียนที่มีระดับความรู้ความเข้าใจระดับไม่รู้ไม่เข้าใจเลย

ระดับความรู้ความเข้าใจลักษณะประเภทวิชาชีพที่ผู้ปกครองยินดีสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จในแต่ละประเภทวิชาชีพ ความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาคหกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความแตกต่างของระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่ผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จในแต่ละประเภทวิชาชีพแล้ว จากค่าสถิติไค-สแควร์เป็น 66.06795 ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกศึกษาวิชาชีพ

นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคล การเงิน ความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว เกียรติยศและชื่อเสียง ลักษณะของงานและความก้าวหน้า ที่ทำให้นักเรียนเลือกศึกษาวิชาชีพ แสดงถึงลำดับแรงจูงใจและความเกี่ยวข้องของแรงจูงใจกับตัวแปร ดังนี้

1. ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกศึกษาวิชาชีพ

ตารางที่ 25 แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่ทำให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยสูงไปสู่ค่าเฉลี่ยต่ำ และแยกระดับของแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่มีแรงจูงใจเลย ดังนี้

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่นักเรียนเลือกเรียนด้วยตนเองมีค่าเฉลี่ย 4.1000 สูงเป็นอันดับ 1 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 1,102 คนคิดเป็นร้อยละ 46.2 ระดับมากมีจำนวน 695 คนคิดเป็นร้อยละ 29.1 ระดับปานกลางจำนวน 388 คนคิดเป็นร้อยละ 16.3 ระดับน้อยจำนวน 127 คนคิดเป็นร้อยละ 5.4 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 74 คนคิดเป็นร้อยละ 3.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,386 คน

2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลของบิดาเป็นผู้แนะนำให้เรียนมีค่าเฉลี่ย 3.272 สูงเป็นอันดับ 2 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 508 คนคิดเป็นร้อยละ 21.5 ระดับมากจำนวน 535 คนคิดเป็นร้อยละ 22.7 ระดับปานกลางจำนวน 712 คนคิดเป็นร้อยละ

ตารางที่ 25

แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

ข้อที่	ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		ไม่เลย		N	$\bar{X}$	SD
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข			
1.	บิดาเป็นผู้แนะนำให้เรียน	508	21.5	535	22.7	712	30.2	303	12.8	303	12.8	2,361	3.272	1.287
2.	มารดาเป็นผู้แนะนำให้เรียน	450	18.9	512	21.5	720	30.3	375	15.8	323	13.6	2,380	3.164	1.283
3.	เรียนตามพี่ ๆ น้อง ๆ และญาติสนิท	69	2.9	201	8.4	429	18.0	572	24.0	1,109	46.7	2,380	1.970	1.116
4.	เรียนตามเพื่อน ๆ ที่รักและชอบพอกัน	41	1.7	170	7.2	373	15.7	593	25.0	1,199	50.5	2,376	1.847	1.039
5.	ครูประจำชั้นแนะนำให้เรียน	143	6.0	381	16.0	638	26.8	639	26.8	582	24.4	2,383	2.523	1.191
6.	ครูแนะแนวแนะนำให้เรียน	275	11.6	604	25.4	801	33.7	428	18.0	272	11.4	2,380	3.076	1.161
7.	ผู้ดูแลการดำเนินการแนะนำให้เรียน	403	17.1	500	21.2	621	26.3	363	15.4	476	20.1	2,363	2.996	1.362
8.	เลือกเรียนด้วยตนเอง	1,102	46.2	695	29.1	388	16.3	127	5.4	74	3.1	2,386	4.100	1.052
9.	คนส่วนมากนิยมเรียนสายนี้	316	13.3	617	26.0	845	35.6	315	13.3	281	11.8	2,374	3.157	1.172

30.2 ระดับน้อยจำนวน 303 คนคิดเป็นร้อยละ 12.8 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน

303 คนคิดเป็นร้อยละ 12.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,361 คน

3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลของมารดาเป็นผู้แนะนำให้เรียนมีค่าเฉลี่ย 3.164 สูงเป็นอันดับ 3 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 450 คนคิดเป็นร้อยละ 18.9 ระดับมากจำนวน 512 คนคิดเป็นร้อยละ 21.5 ระดับปานกลางจำนวน 720 คนคิดเป็นร้อยละ 30.3 ระดับน้อยจำนวน 375 คนคิดเป็นร้อยละ 15.8 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 323 คนคิดเป็นร้อยละ 13.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,380 คน

4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่เรียนตามคนส่วนมากนิยมเรียนมีค่าเฉลี่ย 3.257 สูงเป็นอันดับ 4 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 316 คนคิดเป็นร้อยละ 13.3 ระดับมากจำนวน 617 คนคิดเป็นร้อยละ 26.0 ระดับปานกลางจำนวน 845 คนคิดเป็นร้อยละ 35.6 ระดับน้อยจำนวน 315 คนคิดเป็นร้อยละ 13.3 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 281 คนคิดเป็นร้อยละ 11.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,374 คน

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลจากครูแนะแนวแนะนำให้เรียนมีค่าเฉลี่ย 3.076 สูงเป็นอันดับ 5 มีแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 275 คนคิดเป็นร้อยละ 11.6 ระดับมาก

จำนวน 604 คนคิดเป็นร้อยละ 25.4 ระดับปานกลางจำนวน 801 คนคิดเป็นร้อยละ 33.7 ระดับน้อยจำนวน 428 คนคิดเป็นร้อยละ 18.0 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 272 คนคิดเป็นร้อยละ 11.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,380 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่เผยแพร่โดยไม่หวังกำไร เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำออกจำหน่ายหรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต หากมีข้อสงสัยหรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อฝ่ายวิชาการ โทร. 0-2354-2000

33.7 ระดับน้อยจำนวน 428 คนคิดเป็นร้อยละ 18.0 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 272 คนคิดเป็นร้อยละ 11.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,380 คน

6. แรงจูงใจหรืออิทธิพลจากผู้อุปการะด้านการเงินแนะนำให้เรียนมีค่าเฉลี่ย 2.996 สูงเป็นอันดับ 6 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 403 คนคิดเป็นร้อยละ 17.1 ระดับมากจำนวน 500 คนคิดเป็นร้อยละ 21.2 ระดับปานกลางจำนวน 621 คนคิดเป็นร้อยละ 26.3 ระดับน้อยจำนวน 363 คนคิดเป็นร้อยละ 15.4 และระดับไม่มีแรงจูงใจจำนวน 476 คนคิดเป็นร้อยละ 20.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,363 คน

7. แรงจูงใจหรืออิทธิพลจากครูประจำชั้นแนะนำให้เรียนมีค่าเฉลี่ย 2.523 สูงเป็นอันดับ 7 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 143 คนคิดเป็นร้อยละ 6.0 ระดับมากจำนวน 381 คนคิดเป็นร้อยละ 16.0 ระดับปานกลางจำนวน 638 คนคิดเป็นร้อยละ 26.8 ระดับน้อยจำนวน 639 คนคิดเป็นร้อยละ 26.8 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 582 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,383 คน

8. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่เรียนตามพี่ ๆ น้อง ๆ และญาติมีค่าเฉลี่ย 1.970 สูงเป็นอันดับ 8 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 69 คนคิดเป็นร้อยละ 2.9 ระดับมากจำนวน 201 คนคิดเป็นร้อยละ 8.4 ระดับปานกลางจำนวน 429 คนคิดเป็นร้อยละ 18.0 ระดับน้อยจำนวน 572 คนคิดเป็นร้อยละ 24.0 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 1,109 คนคิดเป็นร้อยละ 46.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,380 คน

9. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่เรียนตามเพื่อน ๆ ที่รักและชอบพอกันมีค่าเฉลี่ย 1.847 สูงเป็นอันดับ 9 อันดับสุดท้ายมีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 41 คนคิดเป็นร้อยละ 1.7 ระดับมากจำนวน 170 คนคิดเป็นร้อยละ 7.2 ระดับปานกลางจำนวน 373 คนคิดเป็นร้อยละ 15.7 ระดับน้อยจำนวน 593 คนคิดเป็นร้อยละ 25.0 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 1,199 คนคิดเป็นร้อยละ 50.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,376 คน

ดังนั้นจากตารางที่ 25 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่ทำให้ให้นักเรียนกลุ่ม

ตัวอย่างเลือกเรียนทางวิชาชีพเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับวิชาการชั้นปีที่ ๓ ของโรงเรียนเซนต์คาเบรียล ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรรมใด ๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- อันดับ 1 เลือกเรียนด้วยตนเอง
- อันดับ 2 บิดาแนะนำให้เรียน
- อันดับ 3 มารดาแนะนำให้เรียน
- อันดับ 4 เรียนตามคนส่วนมากนิยมเรียน
- อันดับ 5 ครูแนะแนวแนะนำให้เรียน
- อันดับ 6 ผู้อุปการะทางการเงินแนะนำให้เรียน
- อันดับ 7 ครูประจำชั้นแนะนำให้เรียน
- อันดับ 8 เรียนตามพี่ ๆ น้อง ๆ และญาติสนิท
- อันดับ 9 เรียนตามเพื่อน ๆ ที่รักและชอบพอกัน

ตารางที่ 26 แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ทำให้ให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปสู่อันดับต่ำ และระดับของแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่มีแรงจูงใจเลยตามลำดับ ดังนี้

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลเมื่อเรียนสำเร็จแล้วทำงานได้ง่ายและรายได้ดีมีค่าเฉลี่ย 3.525 สูงเป็นอันดับ 1 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 304 คนคิดเป็นร้อยละ 12.7 ระดับมากจำนวน 899 คนคิดเป็นร้อยละ 37.7 ระดับปานกลางจำนวน 972 คนคิดเป็นร้อยละ 40.8 ระดับน้อยจำนวน 164 คนคิดเป็นร้อยละ 6.9 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 46 คนคิดเป็นร้อยละ 1.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,385 คน

2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลเมื่อเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพส่วนตัวรายได้ดีมีค่าเฉลี่ย 3.407 สูงเป็นอันดับ 2 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 241 คนคิดเป็นร้อยละ 10.1 ระดับมากจำนวน 799 คนคิดเป็นร้อยละ 33.6 ระดับปานกลางจำนวน 1,077 คนคิดเป็นร้อยละ 45.3 ระดับน้อยจำนวน 207 คนคิดเป็นร้อยละ 8.7 และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 53 คนคิดเป็นร้อยละ 2.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,377 คน

3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลการเรียนรู้วิชาชีพมีโอกาสทำงานหารายได้ในขณะเรียนมีค่าเฉลี่ย 3.380 สูงเป็นอันดับ 3 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 261 คนคิดเป็นร้อยละ 10.9 ระดับมากจำนวน 843 คนคิดเป็นร้อยละ 35.4 ระดับปานกลางจำนวน

914 คนคิดเป็นร้อยละ 38.3 ระดับน้อยจำนวน 273 คนคิดเป็นร้อยละ 11.5 ระดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 26

แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

ข้อที่	ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		ไม่เลย		N	X̄	SD
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข			
1.	บิดามารดามีฐานะทางการเงินดีพอที่จะอุดหนุนให้เรียนสำเร็จ	322	13.5	610	25.6	1,113	46.7	258	10.8	78	3.3	2,381	3.353	0.955
2.	ทราบว่ามีการเรียนในสายวิชาชีพมีโอกาสทำงานหารายได้ในขณะที่กำลังเรียนได้	261	10.9	843	35.4	914	38.3	273	11.5	93	3.9	2,384	3.380	0.958
3.	ทราบว่าเมื่อเรียนสำเร็จจากสายวิชาชีพจะทำงานได้ง่าย รายได้ดี	304	12.7	899	37.7	972	40.8	164	6.9	46	1.9	2,385	3,525	0.871
4.	ประกอบอาชีพอิสระได้ และมีโอกาสหารายได้เร็ว	214	9.1	602	25.6	1,123	47.8	316	13.4	96	4.1	2,351	3,222	0.932
5.	สถานประกอบการเอกชนจ้างผู้เรียนสายวิชาชีพเงินเดือนสูง	227	9.5	783	32.9	1,013	42.6	258	10.8	97	4.1	2,378	3,330	0.935
6.	ทราบว่าเมื่อเรียนสำเร็จออกไปประกอบอาชีพส่วนตัวมีรายได้ดี	241	10.1	799	33.6	1,077	45.3	207	8.7	53	2.2	2,377	3,407	0.867
7.	มีรายได้ดีเพราะสามารถประดิษฐ์สิ่งของ ช่อมแซมของใช้ให้หรือมีรายได้ดีจากงานการให้บริการ	180	7.7	622	26.5	1,005	42.8	386	16.4	157	6.7	2,350	3,120	0.994
8.	ไม่มีทุนเล่าเรียนจึงยากจะออกไปประกอบอาชีพหลังจากเรียนสำเร็จระดับ ปวช.	170	7.2	482	20.6	905	38.6	452	19.3	336	14.3	2,345	2,871	1.116

ไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 93 คนคิดเป็นร้อยละ 3.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้ จำนวน 2,384 คน

4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่บิดามารดาฐานะดีพออุดหนุนให้เรียนสำเร็จมีค่าเฉลี่ย 3.353 สูงเป็นอันดับ 4 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 322 คนคิดเป็นร้อยละ 13.5 ระดับมากจำนวน 610 คนคิดเป็นร้อยละ 25.6 ระดับปานกลางจำนวน 1,113 คนคิดเป็นร้อยละ 46.7 ระดับน้อยจำนวน 258 คนคิดเป็นร้อยละ 10.8 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 78 คนคิดเป็นร้อยละ 3.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,381 คน

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่สถานประกอบการเอกชนจ้างผู้เรียนจบวิชาชีพเงินเดือนสูงมีค่าเฉลี่ย 3.330 สูงเป็นอันดับ 5 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 227 คนคิดเป็นร้อยละ 9.5 ระดับมากจำนวน 783 คนคิดเป็นร้อยละ 32.9 ระดับปานกลางจำนวน 1,013 คนคิดเป็นร้อยละ 42.6 ระดับน้อยจำนวน 258 คนคิดเป็นร้อยละ 10.8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 97 คนคิดเป็นร้อยละ 4.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,378 คน

6. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ประกอบอาชีพอิสระได้และมีโอกาสร่ำรวยได้เร็วมีค่าเฉลี่ย 3.222 สูงเป็นอันดับ 6 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 214 คนคิดเป็นร้อยละ 9.1 ระดับมากจำนวน 602 คนคิดเป็นร้อยละ 25.6 ระดับปานกลางจำนวน 1,123 คนคิดเป็นร้อยละ 47.8 ระดับน้อยจำนวน 316 คนคิดเป็นร้อยละ 13.4 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 96 คนคิดเป็นร้อยละ 4.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,351 คน

7. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่มีรายได้ดีเพราะประดิดฐ์สิ่งของซ่อมแซมของใช้หรือจากงานการให้บริการมีค่าเฉลี่ย 3.120 สูงเป็นอันดับ 7 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 180 คนคิดเป็นร้อยละ 7.7 ระดับมากจำนวน 622 คนคิดเป็นร้อยละ 26.5 ระดับปานกลางจำนวน 1,005 คนคิดเป็นร้อยละ 42.8 ระดับน้อยจำนวน 386 คนคิดเป็นร้อยละ 16.4 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 157 คนคิดเป็นร้อยละ 6.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,350 คน

8. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ไม่มีทุนเรียนต้องการจบ ปวช. แล้วทำงานมีค่าเฉลี่ย 2.871 สูงเป็นอันดับ 8 อันดับสุดท้ายมีแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 170 คนคิดเป็นร้อยละ 7.2 ระดับมากจำนวน 482 คนคิดเป็นร้อยละ 20.6 ระดับปานกลางจำนวน 905 คนคิดเป็นร้อยละ 38.6 ระดับน้อยจำนวน 452 คนคิดเป็นร้อยละ 19.3 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 336 คนคิดเป็นร้อยละ 14.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,345 คน

ดังนั้นจากตารางที่ 26 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ คือ

- อันดับ 1 หางานทำง่ายรายได้ดี
- อันดับ 2 ประกอบอาชีพส่วนตัวรายได้ดี
- อันดับ 3 มีโอกาสทำงานหารายได้ขณะกำลังเรียน
- อันดับ 4 บิดามารดาฐานะดีพอที่จะอุดหนุนให้เรียนจบ
- อันดับ 5 สถานประกอบการเอกชนจ้างเงินเดือนสูง

- อันดับ 6 ประกอบอาชีพอิสระได้มีโอกาสร่ำรวยได้เร็ว
 อันดับ 7 มีรายได้ดีสามารถประดิษฐ์ ช่อมแซม ให้บริการ
 อันดับ 8 ไม่มีทุนเรียนต้องการประกอบอาชีพทันทีที่จบ ปวช.

ตารางที่ 27 แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจ และ เหตุผลส่วนตัวที่ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปสู่อันดับต่ำ และระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่มีแรงจูงใจเลย ตามลำดับ ดังนี้

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลจากความถนัดและสนใจวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพที่เลือกเรียนมี ค่าเฉลี่ย 3.794 สูงเป็นอันดับ 1 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 501 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2 ระดับมากจำนวน 988 คนคิดเป็นร้อยละ 41.9 ระดับปานกลาง จำนวน 765 คนคิดเป็นร้อยละ 32.4 ระดับน้อยจำนวน 91 คนคิดเป็นร้อยละ 3.9 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 0.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม ข้อนี้อันดับ 2,358 คน
2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลจากวิชาชีพที่เปิดสอนมีประโยชน์มีค่าเฉลี่ย 3.737 สูง เป็นอันดับ 2 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลมากที่สุดจำนวน 456 คนคิดเป็นร้อยละ 19.4 ระดับมากจำนวน 1,031 คนคิดเป็นร้อยละ 43.8 ระดับปานกลางจำนวน 702 คนคิดเป็น ร้อยละ 29.8 ระดับน้อยจำนวน 116 คนคิดเป็นร้อยละ 4.9 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลย จำนวน 47 คนคิดเป็นร้อยละ 2.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้อันดับ 2,352 คน
3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลเพราะร่างกายและสุขภาพเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าเฉลี่ย 3.693 สูงเป็นอันดับ 3 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 464 คนคิดเป็น ร้อยละ 19.8 ระดับมากจำนวน 882 คนคิดเป็นร้อยละ 37.6 ระดับปานกลางจำนวน 853 คนคิดเป็นร้อยละ 34.6 ระดับน้อยจำนวน 105 คนคิดเป็นร้อยละ 4.5 ระดับ ไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 40 คนคิดเป็นร้อยละ 1.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้อันดับ 2,344 คน
4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลเพราะสติปัญญาและความสามารถเหมาะกับวิชาที่เลือกเรียนมี ค่าเฉลี่ย 3.664 สูงเป็นอันดับ 4 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 435 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 ระดับมากจำนวน 850 คนคิดเป็นร้อยละ 36.2 ระดับปานกลาง

ตารางที่ 27

แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความเหน็ด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว

ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

ข้อที่	ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		ไม่เลย		N	$\bar{X}$	SD
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข			
1.	วิชาชีพที่เลือกเรียนเหมาะสมกับสติปัญญาและความสามารถของข้าพเจ้า	435	18.5	850	36.2	973	39.9	100	4.3	29	1.2	2,351	3.664	0.867
2.	มีความถนัดและสนใจวิชาต่าง ๆ ในประเภทวิชาชีพที่เลือก	501	21.2	988	41.9	765	32.4	91	3.9	13	0.6	2,358	3.794	0.836
3.	บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยของข้าพเจ้าเหมาะสมที่จะเรียนวิชาที่เลือก	312	18.3	774	32.9	1,109	47.1	128	5.4	30	1.3	2,353	3.514	0.837
4.	วิชาชีพที่เลือกสอนมีประโยชน์	456	19.4	1,031	43.8	702	29.8	116	4.9	47	2.0	2,352	3.737	0.895
5.	ต้องการเรียนวิชาชีพเพราะไม่ต้องลงทุน	287	12.3	508	21.8	887	38.1	415	17.8	230	9.9	2,327	3.089	1.130
6.	ต้องการเรียนเพื่อรับช้งานจากบิดามารดา	179	7.6	372	15.8	643	27.4	479	20.4	675	28.7	2,348	2.532	1.264
7.	ต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัว	475	20.5	739	31.9	755	32.6	227	9.8	117	5.1	2,313	3.531	1.077
8.	สถานภาพทางการเงินเหมาะสมที่จะเรียนวิชาชีพที่เลือก	266	11.3	675	28.8	1,085	46.2	235	10.0	86	3.7	2,347	3.341	0.934
9.	ร่างกายและสุขภาพเหมาะสมที่จะเรียนวิชาชีพที่เลือก	464	19.8	882	37.6	853	34.6	105	4.5	40	1.7	2,344	3.693	0.895

จำนวน 973 คนคิดเป็นร้อยละ 39.9 ระดับน้อยจำนวน 100 คนคิดเป็นร้อยละ 4.3 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 1.2 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,351 คน

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัวมีค่าเฉลี่ย 3.531 สูงเป็นอันดับ 5 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 475 คนคิดเป็นร้อยละ 20.5 ระดับมากจำนวน 739 คนคิดเป็นร้อยละ 31.9 ระดับปานกลางจำนวน 755 คนคิดเป็นร้อยละ 32.6 ระดับน้อยจำนวน 227 คนคิดเป็นร้อยละ 9.8 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 117 คนคิดเป็นร้อยละ 5.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,313 คน

6. แรงจูงใจหรืออิทธิพลเพราะบุคลิกภาพและนิสัยเหมาะสมที่จะเรียนวิชาชีพที่เลือกมีค่าเฉลี่ย 3.514 สูงเป็นอันดับ 6 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 312 คนคิดเป็นร้อยละ 18.3 ระดับมากจำนวน 774 คนคิดเป็นร้อยละ 32.9 ระดับปานกลางจำนวน 1,109 คนคิดเป็นร้อยละ 47.1 ระดับน้อยจำนวน 128 คนคิดเป็นร้อยละ 5.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 30 คนคิดเป็นร้อยละ 1.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม
ข้อนี้จำนวน 2,353 คน

7. แรงจูงใจหรืออิทธิพลมีสถานะภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพที่เลือกมี
ค่าเฉลี่ย 3.341 สูงเป็นอันดับ 7 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน
266 คนคิดเป็นร้อยละ 11.3 ระดับมากจำนวน 675 คนคิดเป็นร้อยละ 28.8 ระดับ
ปานกลางจำนวน 1,085 คนคิดเป็นร้อยละ 46.2 ระดับน้อยจำนวน 235 คนคิดเป็น
ร้อยละ 10.0 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 86 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียน
ที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,347 คน

8. แรงจูงใจหรืออิทธิพลต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำมีค่าเฉลี่ย 3.089 สูง
เป็นอันดับ 8 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 287 คนคิดเป็นร้อยละ
12.3 ระดับมากจำนวน 508 คนคิดเป็นร้อยละ 21.8 ระดับปานกลางจำนวน 887
คนคิดเป็นร้อยละ 38.1 ระดับน้อยจำนวน 415 คนคิดเป็นร้อยละ 17.8 ระดับไม่มี
แรงจูงใจเลยจำนวน 230 คนคิดเป็นร้อยละ 9.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้
จำนวน 2,327 คน

9. แรงจูงใจหรืออิทธิพลเพื่อรับช่วงงานจากบิดามารดามีค่าเฉลี่ย 2.532 สูงเป็น
อันดับ 9 อันดับสุดท้ายมีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 179 คนคิดเป็น
ร้อยละ 7.6 ระดับมากจำนวน 372 คนคิดเป็นร้อยละ 15.8 ระดับปานกลางจำนวน
643 คนคิดเป็นร้อยละ 27.4 ระดับน้อยจำนวน 479 คนคิดเป็นร้อยละ 20.4
ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 675 คนคิดเป็นร้อยละ 28.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบ
ถามข้อนี้จำนวน 2,348 คน

ดังนั้นจากตารางที่ 27 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจ
และเหตุผลส่วนตัวทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำคือ

อันดับ 1 ความถนัดและสนใจวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพที่เลือก

อันดับ 2 วิชาชีพที่เปิดสอนมีประโยชน์

อันดับ 3 ร่างกายและสุขภาพเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก

อันดับ 4 สติปัญญาและความสามารถเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก

เอกสารนี้เป็นเอกสารลับ ให้นำไประกอบอาชีพส่วนตัว วิชาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- อันดับ 6 บุคลิกภาพและนิสัยเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก
- อันดับ 7 สถานภาพทางการเงินเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก
- อันดับ 8 ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำ
- อันดับ 9 เพื่อรับช่วงงานของบิดามารดา

ตารางที่ 28 แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ และระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่มีแรงจูงใจเลยตามลำดับ ดังนี้

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลต้องการประกอบอาชีพอิสระโดยใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัวมีค่าเฉลี่ย 3.730 สูงเป็นอันดับ 1 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 521 คนคิดเป็นร้อยละ 22.4 ระดับมากจำนวน 895 คนคิดเป็นร้อยละ 38.4 ระดับปานกลางจำนวน 715 คนคิดเป็นร้อยละ 30.7 ระดับน้อยจำนวน 162 คนคิดเป็นร้อยละ 7.0 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 37 คนคิดเป็นร้อยละ 1.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,330 คน
2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศชาติต้องการมีค่าเฉลี่ย 3.621 สูงเป็นอันดับ 2 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 415 คนคิดเป็นร้อยละ 17.8 ระดับมากจำนวน 908 คนคิดเป็นร้อยละ 39.0 ระดับปานกลางจำนวน 767 คนคิดเป็นร้อยละ 33.0 ระดับน้อยจำนวน 180 คนคิดเป็นร้อยละ 7.7 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 57 คนคิดเป็นร้อยละ 2.4 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,327 คน
3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคต่าง ๆ เฉพาะตัวแต่ละบุคคลมีค่าเฉลี่ย 3.442 สูงเป็นอันดับ 3 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 260 คนคิดเป็นร้อยละ 11.1 ระดับมากจำนวน 846 คนคิดเป็นร้อยละ 36.2 ระดับปานกลางจำนวน 950 คนคิดเป็นร้อยละ 40.7 ระดับน้อยจำนวน 225 คนคิดเป็นร้อยละ 9.6 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 54 คนคิดเป็นร้อยละ 2.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,335 คน
4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่เคยเห็นผู้ประกอบอาชีพนี้แล้วเจริญรุ่งเรืองมีค่าเฉลี่ย 3.422 สูงเป็นอันดับ 4 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 281 คนคิดเป็นร้อยละ 12.0 ระดับมากจำนวน 895 คนคิดเป็นร้อยละ 38.4 ระดับปานกลางจำนวน 715 คนคิดเป็นร้อยละ 30.7 ระดับน้อยจำนวน 162 คนคิดเป็นร้อยละ 7.0 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 37 คนคิดเป็นร้อยละ 1.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,330 คน

เอกสาร 3.422 สูงเป็นอันดับ 4 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 281 คนคิดเป็นร้อยละ 12.0 ระดับมากจำนวน 895 คนคิดเป็นร้อยละ 38.4 ระดับปานกลางจำนวน 715 คนคิดเป็นร้อยละ 30.7 ระดับน้อยจำนวน 162 คนคิดเป็นร้อยละ 7.0 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 37 คนคิดเป็นร้อยละ 1.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,330 คน

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 28

แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

ข้อที่	ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล แรงจูงใจหรืออิทธิพล	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		ไม่มีเลย		N	$\bar{X}$	SD
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข			
1.	ทราบว่าเรียนแล้ววิชาชีพแล้วเป็นกำลังใน ระดับกลางที่ประเทศชาติ กำลังต้องการ	206	8.8	775	33.2	1,068	45.7	227	9.7	61	2.6	2,337	3.359	0.870
2.	ต้องการประกอบอาชีพ ที่อาศัยทักษะและเทคนิค ต่าง ๆ เฉพาะตัวแต่ละ บุคคล	260	11.1	846	36.2	950	40.7	225	9.6	54	2.3	2,335	3.442	0.895
3.	ต้องการประกอบอาชีพ ที่ลือกเพราะเคยเห็นผู้ ประกอบอาชีพนี้มีความ เจริญรุ่งเรือง	261	12.0	840	36.0	897	38.4	217	9.3	100	4.3	2,335	3.422	0.963
4.	ต้องการประกอบอาชีพที่ สังคมกำลังนิยมและ ประเทศชาติกำลังต้อง การ	415	17.8	908	39.0	767	33.0	180	7.7	57	2.4	2,327	3.621	0.946
5.	ต้องการประกอบอาชีพ อิสระโดยใช่ความ สามารถพิเศษเฉพาะตัว	521	22.4	895	38.4	715	30.7	162	7.0	37	1.6	2,330	3.730	0.938

ร้อยละ 12.0 ระดับมากจำนวน 840 คนคิดเป็นร้อยละ 36.0 ระดับปานกลางจำนวน 897 คนคิดเป็นร้อยละ 38.4 ระดับน้อยจำนวน 217 คนคิดเป็นร้อยละ 9.3 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 100 คนคิดเป็นร้อยละ 4.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,335 คน

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลเมื่อเรียนสำเร็จแล้วเป็นกำลังในระดับกลางที่ประเทศชาติกำลังต้องการมีค่าเฉลี่ย 3.359 สูงเป็นอันดับ 5 อันดับสุดท้ายมีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 206 คนคิดเป็นร้อยละ 8.8 ระดับมากจำนวน 775 คนคิดเป็นร้อยละ 33.2 ระดับปานกลางจำนวน 1,068 คนคิดเป็นร้อยละ 45.7 ระดับน้อยจำนวน 227 คนคิดเป็นร้อยละ 9.7 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 61 คนคิดเป็นร้อยละ 2.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,337 คน

ดังนั้นจากตารางที่ 28 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- อันดับ 1 ต้องการประกอบอาชีพอิสระ โดยใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว
- อันดับ 2 ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศชาติต้องการ
- อันดับ 3 ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคเฉพาะตัว
- อันดับ 4 ต้องการประกอบอาชีพตามผู้ที่เคยประกอบอาชีพนี้แล้วรุ่งเรือง
- อันดับ 5 ต้องการประกอบอาชีพที่เป็นกำลังในระดับกลางของประเทศชาติ

ตารางที่ 29 แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้าที่ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ และระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่มีแรงจูงใจเลยตามลำดับ ดังนี้

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่ายมีค่าเฉลี่ย 4.103 สูงเป็นอันดับ 1 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 1,019 คนคิดเป็นร้อยละ 43.9 ระดับมากจำนวน 708 คนคิดเป็นร้อยละ 30.5 ระดับปานกลางจำนวน 461 คนคิดเป็นร้อยละ 19.9 ระดับน้อยจำนวน 79 คนคิดเป็นร้อยละ 3.4 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 54 คนคิดเป็นร้อยละ 2.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,321 คน
2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลต้องการประกอบอาชีพส่วนตัวที่เป็นอิสระมีค่าเฉลี่ย 3.749 สูงเป็นอันดับ 2 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 588 คนคิดเป็นร้อยละ 25.3 ระดับมากจำนวน 849 คนคิดเป็นร้อยละ 36.6 ระดับปานกลางจำนวน 658 คนคิดเป็นร้อยละ 28.3 ระดับน้อยจำนวน 168 คนคิดเป็นร้อยละ 7.2 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 59 คนคิดเป็นร้อยละ 2.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,322 คน
3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลต้องการแต่งกายตามสบายไม่มีพิธีรีตองในการประกอบอาชีพมีค่าเฉลี่ย 3.535 สูงเป็นอันดับ 3 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 486 คนคิดเป็นร้อยละ 20.9 ระดับมากจำนวน 716 คนคิดเป็นร้อยละ 30.7 ระดับปานกลางจำนวน 792 คนคิดเป็นร้อยละ 34.0 ระดับน้อยจำนวน 231 คนคิดเป็นร้อยละ 9.9. ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 105 คนคิดเป็นร้อยละ 4.5 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,330 คน
4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลต้องการเรียนวิชาชีพเพราะหารายได้ขณะเรียนได้มีค่าเฉลี่ย 3.499 สูงเป็นอันดับ 4 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 373 คนคิดเป็นร้อยละ 16.0 ระดับมากจำนวน 806 คนคิดเป็นร้อยละ 34.5 ระดับปานกลางจำนวน

ตารางที่ 29

แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า
ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

ข้อที่	ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		ไม่เลย		N	$\bar{x}$	SD
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข			
1.	ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัวที่เป็นอิสระ	588	25.3	849	36.6	658	28.3	168	7.2	59	2.5	2,322	3.749	0.996
2.	ต้องการประกอบอาชีพที่แต่งกายตามสบายไม่มีพิธีรีตอง	686	20.9	716	30.7	792	34.0	231	9.9	105	4.5	2,330	3.535	1.065
3.	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงแม้จะเสี่ยงอันตราย	243	10.4	496	21.3	925	39.6	438	18.8	231	9.9	2,333	3.036	1.103
4.	ต้องการเรียนวิชาชีพเพราะหารายได้พิเศษในขณะที่เรียนอยู่ได้	373	16.0	806	34.5	844	36.2	233	10.0	77	3.3	2,333	3.499	0.984
5.	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงแม้จะต้องใช้กำลังกาย	337	14.5	705	30.3	907	38.9	270	11.6	111	4.8	2,330	3.381	1.021
6.	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มีการปลดเกษียณอายุ	442	19.0	622	26.8	784	33.8	298	12.8	176	7.6	2,322	3.369	1.151
7.	ต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่าย	1,019	43.9	708	30.5	461	19.9	79	3.4	54	2.3	2,321	4.103	0.986

844 คนคิดเป็นร้อยละ 36.2 ระดับน้อยจำนวน 233 คนคิดเป็นร้อยละ 10.0 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 77 คนคิดเป็นร้อยละ 3.3 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,333 คน

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงแม้ต้องใช้อำนาจมากมีค่าเฉลี่ย 3.381 สูงเป็นอันดับ 5 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 337 คนคิดเป็นร้อยละ 14.5 ระดับมากจำนวน 705 คนคิดเป็นร้อยละ 30.3 ระดับปานกลางจำนวน 907 คนคิดเป็นร้อยละ 38.9 ระดับน้อยจำนวน 270 คนคิดเป็นร้อยละ 11.6 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 111 คนคิดเป็นร้อยละ 4.8 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,330 คน

6. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่ปลดเกษียณอายุมีค่าเฉลี่ย 3.369 สูงเป็นอันดับ 6 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 442 คนคิดเป็นร้อยละ 19.0

ระดับมากจำนวน 622 คนคิดเป็นร้อยละ 26.8 ระดับปานกลางจำนวน 784 คนคิดเป็น
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร้อยละ 33.8 ระดับน้อยจำนวน 298 คนคิดเป็นร้อยละ 12.8 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลย จำนวน 176 คนคิดเป็นร้อยละ 7.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,322 คน

7. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ต้องการประกอบอาชีพมีรายได้สูงแม้ต้องเสี่ยงอันตรายมี ค่าเฉลี่ย 3.036 สูงเป็นอันดับ 7 อันดับสุดท้ายมีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุด จำนวน 243 คนคิดเป็นร้อยละ 10.4 ระดับมากจำนวน 496 คนคิดเป็นร้อยละ 21.3 ระดับปานกลางจำนวน 925 คนคิดเป็นร้อยละ 39.6 ระดับน้อยจำนวน 438 คนคิดเป็นร้อยละ 18.8 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 231 คนคิดเป็นร้อยละ 9.9 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามข้อนี้จำนวน 2,333 คน

ดังนั้นจากตารางที่ 29 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะของงานและความ ก้าวหน้าที่ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ คือ

- อันดับ 1 ต้องการประกอบอาชีพที่ทำงานทำได้ง่าย
- อันดับ 2 ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัวที่เป็นอิสระ
- อันดับ 3 ต้องการแต่งกายตามสบายในการประกอบอาชีพ
- อันดับ 4 หารายได้ขณะเรียน
- อันดับ 5 ต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้ต้องใช้กำลังกาย
- อันดับ 6 ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่ต้องปลดเกษียณอายุ
- อันดับ 7 ต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้ต้องเสี่ยงอันตราย

ตารางที่ 30 สรุประดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เลือกเรียนวิชาชีพเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ และระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุด มากพอควร ปานกลาง น้อย และไม่มีแรงจูงใจเลยของแต่ละด้านไว้ ดังนี้

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านลักษณะงานและความก้าวหน้ามีค่าเฉลี่ย 3.5246 สูง เป็นอันดับ 1 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 498 คนคิดเป็นร้อยละ 21.4 ระดับมากพอควรจำนวน 700 คนคิดเป็นร้อยละ 30.1 ระดับปานกลางจำนวน 767 คนคิด เป็นร้อยละ 33.0 ระดับน้อยจำนวน 245 คนคิดเป็นร้อยละ 10.5 และระดับไม่มี แรงจูงใจเลยจำนวน 116 คนคิดเป็นร้อยละ 5.0 ของผู้ตอบแบบสอบถามด้านนี้เฉลี่ยจำนวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 30

สรุประดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้มีนักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

ข้อที่	ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล	มากที่สุด		มากพอควร		ปานกลาง		น้อย		ไม่เลย		รวม		ค่าเฉลี่ย
		ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	ก	ข	N	%	
1.	ด้านบุคคล	367	15.5	467	19.7	615	25.9	413	17.4	514	21.6	2,376	100	2.9005
2.	ด้านการเงิน	240	10.1	705	29.8	1,015	42.9	289	12.2	120	5.1	2,369	100	3.2785
3.	ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว	374	16.0	757	32.3	863	36.8	210	9.0	140	6.0	2,344	100	3.4328
4.	ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง	336	14.4	853	36.6	880	37.7	202	8.7	62	2.7	2,333	100	3.5128
5.	ด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า	498	21.4	700	30.1	767	33.0	245	10.5	116	5.0	2,326	100	3.5246

2,326 คน

2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรติยศและชื่อเสียงมีค่าเฉลี่ย 3.5128 สูงเป็นอันดับ

2 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 336 คนคิดเป็นร้อยละ 14.4 ระดับมากพอควรจำนวน 853 คนคิดเป็นร้อยละ 36.6 ระดับปานกลางจำนวน 880 คนคิดเป็นร้อยละ 37.7 ระดับน้อยจำนวน 202 คนคิดเป็นร้อยละ 8.7 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 62 คนคิดเป็นร้อยละ 2.7 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามด้านนี้เฉลี่ยจำนวน

2,333 คน

3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัวมีค่าเฉลี่ย

3.4328 สูงเป็นอันดับ 3 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 374 คนคิดเป็นร้อยละ 16.0 ระดับมากพอควรจำนวน 757 คนคิดเป็นร้อยละ 32.3 ระดับปานกลางจำนวน 863 คนคิดเป็นร้อยละ 36.8 ระดับน้อยจำนวน 210 คนคิดเป็นร้อยละ 9.0 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 140 คนคิดเป็นร้อยละ 6.0 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามด้านนี้เฉลี่ยจำนวน 2,344 คน

4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านการเงินมีค่าเฉลี่ย 3.2785 สูงเป็นอันดับ 4 มีระดับ

แรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 240 คนคิดเป็นร้อยละ 10.1 ระดับมากพอควรจำนวน 705 คนคิดเป็นร้อยละ 29.8 ระดับปานกลางจำนวน 1,015 คนคิดเป็นร้อยละ 42.9 ระดับน้อยจำนวน 289 คนคิดเป็นร้อยละ 12.2 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 120 คน

คิดเป็นร้อยละ 5.1 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามด้านนี้เฉลี่ยจำนวน 2,369 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคลมีค่าเฉลี่ย 2.9005 สูงเป็นอันดับ 5 มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลระดับมากที่สุดจำนวน 367 คนคิดเป็นร้อยละ 15.5 ระดับมากพอควรจำนวน 467 คนคิดเป็นร้อยละ 19.7 ระดับปานกลางจำนวน 615 คนคิดเป็นร้อยละ 25.9 ระดับน้อยจำนวน 413 คนคิดเป็นร้อยละ 17.4 ระดับไม่มีแรงจูงใจเลยจำนวน 514 คนคิดเป็นร้อยละ 21.6 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามด้านนี้เฉลี่ยจำนวน 2,376 คน

ดังนั้นจากตารางที่ 30 สรุประดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าเป็นอันดับ 1 รองลงมาด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว ด้านการเงิน และด้านบุคคล ตามลำดับ

2. ความเกี่ยวข้องกันระหว่างแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ตารางที่ 31 แสดงความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลกับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ โดยพิจารณาจากการทดสอบความเป็นอิสระต่อกันด้วยค่าสถิติไค-สแควร์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลไม่เป็นอิสระจากตัวแปรบางตัว ซึ่งตัดสินจากค่านัยสำคัญทางสถิติ แปลผลอีกนัยหนึ่งได้ว่าแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลมีความเกี่ยวข้องกันกับตัวแปรเหล่านั้นจากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ คือ

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกันกับลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงตามค่าไค-สแควร์ของตัวแปรมากไปน้อย ตัวแปรครูประจำชั้น แนะนำมีค่าไค-สแควร์ 66.381 เรียงตามพี่ ๆ น้อง ๆ และญาติมีค่าไค-สแควร์ 23.486 ครูแนะแนวแนะนำมีค่าไค-สแควร์ 18.956 มารดาแนะนำมีค่าไค-สแควร์ 16.230 และผู้ปกครองแนะนำมีค่าไค-สแควร์ 14.956

แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกันกับลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรเลือกเรียนด้วยตนเองมีค่าไค-สแควร์ 10.103 เรียงตามเพื่อนที่รักและชอบพอมีค่าไค-สแควร์ 9.071

2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกันกับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงตามค่าไค-สแควร์ของตัวแปรมากไปน้อย ตัวแปรบิดาแนะนำมีค่าไค-สแควร์ 41.892 เรียงตามเพื่อนที่รักและชอบพอกันมีค่าไค-สแควร์ 29.706 ผู้ปกครองแนะนำมีค่า

ตารางที่ 31

แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลกับลักษณะโรงเรียน
เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ดูแล และประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ห้าให้ เด็กเรียนวิชาชีพ	χ ² : ลักษณะ โรงเรียน	χ ² : เพศ	χ ² : อายุ	χ ² : ผล สัมฤทธิ์	χ ² : อาชีพ ผู้ดูแล	χ ² : ประเภท วิชาชีพ
1.	บิดาเป็นผู้แนะนำ	6.146	41.892*	20.671	62.916*	64.735*	51.882*
2.	มารดาเป็นผู้แนะนำ	16.230	15.227	49.944*	63.251*	44.683	40.507*
3.	เรียนตามที่ ๆ น้อง ๆ และญาติ	23.486	26.316*	19.449	49.089*	33.816	39.765
4.	เรียนตามเพื่อนที่รักและชอบ	9.071	29.706*	33.174	50.490*	38.467	53.959*
5.	ครูประจำชั้นแนะนำ	66.381*	25.084*	27.779	26.731	35.617	31.116
6.	ครูแนะแนวแนะนำ	18.010*	22.579*	22.152	23.197	39.463	29.496
7.	ผู้ปกครองทางการเงินแนะนำ	14.956*	28.256*	38.277*	22.932	55.745*	56.711*
8.	เลือกด้วยตนเอง	10.103*	14.663	20.573	35.416	62.961*	30.929
9.	คนส่วนมากนิยมเรียน	1.905	17.696*	19.178	30.133	28.118	81.736*

* มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โค-สแควร์ 28.256 และครูประจำชั้นแนะนำมีค่าโค-สแควร์ 25.084

แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลมีความเกี่ยวข้องกันกับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรเรียนตามที่ ๆ น้อง ๆ และญาติมีค่าโค-สแควร์ 26.316 ครูแนะแนวแนะนำมีค่าโค-สแควร์ 22.579

3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกันกับอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงตามค่าโค-สแควร์ของตัวแปรมากไปน้อย ตัวแปรมารดาแนะนำมีค่าโค-สแควร์ 49.944 และเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรผู้ปกครองแนะนำมีค่าโค-สแควร์ 38.277

4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงตามค่าโค-สแควร์ของตัวแปรมากไปน้อย ตัวแปรมารดาแนะนำมีค่าโค-สแควร์ 63.251 บิดาแนะนำมีค่าโค-สแควร์ 62.916 เรียนตามเพื่อนที่รักและชอบพามีค่าโค-สแควร์ 50.490 และเรียนตามที่ ๆ น้อง ๆ และญาติมีค่าโค-สแควร์ 49.089

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกันกับอาชีพผู้ดูแลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงตามค่าโค-สแควร์ของตัวแปรมากไปน้อย อาชีพผู้ดูแลแนะนำมีค่าโค-สแควร์ 55.745 และเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรเลือกด้วยตนเองมีค่าโค-สแควร์ 35.416

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้ใช้ประโยชน์อื่นใดเป็นการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงตามค่าไค-สแควร์ของตัวแปรมากไปน้อย ตัวแปรบิดาแนะนำ มีค่าไค-สแควร์ 64.735 เลือกเรียนด้วยตนเองมีค่าไค-สแควร์ 62.961 และเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรผู้อุปการะแนะนำมีค่าไค-สแควร์ 55.745

6. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกันกับประเภทวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงตามค่าไค-สแควร์ของตัวแปรมากไปน้อย ตัวแปรคนส่วนมากนิยมเรียนมีค่าไค-สแควร์ 81.736 ผู้อุปการะแนะนำมีค่าไค-สแควร์ 56.711 เรียนตามเพื่อนที่รัก และชอบพอกันมีค่าไค-สแควร์ 53.959 บิดาแนะนำมีค่าไค-สแควร์ 51.882 และมารดาแนะนำมีค่าไค-สแควร์ 40.507

ตารางที่ 32 แสดงความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินกับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพ ผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ โดยพิจารณาจากการทดสอบความเป็นอิสระต่อกันด้วยค่าสถิติไค-สแควร์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินบางลักษณะไม่เป็นอิสระจากตัวแปรบางตัว ซึ่งตัดสินจากค่านัยสำคัญทางสถิติ แปลผลอีกนัยหนึ่งได้ว่าแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินมีความเกี่ยวข้องกันกับตัวแปรเหล่านั้นจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ คือ

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่มีความเกี่ยวข้องกันกับลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรบิดามารดามีฐานะการเงินดีพอสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จ มีค่าไค-สแควร์ 54.130 ไม่มีทุนเรียนอยากออกประกอบอาชีพเมื่อจบ ปวช. มีค่าไค-สแควร์ 33.341

2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินมีความเกี่ยวข้องกันกับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงตามค่าสถิติไค-สแควร์ของตัวแปรมากไปน้อย ตัวแปรรายได้ดีเพราะประดิษฐ์สิ่งของและซ่อมแซมของใช้หรือมีรายได้ดีจากงานบริการมีค่าไค-สแควร์ 110.685 ประกอบอาชีพส่วนตัวรายได้ดีมีค่าไค-สแควร์ 46.360 ประกอบอาชีพมีโอกาสรับรายได้เร็วมีค่าไค-สแควร์ 38.044 สถานประกอบอาชีพเอกชนจ้างผู้จบวิชาชีพเงินเดือนสูงมีค่าไค-สแควร์ 35.621 ไม่มีทุนเรียนอยากประกอบอาชีพเมื่อจบ ปวช. มีค่าไค-สแควร์ 32.095 เมื่อเรียนสำเร็จจะหางานทำได้ง่ายและรายได้ดีมีค่าไค-สแควร์ 25.661 บิดามารดามีฐานะการเงินดีพอสนับสนุนให้เรียนสำเร็จมีค่าไค-สแควร์ 24.677 และมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรมีโอกาสหางานหารายได้ขณะเรียนมีค่าไค-สแควร์ 23.955

ตารางที่ 32

แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินกับลักษณะโรงเรียน
เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ก่อให้เกิดนักเรียนวิชาชีพ	χ^2 เพศและโรงเรียน	χ^2 เพศ	χ^2 อายุ	χ^2 ผลสัมฤทธิ์	χ^2 อาชีพผู้ปกครอง	χ^2 ประเภทวิชาชีพ
1.	บิดามารคามีฐานะการเงินพอที่จะลดต้นทุนให้เรียนจนสำเร็จ	54.130	24.677	56.757	41.620	181.649	44.720
2.	เคยทราบว่ามีโอกาสการทำงานหารายได้ขณะกำลังเรียนได้	7.459	23.955	15.539	33.624	32.257	34.242
3.	ทราบว่าเมื่อเรียนสำเร็จจะทำงานได้ง่ายและรายได้ดี	4.086	25.661	24.213	53.113	40.083	34.528
4.	ประกอบอาชีพอิสระมีโอกาสทำรายได้เร็ว	4.662	38.044	46.685	53.842	33.514	46.503
5.	สถานประกอบการภาคเอกชนจ้างผู้เรียนจบสายอาชีพเงินเดือนสูง	2.632	35.621	21.922	35.638	39.280	82.267
6.	เมื่อเรียนสำเร็จแล้วมีจะออกไปประกอบอาชีพส่วนตัวมีรายได้ดี	3.726	46.360	18.084	37.638	45.258	73.324
7.	มีรายได้ดีเพราะสามารถประดิษฐ์สิ่งของซ่อมแซมของใช้ได้หรือมีรายได้จากงานการให้บริการ	3.856	110.685	29.110	27.061	44.156	145.474
8.	ไม่มีทุนเล่าเรียนจึงอยากจะทำออกไปประกอบอาชีพหลังจากเรียนสำเร็จระดับ ปวช.	33.341	32.095	48.743	34.328	91.533	65.843

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่มีความเกี่ยวข้องกันกับอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรบิดามารคามีฐานะการเงินดีพอสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จมีค่าไค-สแควร์ 56.757 ไม่มีทุนเรียนอยากประกอบอาชีพเมื่อจบ ปวช. มีค่าไค-สแควร์ 48.743 และประกอบอาชีพมีโอกาสทำรายได้เร็วมีค่าไค-สแควร์ 46.685

4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่มีความเกี่ยวข้องกันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรประกอบอาชีพอิสระมีโอกาสทำรายได้เร็วมีค่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไอ-สแควร์ 53.842 เมื่อเรียนสำเร็จจะทำงานได้ง่ายและรายได้ดีมีค่าไอ-สแควร์ 53.117
 บิดามารดามีฐานะการเงินดีพอสนับสนุนให้เรียนสำเร็จมีค่าไอ-สแควร์ 41.620 และมีความ
 เกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรเมื่อเรียนจบประกอบอาชีพส่วนตัว
 มีรายได้ดีมีค่าไอ-สแควร์ 37.638 สถานประกอบกรเอกชนจ้างผู้จบวิชาชีพเงินเดือนสูงมีค่า
 ไอ-สแควร์ 35.638

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่มีความเกี่ยวข้องกันกับอาชีพผู้อุปการะอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรบิดามารดามีฐานะพอสนับสนุนให้เรียนสำเร็จมีค่า
 ไอ-สแควร์ 181.649 ไม่มีทุนเรียนอยากออกประกอบอาชีพเมื่อจบ ปวช. มีค่าไอ-สแควร์
 91.533

6. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่มีความเกี่ยวข้องกันกับประเภทวิชาชีพอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรมีรายได้ดีจากประดิษฐ์สิ่งของ ช่อมแซม และบริการ
 มีค่าไอ-สแควร์ 145.474 สถานประกอบกรเอกชนจ้างผู้จบวิชาชีพเงินเดือนสูงมีค่า
 ไอ-สแควร์ 82.267 เมื่อเรียนสำเร็จประกอบอาชีพส่วนตัวรายได้ดีมีค่าไอ-สแควร์ 73.324
 ไม่มีทุนเรียนอยากออกประกอบอาชีพเมื่อจบ ปวช. มีค่าไอ-สแควร์ 65.843 ประกอบอาชีพ
 อิสระมีโอกาสสร้างรายได้ดีมีค่าไอ-สแควร์ 46.503 และบิดามารดามีฐานะดีพอสนับสนุนให้เรียน
 สำเร็จมีค่าไอ-สแควร์ 44.720

ตารางที่ 33 แสดงความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจ
 หรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน
 เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ โดยพิจารณา
 จากการทดสอบความเป็นอิสระต่อกันด้วยค่าสถิติไอ-สแควร์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แรง
 จูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวบางลักษณะไม่เป็นอิสระจาก
 ตัวแปรบางตัว ซึ่งตัดสินจากค่านัยสำคัญทางสถิติ แปลผลอีกนัยหนึ่งได้ว่าแรงจูงใจหรืออิทธิพล
 ทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวมีความเกี่ยวข้องกันกับตัวแปรเหล่านั้น จาก
 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ คือ

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่มีความ
 เกี่ยวข้องกันกับลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรต้องการนำไป
 ประกอบอาชีพส่วนตัวมีค่าไอ-สแควร์ 16.161 ต้องการออกไปรับช่วงงานบิดามารดามีค่าไอ-สแควร์
 ไม่ว่างกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ ๖

แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว
กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่นำไป เลือกรับวิชาชีพ	χ^2 : ลักษณะ โรงเรียน	χ^2 : เพศ	χ^2 : อายุ	χ^2 : ผล สัมฤทธิ์	χ^2 : อาชีพ ผู้ปกครอง	χ^2 : ประเภท วิชาชีพ
1.	วิชาที่เลือกเหมาะกับสติปัญญา และความสามารถ	5.889	38.935	29.439	39.155	28.663	98.827
2.	มีความถนัดและสนใจวิชาต่าง ๆ ในวิชาที่เลือกเรียน	1.529	13.320	32.715	65.521	17.714	64.540
3.	บุคลิกภาพและลักษณะนิสัย เหมาะที่จะเรียนวิชาที่เลือก	6.675	55.306	40.805	57.309	58.393	84.582
4.	วิชาที่เลือกเรียนมีประโยชน์ต่อ ชีวิตประจำวัน	4.420	17.778	29.594	29.977	27.089	63.345
5.	ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่อง	1.463	24.877	30.757	44.774	24.535	47.273
6.	ต้องการเรียนเพื่อออกไปรับ ช่วงงานจากบิดามารดา	14.001	27.929	38.746	70.085	20.000	85.429
7.	ต้องการนำความรู้ไปประกอบ อาชีพส่วนตัว	16.161	34.637	41.217	28.229	48.789	60.890
8.	สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะ เรียนวิชาชีพที่เลือกไว้	10.379	32.962	28.053	42.231	83.168	58.014
9.	ร่างกายและสุขภาพเหมาะที่จะ เรียนวิชาชีพที่เลือกไว้	8.506	12.794	27.380	28.168	57.717	34.511

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

14.001 และมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรสถานภาพทาง
การเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพที่เลือกไว้มีค่าไค-สแควร์ 10.379

2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่มีความ
เกี่ยวข้องกันกับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรบุคลิกภาพและนิสัยเหมาะที่จะ
เรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 55.306 วิชาที่พเหมาะกับสติปัญญาและความสามารถมีค่า
ไค-สแควร์ 38.935 ต้องการนำไปประกอบอาชีพส่วนตัวมีค่าไค-สแควร์ 34.637
สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 32.962 ต้องการไปรับช่วงงาน
บิดามารดามีค่าไค-สแควร์ 27.929 ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำมีค่าไค-สแควร์ 24.877

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่มีความเกี่ยวข้องกับอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรบุคลิกภาพและนิสัยเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 40.805 และมีความเกี่ยวข้องกับอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัวมีค่าไค-สแควร์ 41.217 ต้องการไปรับช่วงงานบิดามารดามีค่าไค-สแควร์ 38.746

4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่มีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรต้องการไปรับช่วงงานบิดามารดามีค่าไค-สแควร์ 70.085 มีความถนัดและสนใจวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 65.521 บุคลิกภาพและนิสัยเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 57.309 ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำมีค่าไค-สแควร์ 44.774 สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 42.231 และมีความเกี่ยวข้องกับอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรสติปัญญาและความสามารถเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 39.155

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่มีความเกี่ยวข้องกับอาชีพผู้อุปการะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรสถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 83.168 บุคลิกภาพและนิสัยเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 58.393 ร่างกายและสุขภาพเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 57.717 และมีความเกี่ยวข้องกับอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรต้องการประกอบอาชีพส่วนตัวมีค่าไค-สแควร์ 48.789

6. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่มีความเกี่ยวข้องกับประเพณีวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรต้องการรับช่วงงานบิดามารดามีค่าไค-สแควร์ 85.429 บุคลิกภาพและนิสัยเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 84.582 มีความถนัดและสนใจในวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 64.540 วิชาชีพมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันมีค่าไค-สแควร์ 63.345 ต้องการนำไปประกอบอาชีพส่วนตัวมีค่าไค-สแควร์ 60.890 สภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีค่าไค-สแควร์ 58.014 และต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำมีค่าไค-สแควร์ 47.273

ตารางที่ 34

แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงกับลักษณะโรงเรียน
เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้ ที่ทำให้เลือกเรียนวิชาชีพ	χ^2 : ลักษณะ โรงเรียน	χ^2 : เพศ	χ^2 : อายุ	χ^2 : ผล สัมฤทธิ์	χ^2 : อาชีพ ผู้ปกครอง	χ^2 : ประเภท วิชาชีพ
1.	เรียนสำเร็จแล้วจะเป็นกำลังใน ระดับที่ประเทศกำลังต้องการ	9.058*	59.894*	19.427	79.276*	24.863	128.241*
2.	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัย ทักษะและเทคโนโลยีต่าง ๆ เฉพาะ ตัวบุคคล	6.889	31.331*	23.149	22.624	38.670	65.980*
3.	ต้องการประกอบอาชีพนี้เพราะ เคยเห็นผู้ประกอบอาชีพนี้มีความ เจริญรุ่งเรือง	4.139	36.068*	27.838	20.916	19.618	65.204*
4.	ต้องการประกอบอาชีพที่สังคม นิยมและประเทศกำลังต้องการ	0.852	25.183*	14.286	45.449*	31.860	93.960*
5.	ต้องการประกอบอาชีพอิสระ โดยใช้ความสามารถพิเศษ เฉพาะตัว	3.968	14.805	12.100	26.464	46.641*	61.318*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 34 แสดงความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงกับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ โดยพิจารณาจากการทดสอบความเป็นอิสระต่อกันด้วยค่าสถิติไค-สแควร์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงบางลักษณะไม่เป็นอิสระจากตัวแปรบางตัว ซึ่งตัดสินจากค่านัยสำคัญทางสถิติ แปลผลอีกนัยหนึ่งได้ว่าแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงมีความเกี่ยวข้องกันกับตัวแปรเหล่านั้น จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ คือ

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่มีความเกี่ยวข้องกันกับลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรเป็นกำลังระดับกลางที่ประเทศกำลังต้องการมีค่าไค-สแควร์ 9.058

2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่มีความเกี่ยวข้องกันกับเพศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรเป็นกำลังระดับกลางที่ประเทศกำลังต้องการมีค่า
ไค-สแควร์ 59.894 ต้องการประกอบอาชีพนี้เพราะเห็นผู้อื่นประกอบอาชีพนี้แล้วรุ่งเรืองมี
ค่าไค-สแควร์ 36.068 ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคเฉพาะตัวมีค่า
ไค-สแควร์ 31.331 และต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศชาติต้องการมีค่า
ไค-สแควร์ 25.183

3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงไม่มีความเกี่ยวข้องกับ
ตัวแปรอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05

4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่มีความเกี่ยวข้องกับผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรเป็นกำลังในระดับกลางที่
ประเทศต้องการมีค่าไค-สแควร์ 79.276 ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศต้อง
การมีค่าไค-สแควร์ 45.449

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่มีความเกี่ยวข้องกับอาชีพ
ผู้อุปการะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรต้องการประกอบอาชีพใช้ความสามารถ
พิเศษเฉพาะตัวมีค่าไค-สแควร์ 46.641

6. แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่มีความเกี่ยวข้องกับประเภท
วิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรเป็นกำลังในระดับกลางที่ประเทศต้องการ
มีค่าไค-สแควร์ 128.241 ประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศต้องการมีค่าไค-สแควร์
93.960 ประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคเฉพาะตัวมีค่าไค-สแควร์ 65.980
ประกอบอาชีพนี้เพราะเห็นผู้อื่นประกอบอาชีพแล้วรุ่งเรืองมีค่าไค-สแควร์ 65.204 และ
ประกอบอาชีพอิสระโดยใช้ความสามารถพิเศษมีค่าไค-สแควร์ 61.318

ตารางที่ 35 แสดงความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกับระหว่างตัวแปรแรงจูงใจ
หรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้ากับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ โดยพิจารณาจากการทดสอบความเป็น
อิสระต่อกันด้วยค่าสถิติไค-สแควร์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้าน
ลักษณะงานและความก้าวหน้าบางลักษณะไม่เป็นอิสระจากตัวแปรบางตัว ซึ่งตัดสินจากค่า
สำคัญทางสถิติ แปลผลอีกนัยหนึ่งได้ว่าแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 35

แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้ากับลักษณะโรงเรียน
เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ดูแล และประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้ เลือก เรียนวิชาชีพ	χ^2 : ลักษณะ โรงเรียน	χ^2 : เพศ	χ^2 : อายุ	χ^2 : ผล สัมฤทธิ์	χ^2 : อาชีพ ผู้ดูแล	χ^2 : ประเภท วิชาชีพ
1.	ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัว ที่เป็นอิสระ	17.750	14.600	27.575	32.393	45.374	71.364
2.	ต้องการประกอบอาชีพที่ แพ่งกายคานสบายไม่มีพิษ วีตรอง	7.334	20.462	19.439	40.366	26.055	73.514
3.	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้ สูงแม้จะเสี่ยงอันตรายก็ตาม	7.842	101.114	32.929	50.989	33.205	132.378
4.	ต้องการเรียนเพราะหารายได้ พิเศษในขณะที่กำลังเรียนอยู่ได้	6.175	24.110	27.834	29.465	36.980	26.784
5.	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้ สูงแม้จะต้องใช้กำลังกายก็ตาม	5.701	89.670	19.482	34.512	34.934	103.501
6.	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มี การพลกเกษียณอายุ	1.413	28.205	11.616	41.834	39.525	55.089
7.	ต้องการประกอบอาชีพที่หา งานทำได้ง่าย	10.522	42.620	14.233	70.595	56.620	74.806

- มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ก้าวหน้ามีความเกี่ยวข้องกันกับตัวแปรเหล่านั้น จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้คือ

1. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าที่มีความเกี่ยวข้องกัน
กับลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรต้องการประกอบอาชีพ
ส่วนตัวเป็นอิสระมีค่าไค-สแควร์ 17.750 และมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 กับตัวแปรต้องการประกอบอาชีพที่หางานได้ง่ายมีค่าไค-สแควร์ 10.522

2. แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าที่มีความเกี่ยวข้องกันกับ
เพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้ต้องเสี่ยง
อันตรายมีค่าไค-สแควร์ 101.114 ต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้ต้องใช้กำลังกายมีค่า
ไค-สแควร์ 86.670 ต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่ายมีค่าไค-สแควร์ 42.620

ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มีปลดเกษียณอายุมีค่าไค-สแควร์ 28.205 ต้องการเรียนเพราะหา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายได้ขณะเรียนได้มีค่าไอ-สแควร์ 24.110 และมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรต้องการประกอบอาชีพที่แต่งกายตามสบายมีค่าไอ-สแควร์ 20.462

3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าไม่มีความเกี่ยวข้องกันกับตัวแปรอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 เลย

4. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าที่มีความเกี่ยวข้องกันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่ายมีค่าไอ-สแควร์ 70.595 ต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้เสี่ยงอันตรายมีค่าไอ-สแควร์ 50.989 ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มีปลดเกษียณอายุมีค่าไอ-สแควร์ 41.834 และต้องการประกอบอาชีพที่แต่งกายตามสบายมีค่าไอ-สแควร์ 40.366

5. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าที่มีความเกี่ยวข้องกันกับอาชีพผู้ปฏิบัติการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่ายมีค่าไอ-สแควร์ 56.620 และมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับตัวแปรต้องการประกอบอาชีพส่วนตัวที่เป็นอิสระมีค่าไอ-สแควร์ 45.374

6. แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าที่มีความเกี่ยวข้องกันกับประเภทวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้เสี่ยงอันตรายมีค่าไอ-สแควร์ 132.378 ต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้ใช้กำลังกายมีค่าไอ-สแควร์ 103.501 ต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่ายมีค่าไอ-สแควร์ 74.806 ต้องการประกอบอาชีพที่แต่งกายตามสบายมีค่าไอ-สแควร์ 73.514 ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัวที่เป็นอิสระมีค่าไอ-สแควร์ 71.364 ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มีการปลดเกษียณอายุมีค่าไอ-สแควร์ 55.089

สรุปการค้นพบตามวัตถุประสงค์

1. ความต้องการในการเลือกศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี

สภาพรมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2531 ในจังหวัดสุพรรณบุรี

มีความสนใจเรียนวิชาชีพมากกว่าเรียนวิชาสามัญจำนวน 296 คนโดยเฉพาะนักเรียนในเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่นับญาติเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดต้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงเรียนที่เปิดสอนเฉพาะมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนโรงเรียนที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนเลือกเรียนทั้งสองสายพอ ๆ กัน ยกเว้น 3 โรงเรียนที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนปลายที่นักเรียนเลือกเรียนสายสามัญมากกว่า คือ โรงเรียนสามชุกรัตนโกคารม โรงเรียนบางปลาม้า "สูงสูมารพดุงวิทย์" และโรงเรียนอุทุมทอง (ดูตารางที่ 1 ประกอบ)

นักเรียนที่สนใจเรียนวิชาชีพและใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 2,413 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 1,338 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 1,075 คน มีความต้องการในการเลือกศึกษาวิชาชีพ ดังนี้

ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนจำนวน 1,130 คนคิดเป็นร้อยละ 46.8 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งยังพบว่าในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมนักเรียนสนใจในสาขาวิชาไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ โดยเลือกเข้าเรียนเป็นอันดับ 1 อันดับ 2 อันดับ 3 มีจำนวน 860 คน และสาขาวิชาช่างยนต์นักเรียนเลือกเข้าเรียนเป็นอันดับ 1 อันดับ 2 อันดับ 3 มีจำนวน 879 คน (ดูตารางที่ 10 ประกอบ) นับว่าทั้งสองสาขาวิชามีความต้องการสูงมาก

ประเภทวิชาพาณิชยกรรมนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนจำนวน 997 คนคิดเป็นร้อยละ 41.3 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ยังพบอีกว่าในประเภทวิชาพาณิชยกรรมนักเรียนสนใจเรียนสาขาวิชาการบัญชีโดยเลือกเป็นอันดับ 1 อันดับ 2 อันดับ 3 มีจำนวน 643 คน สาขาวิชาการเลขานุการเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 อันดับ 2 อันดับ 3 มีจำนวน 506 คน และสาขาวิชาการขายเลือกเรียนเป็นอันดับ 1 อันดับ 2 อันดับ 3 มีจำนวน 362 คน (ดูตารางที่ 11 ประกอบ)

ส่วนประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม สาขาวิชาอื่นในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมนอกจากที่กล่าวข้างต้นได้รับความสนใจน้อย

2. ความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่เลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพของนักเรียน.

นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยมีระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพและประกอบอาชีพตามองค์ประกอบที่เกี่ยวกับลักษณะวิชาชีพที่ใช้ในแบบสอบถามการวิจัยครั้งนี้ โดยแยกตามประเภทวิชาชีพเรียงตามลำดับของค่าเฉลี่ย ได้ดังนี้

2.1 ผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียนวิชาชีพที่เลือกมีค่าเฉลี่ย 3.053 และมีค่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่รวบรวมไว้เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพในระดับมากที่สุดและมากพอควรรวมจำนวน 1,787 คน คิดเป็นร้อยละ 75.0 ของนักเรียนที่ตอบองค์ประกอบข้อนี้ และความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาคหกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ

2.2 วิชาที่เลือกเรียนมีความสำคัญต่อชุมชนมีค่าเฉลี่ย 2.935 และมีค่าระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพในระดับมากที่สุดและมากพอควรรวมจำนวน 1,801 คนคิดเป็นร้อยละ 75.9 ของนักเรียนที่ตอบองค์ประกอบข้อนี้ และความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ

2.3 วิชาชีพที่เลือกเรียนเมื่อเรียนสำเร็จมีงานทำมีค่าเฉลี่ย 2.889 และมีค่าระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพในระดับมากที่สุดและมากพอควรรวมจำนวน 1,876 คนคิดเป็นร้อยละ 78.6 ของนักเรียนที่ตอบองค์ประกอบข้อนี้ และความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาคหกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ

2.4 วิชาชีพที่เลือกเรียนเมื่อเรียนจบแล้วประกอบอาชีพมีรายได้มีค่าเฉลี่ย 2.856 และมีค่าระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพในระดับมากที่สุดและมากพอควรรวมจำนวน 1,766 คนคิดเป็นร้อยละ 74.5 ของนักเรียนที่ตอบองค์ประกอบข้อนี้ และความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ

2.5 วิชาชีพที่เลือกเรียนเมื่อเรียนจบแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้ามีค่าเฉลี่ย 2.845 และมีระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพในระดับมากที่สุดและมากพอควรรวมจำนวน 1,722 คนคิดเป็นร้อยละ 72.5 ของนักเรียนที่ตอบองค์ประกอบข้อนี้ และความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ที่เรียนจบวิชาชีพที่เลือกเรียนมีค่าเฉลี่ย 2.724 และไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพในระดับมากที่สุดและมากพอควรรวมจำนวน 1,550 คนคิดเป็นร้อยละ 65.4 ของนักเรียนที่ตอบองค์ประกอบข้อนี้ และความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ

2.7 คุณสมบัติด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของคนที่ยื่นและประกอบอาชีพตามวิชาชีพที่เลือกมีค่าเฉลี่ย 2.697 และมีค่าระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพในระดับมากที่สุดและมากพอควรรวมจำนวน 1,538 คนคิดเป็นร้อยละ 64.2 ของนักเรียนที่ตอบองค์ประกอบข้อนี้ และความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ

2.8 อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในวิชาชีพที่เลือกมีค่าเฉลี่ย 2.599 มีค่าระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพในระดับมากที่สุดและมากพอควรรวมจำนวน 1,331 คนคิดเป็นร้อยละ 56.2 ของนักเรียนที่ตอบองค์ประกอบข้อนี้ และมีความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพประเภทวิชาเกษตรกรรมอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และประเภทวิชาพาณิชยกรรม ตามลำดับ

2.9 วิชาชีพที่เลือกมีกฎหมายควบคุมมีค่าเฉลี่ย 2.380 มีค่าระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพในระดับมากที่สุดและมากพอควรรวมจำนวน 1,059 คนคิดเป็นร้อยละ 44.6 ของนักเรียนที่ตอบองค์ประกอบข้อนี้ และมีความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ

สรุป ความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพแต่ละองค์ประกอบที่เกี่ยวกับลักษณะวิชาชีพ จากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ ดังนี้

- อันดับ 1 ผู้ปกครองยินดีสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จ
- อันดับ 2 วิชาชีพที่เลือกมีความสำคัญต่อชุมชน
- อันดับ 3 วิชาชีพที่เลือกเรียนสำเร็จแล้วมีงานทำ
- อันดับ 4 วิชาชีพที่เลือกเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดี

อันดับ 5 วิชาชีพที่เลือกเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้าใช้ประโยชน์ด้านการค้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัย หากท่านใดต้องการนำเอกสารนี้ไปใช้ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม กรุณาติดต่อขอสงวนลิขสิทธิ์ไว้ก่อน และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อันดับ 6 วิชาชีพที่เลือกตลาดแรงงานมีความต้องการบุคคลที่เรียนจบวิชานี้

อันดับ 7 คุณสมบัติด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของคนที่ยื่น และประกอบอาชีพตามวิชาที่เลือกไว้

อันดับ 8 ต้องใช้อุปกรณ์ใดบ้างในการเรียนและประกอบอาชีพ

อันดับ 9 วิชาชีพที่เลือกมีกฎหมายควบคุม

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพ 9 องค์ประกอบ พบว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 มากที่สุดถึง 5 องค์ประกอบ คือ เรียนสำเร็จแล้วมีงานทำ เรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดี เครื่องมืออุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการเรียนและประกอบอาชีพ มีกฎหมายควบคุมอาชีพ และมีความสำคัญต่อชุมชน แต่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมน้อยเพียงจำนวน 89 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 2,413 คน

นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 มี 4 องค์ประกอบ รองลงมาจากประเภทวิชาเกษตรกรรม คือ ด้านคุณสมบัติ สติปัญญา ความรู้ รูปร่างของผู้เรียนและประกอบอาชีพ ความต้องการผู้ที่เรียนจบวิชานี้ เรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้า และผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมสูงมากจำนวน 1,130 คนคิดเป็นร้อยละ 46.8 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,413 คน แต่อาชีพส่วนใหญ่ของบิดามารดาและผู้อุปการะมีอาชีพเกษตรกรรม

นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมระดับปานกลาง ประเภทวิชาคหกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมระดับน้อยมากเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากันทั้ง 2 ประเภทวิชา ซึ่งมีระดับความรู้ความเข้าใจอันดับสุดท้ายถึง 4 องค์ประกอบเหมือนกัน

3. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ

3.1 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ

3.1.1 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า
 แรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงเป็นอันดับ 1 และมีแรงจูงใจในข้อที่ต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้
 "ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้"

ง่ายเป็นอันดับแรกของแรงจูงใจด้านนี้ และต้องการประกอบอาชีพที่รายได้ดีแม้ต้องเสี่ยงอันตราย เป็นอันดับสุดท้าย

3.1.2 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรติยศและชื่อเสียงเป็นแรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงเป็นอันดับ 2 และมีแรงจูงใจในข้อที่ต้องการประกอบอาชีพโดยใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัวเป็นอันดับแรกของแรงจูงใจด้านนี้ และต้องการประกอบอาชีพที่เป็นกำลังในระดับกลางของประเทศชาติเป็นอันดับสุดท้าย

3.1.3 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผล ส่วนตัวเป็นแรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงเป็นอันดับ 3 และมีแรงจูงใจในข้อที่ความถนัดและสนใจในวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพที่เลือกเป็นอันดับแรกของแรงจูงใจในด้านนี้ และต้องการรับช่วงงานบิดามารดาเป็นอันดับสุดท้าย

3.1.4 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านการเงินเป็นแรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงเป็นอันดับ 4 และมีแรงจูงใจในข้อที่หางานทำง่ายรายได้ดีเป็นอันดับแรกของแรงจูงใจด้านนี้ และไม่มีทุนต้องการประกอบอาชีพทันทีที่จบ ปวช. เป็นอันดับสุดท้าย

3.1.5 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคลเป็นแรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงเป็นอันดับ 5 อันดับสุดท้ายมีแรงจูงใจในข้อที่เลือกเรียนด้วยตนเองเป็นอันดับแรกของแรงจูงใจข้อนี้ และเรียนตามเพื่อน ๆ ที่รักและชอบพอเป็นอันดับสุดท้าย

3.2 ความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพของนักเรียน

3.2.1 ความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคล ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้

3.2.1.1 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 7 ตัวแปร คือ มารดาแนะนำให้เรียน เรียนตามพี่น้องและญาติสนิท เรียนตามเพื่อนที่รักและชอบพอ ครูประจำชั้นแนะนำให้เรียน ครูแนะแนวแนะนำให้เรียน ผู้อุปการะแนะนำให้เรียน และเลือกเรียนด้วยตนเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.1.2 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6 ตัวแปร คือ บิดาแนะนำให้เรียน เรียนตามพี่น้องและญาติสนิท เรียนตามเพื่อนที่รักและชอบพอ ครูประจำชั้นแนะนำให้เรียน ครูแนะแนวแนะนำให้เรียน และผู้ปกครองแนะนำให้เรียน

3.2.1.3 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรประเภทวิชาซีพอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ 6 ตัวแปร คือ บิดาแนะนำให้เรียน มารดาแนะนำให้เรียน เรียนตามพี่น้องและญาติสนิท เรียนตามเพื่อนที่รักและชอบพอ ผู้ปกครองแนะนำให้เรียน และเลือกเรียนด้วยตนเอง

3.2.1.4 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติ 4 ตัวแปร คือ บิดาแนะนำให้เรียน มารดาแนะนำให้เรียน เรียนตามพี่น้องและญาติสนิท และเรียนตามเพื่อนที่รักและชอบพอ

3.2.1.5 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรอาชีพผู้ปกครองอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติ 3 ตัวแปร คือ บิดาแนะนำให้เรียน ผู้ปกครองแนะนำให้เรียน และเลือกเรียนด้วยตนเอง

3.2.1.6 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2 ตัวแปร คือ มารดาแนะนำให้เรียน และผู้ปกครองแนะนำให้เรียน

3.2.2 ความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านการเงินที่ทำให้ให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้

3.2.2.1 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

8 ตัวแปร คือ บิดามารดามีฐานะดีพอให้เรียนจนสำเร็จ มีโอกาสทำงานหารายได้ขณะเรียน เรียนสำเร็จหางานง่ายรายได้ดี ประกอบอาชีพอิสระมีโอกาสร่ำรวยเร็ว สถานประกอบการภาคเอกชนจ้างเงินเดือนสูง ประกอบอาชีพส่วนตัวมีรายได้ดี รายได้ดีเพราะสามารถประดิษฐ์สิ่งของซ่อมแซมของใช้หรือมีรายได้จากการให้บริการ และไม่มีทุนอยากประกอบอาชีพหลังเรียนจบทันที

3.2.2.2 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรประเภทวิชาซีพอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติ 6 ตัวแปร คือ บิดามารดามีฐานะดีพอให้เรียนจนสำเร็จ ประกอบอาชีพอิสระมีโอกาสร่ำรวยเร็ว สถานประกอบการภาคเอกชนจ้างเงินเดือนสูง ประกอบอาชีพส่วนตัวมีรายได้ดี รายได้ดีเพราะสามารถประดิษฐ์สิ่งของซ่อมแซมของใช้หรือมีรายได้จากการให้บริการ และไม่มีทุน

อยากประกอบอาชีพหลังเรียนจบทันที การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.2.3 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ 5 ตัวแปร คือ บิดามารดามีฐานะดีพอให้เรียนจนสำเร็จ เรียนสำเร็จหางาน ง่ายรายได้ดี ประกอบอาชีพอิสระมีโอกาสร่ำรวยเร็ว สถานประกอบการภาคเอกชนจ้างเงินเดือนสูง และออกประกอบอาชีพส่วนตัวรายได้ดี

3.2.2.4 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ตัวแปร คือ บิดามารดามีฐานะดีพอให้เรียนจนสำเร็จ ประกอบอาชีพอิสระมีโอกาสร่ำรวยเร็ว และไม่มีทุนอยากประกอบอาชีพหลังเรียนจบทันที

3.2.2.5 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรอาชีพผู้อุปการะอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ 2 ตัวแปร คือ บิดามารดามีฐานะดีพอให้เรียนจนสำเร็จ และไม่มีทุนอยาก ประกอบอาชีพหลังเรียนจบทันที

3.2.2.6 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ 2 ตัวแปร คือ บิดามารดามีฐานะดีพอให้เรียนจนสำเร็จ และไม่มีทุนอยากประ กอบอาชีพหลังเรียนจบทันที

3.2.3 ความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านความ ถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพของนักเรียนอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้

3.2.3.1 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรประเภทวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ 8 ตัวแปร คือ วิชาชีพที่เลือกเหมาะกับสติปัญญาและความสามารถ มีความถนัดและ สนใจวิชาต่าง ๆ ในวิชาที่เลือก บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ วิชาชีพที่ เลือกมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน . ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำ ต้องการเรียนเพื่อรับช่วงงาน ต่อจากบิดามารดา ต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัว และสถานภาพทางการเงินเหมาะที่ จะเรียน

3.2.3.2 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 6 ตัวแปร คือ วิชาชีพที่เลือกเหมาะกับสติปัญญาและความสามารถ บุคลิกภาพและลักษณะนิสัย เหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำ ต้องการเรียนเพื่อรับช่วงงานต่อจาก

บิดามารดา ต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัว และสถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียน การค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิชาชีพ

3.2.3.3 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 6 ตัวแปร คือ วิชาชีพที่เลือกเหมาะกับสติปัญญาและความสามารถ มีความถนัดและสนใจวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพที่เลือก บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำ ต้องการเรียนเพื่อรับช่วงงานต่อจากบิดามารดา และสถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ

3.2.3.4 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรอาชีพผู้อุปการะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4 ตัวแปร คือ บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ ต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัว สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ และร่างกายและสุขภาพเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ

3.2.3.5 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ตัวแปร คือ ต้องการเรียนเพื่อรับช่วงงานต่อจากบิดามารดา ต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัว และสถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ

3.2.3.6 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ตัวแปร คือ บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ ต้องการเรียนเพื่อรับช่วงงานต่อจากบิดามารดา และต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัว

3.2.4 ความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรตินิยมและชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้

3.2.4.1 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรประเภทวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 5 ตัวแปร คือ เรียนสำเร็จแล้วเป็นกำลังในระดับกลางที่ประเทศกำลังต้องการ ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคเฉพาะตัว ต้องการประกอบอาชีพตามผู้อื่นที่ประสบความสำเร็จ ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศต้องการ และต้องการประกอบอาชีพอิสระ โดยใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว

3.2.4.2 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4 ตัวแปร คือ เรียนสำเร็จแล้วเป็นกำลังในระดับกลางที่ประเทศกำลังต้องการ ต้องการ
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ความลับอันสูงส่ง เพื่อการศึกษาเท่านั้น โปรดอย่าเผยแพร่ไปโดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคเฉพาะตัว ต้องการประกอบอาชีพตามผู้อื่นที่ประสบความสำเร็จ และต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศต้องการ

3.2.4.3 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2 ตัวแปร คือ เรียนสำเร็จแล้วเป็นกำลังในระดับกลางที่ประเทศต้องการ และต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศต้องการ

3.2.4.4 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 1 ตัวแปร คือ เรียนสำเร็จแล้วเป็นกำลังในระดับกลางที่ประเทศต้องการ

3.2.4.5 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรอาชีพผู้อุปการะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 1 ตัวแปร คือ ต้องการประกอบอาชีพอิสระโดยใช้ความสามารถพิเศษ

3.2.4.6 ไม่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับตัวแปรอายุ

3.2.5 ความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนี้

3.2.5.1 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรประเภทวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 6 ตัวแปร คือ ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัว ต้องการประกอบอาชีพที่แต่งกายตามสบาย ต้องการประกอบอาชีพมีรายได้สูงแม้เสี่ยงอันตราย ต้องการประกอบอาชีพมีรายได้สูงแม้ต้องใช้กำลังกาย ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มีปลดเกษียณอายุ และต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่าย

3.2.5.2 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 6 ตัวแปร คือ ต้องการประกอบอาชีพที่แต่งกายตามสบาย ต้องการประกอบอาชีพมีรายได้สูงแม้เสี่ยงอันตราย ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มีปลดเกษียณอายุ ต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่าย ต้องการเรียนเพราะหารายได้ขณะเรียนได้ และต้องการประกอบอาชีพมีรายได้สูงแม้ต้องใช้กำลังกาย

3.2.5.3 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการวิจัยเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้วิจัยตีพิมพ์หรือเผยแพร่ผลงานการค้นคว้าวิจัยใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีนัยสำคัญทางสถิติ 4 ตัวแปร คือ ต้องการประกอบอาชีพที่แต่งกายตามสบาย ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงแม้จะเสี่ยงอันตราย ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มีปลดเกษียณอายุ และต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่าย

3.2.5.4 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรอาชีพผู้อุปการะอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติ 2 ตัวแปร คือ ต้องการประกอบอาชีพที่เป็นส่วนตัว และต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่าย

3.2.5.5 เกี่ยวข้องกันกับตัวแปรลักษณะโรงเรียนอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติ 2 ตัวแปร คือ ต้องการประกอบอาชีพที่เป็นส่วนตัว และต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่าย

3.2.5.6 ไม่เกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับตัวแปรอายุ

ตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพด้านบุคคล ด้านการเงิน ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง และด้านลักษณะงานและความก้าวหน้ามีแรงจูงใจอยู่ 38 ตัวแปร พบว่ามีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับตัวแปรประเภทวิชาชีพมากที่สุด 31 ตัวแปร รองลงมาเพศ 30 ตัวแปร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 21 ตัวแปร ลักษณะโรงเรียน 13 ตัวแปร อาชีพผู้อุปการะ 12 ตัวแปร และอายุน้อยที่สุด 7 ตัวแปร

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

บทนี้จะกล่าวโดยสรุปถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจความต้องการในการเลือกศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี
2. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาที่จะศึกษาของนักเรียน
3. เพื่อศึกษาแรงจูงใจการเลือกศึกษาต่อวิชาชีพ และประกอบอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2531 เฉพาะนักเรียนที่สนใจเรียนวิชาชีพทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวน 2,413 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความรู้ความเข้าใจและแรงจูงใจหรืออิทธิพลในการเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพ โดยผู้วิจัยได้รวบรวมความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเลือกศึกษาวิชาชีพและประกอบอาชีพ ศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะวิชาชีพที่เปิดสอนในหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ และศึกษาแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียนวิชาชีพ ด้านบุคคล ด้านการเงิน ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล

จึงได้นำเครื่องมือของ ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับการเก็บข้อมูลครั้งนี้
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเก็บรวบรวมข้อมูล ส่งแบบสอบถามด้วยตนเองโดยใช้เวลาอธิบายเกี่ยวกับวิชาในหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการที่เปิดสอนแล้วถามความสมัครใจ ผู้ที่ต้องการเรียนต่อสามัญแยกตัวออกไปคงเหลือไว้ผู้ที่สนใจเรียนวิชาชีพตอบแบบสอบถาม และเก็บรวบรวมทันทีเมื่อตอบเสร็จได้แบบสอบถาม 2,413 ฉบับ มีความสมบูรณ์เชื่อถือได้จำนวน 2,386 ฉบับคิดเป็นร้อยละ 98.88

การวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ และอันดับเฉลี่ย ตอนที่ 2 ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพแต่ละองค์ประกอบวิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนการเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพกับองค์ประกอบต่าง ๆ วิเคราะห์ด้วยค่า Chi-Square ตอนที่ 3 . แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนการเปรียบเทียบระดับความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพวิเคราะห์ด้วยค่า Chi-Square

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการสำรวจความต้องการในการศึกษาวิชาชีพ

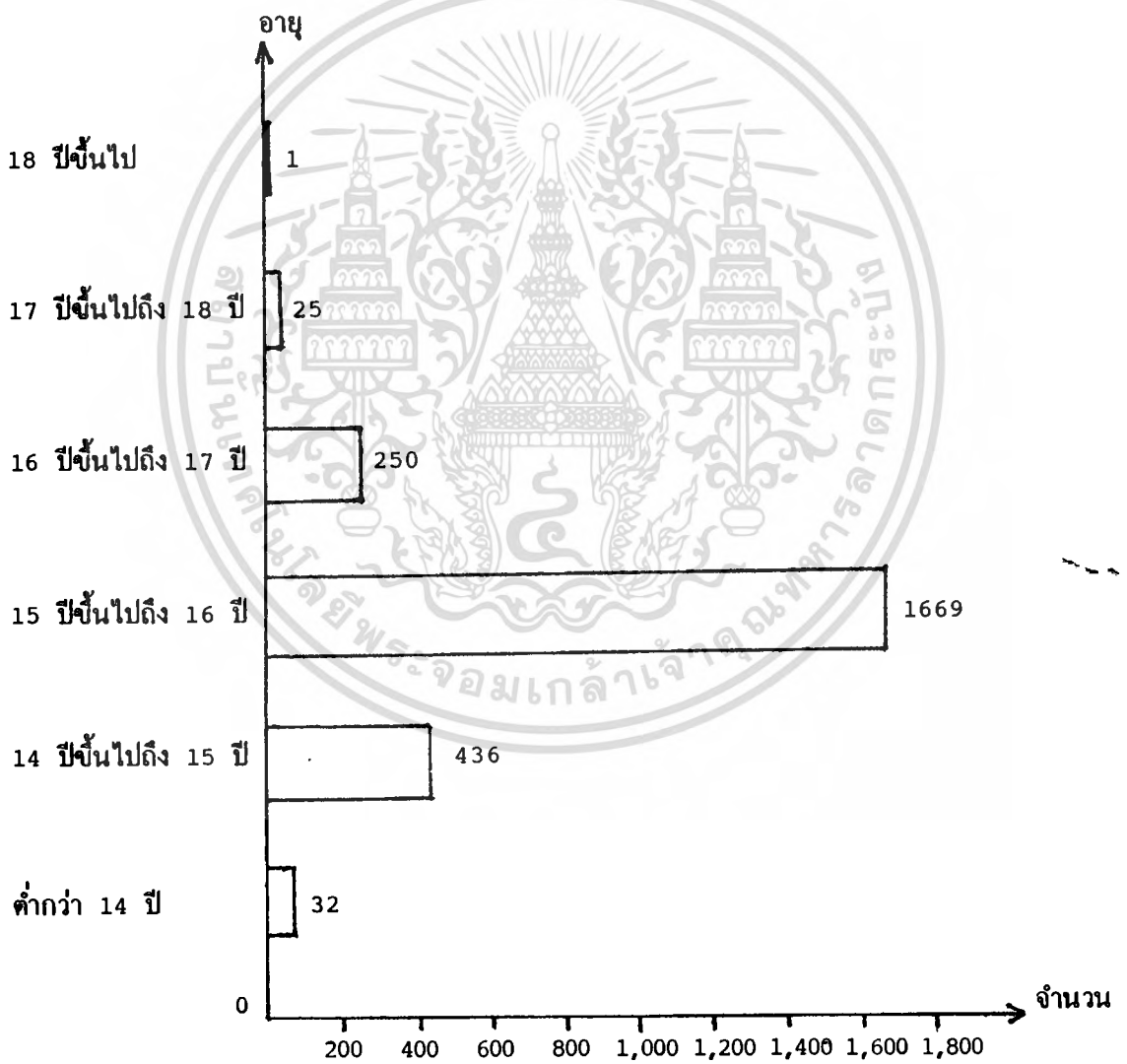
สรุปผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นรายละเอียดส่วนตัว และความต้องการเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ ดังนี้

1. รายละเอียดส่วนตัวของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง รายได้ผู้ปกครอง ความพร้อมและข้อจำกัดในการเรียน หมาววิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่นักเรียนทำคะแนนได้มาก - น้อย และชอบมาก - น้อย

1.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2531 ในจังหวัดสุพรรณบุรี มีจำนวน 4,350 คน สนใจเรียนวิชาชีพ 2,413 คน เรียนต่อวิชาสามัญ 2,117 คน นักเรียนสนใจเรียนวิชาชีพแยกเป็นชาย 1,338 คน หญิง 1,075 คน มีอายุระหว่าง 15 - 16 ปีคิดเป็นร้อยละ 69.2

แผนภูมิที่ 1

แสดงจำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ

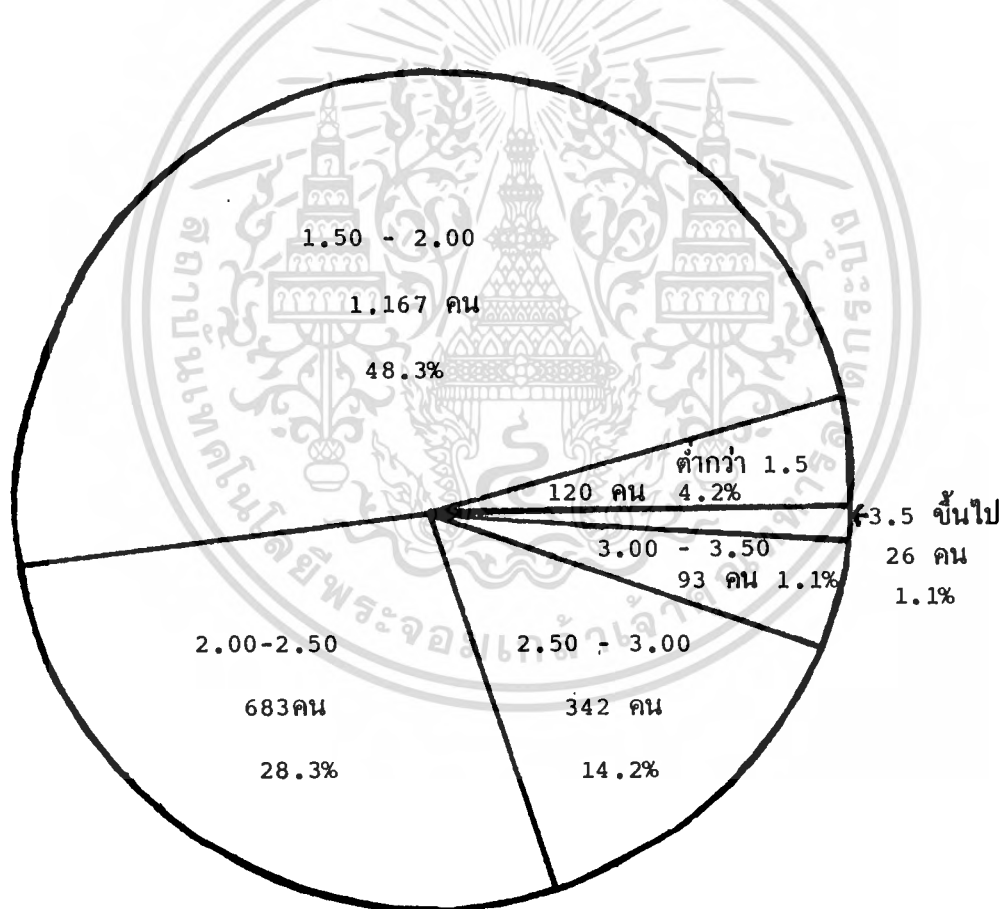
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ส่วนใหญ่อยู่ระดับ

ปานกลาง คือ มีระดับคะแนน 1.50 - 2.00 จำนวน 1,167 คนคิดเป็นร้อยละ 48.3 และระดับคะแนน 2.00 - 2.50 จำนวน 683 คนคิดเป็นร้อยละ 28.3 หรือระดับคะแนน 1.50 - 2.50 มีจำนวน 1,850 คนคิดเป็นร้อยละ 76.6

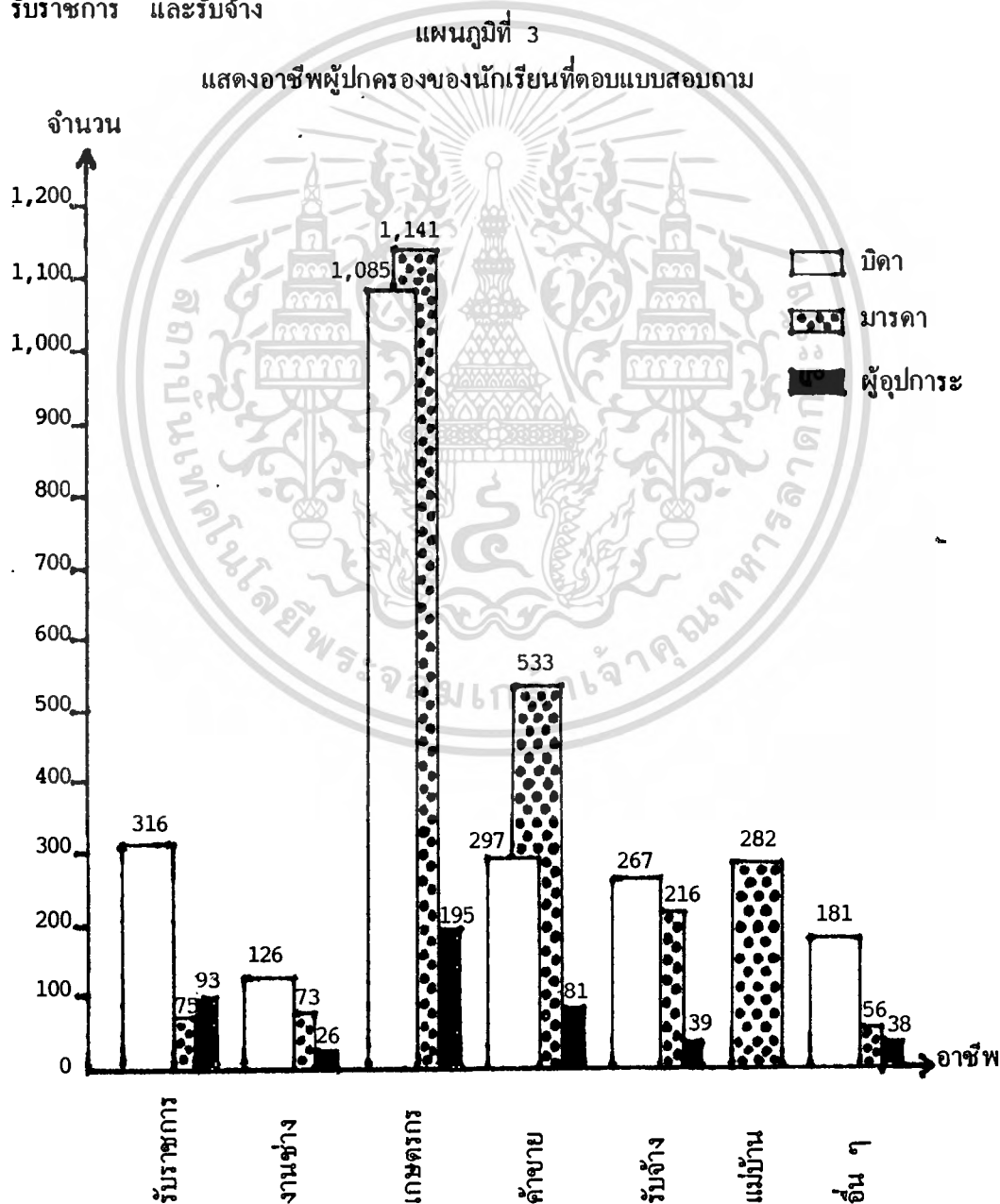
แผนภูมิที่ 2

แสดงจำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการสอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3 อาชีพบิดามีจำนวน 1,085 คนคิดเป็นร้อยละ 45.0 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม รองลงมารับราชการจำนวน 316 คนคิดเป็นร้อยละ 15.0 ส่วนมารดามีจำนวน 1,141 คนคิดเป็นร้อยละ 47.3 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม รองลงมาค้าขายจำนวน 533 คนคิดเป็นร้อยละ 22.1 ผู้ประกอบการเรียนที่มีชีพบิดามารดามีจำนวน 472 คน มีอาชีพเกษตรกรรมจำนวน 195 คนคิดเป็นร้อยละ 41.3 รองลงมาผู้ประกอบการมีอาชีพรับราชการจำนวน 93 คนคิดเป็นร้อยละ 20.0 นั่นคืออาชีพผู้ปกครองหรือผู้ประกอบการนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม รองลงมาอาชีพค้าขายรับราชการ และรับจ้าง

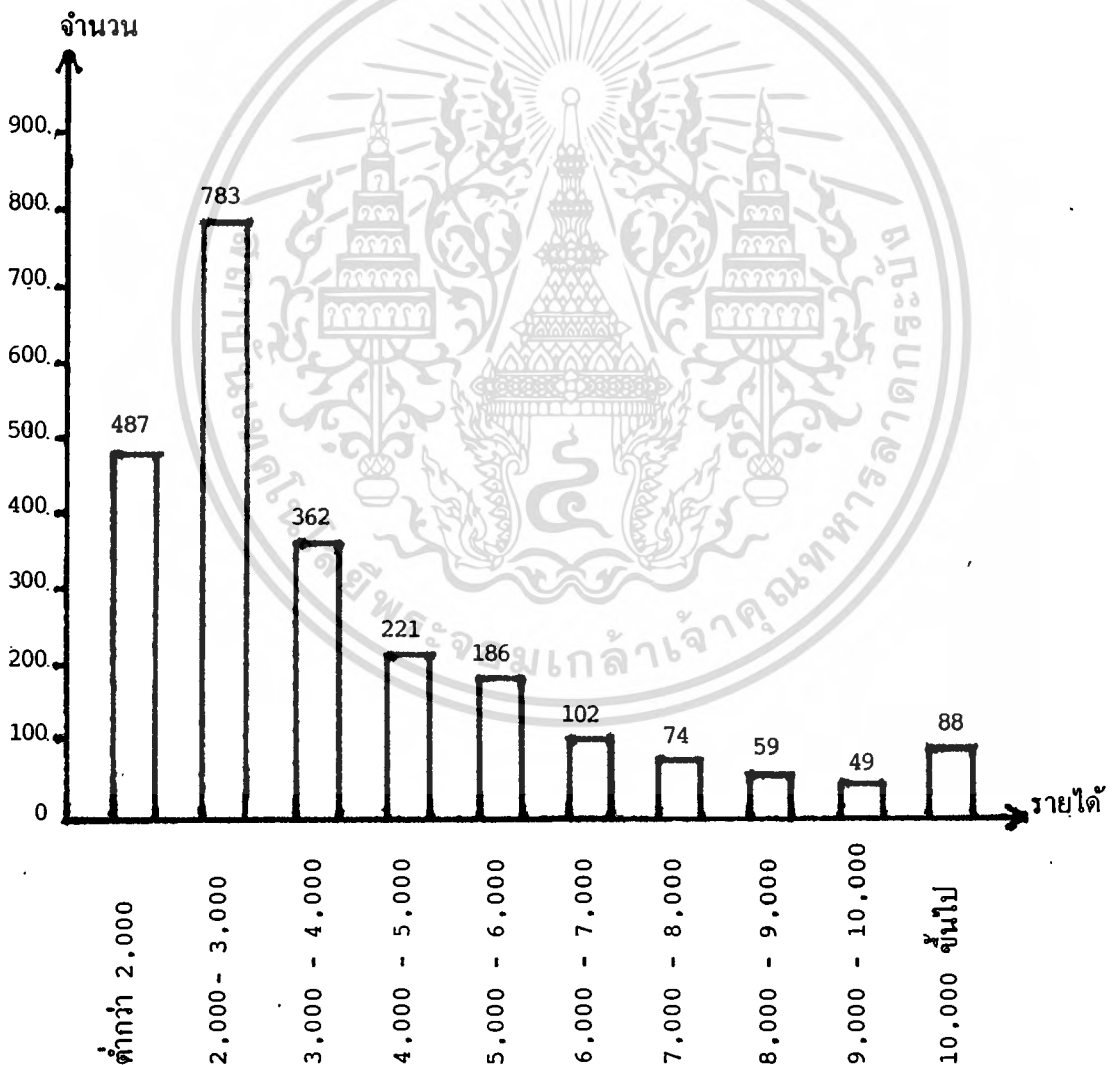
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 รายได้บิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียนในการวิจัยครั้งนี้เรียกว่า

รายได้ผู้ปกครอง ส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 2,000 บาทถึง 3,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 783 คนคิดเป็นร้อยละ 32.4 รองลงมามีรายได้ต่ำกว่าเดือนละ 2,000 บาท มีจำนวน 487 คนคิดเป็นร้อยละ 20.4 หรือสรุปได้ว่ารายได้ผู้ปกครองส่วนใหญ่รายได้ต่ำกว่าเดือนละ 5,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 77.0 ของผู้ปกครองนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่สนใจเรียนวิชาชีพ

แผนภูมิที่ 4

แสดงจำนวนนักเรียนตอบแบบสอบถามจำแนกตามรายได้ผู้ปกครอง

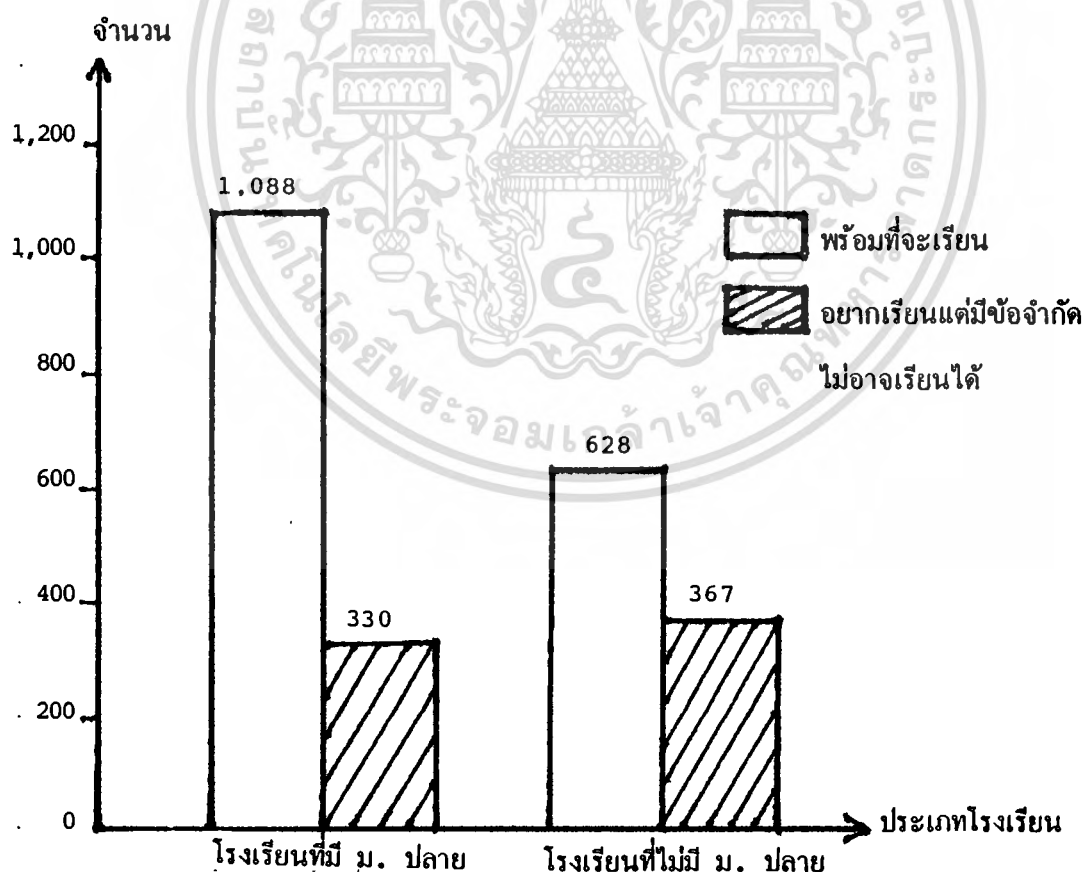
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนวิชาชีพตบแบบสอบถามจำนวน 2,413 คน เป็นนักเรียนในโรงเรียนที่เปิดสอนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 1,418 คน มีความพร้อมที่จะเรียนจำนวน 1,088 คนคิดเป็นร้อยละ 45.1 ส่วนจำนวน 330 คน คิดเป็นร้อยละ 13.6 มีข้อจำกัดในการเรียน นักเรียนจากโรงเรียนที่เปิดทำการสอนถึง มัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 995 คน มีความพร้อมที่จะเรียนจำนวน 628 คนคิดเป็นร้อยละ 26.0 ส่วนจำนวน 367 คนคิดเป็นร้อยละ 15.3 มีข้อจำกัดในการเรียน จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนที่เปิดสอนมัธยมศึกษาตอนปลายมีความพร้อมที่จะศึกษาต่อสูงกว่า ส่วน นักเรียนที่อยากเรียนวิชาชีพแต่มีข้อจำกัดน่าสนใจมากที่ควรจัดช่วงเวลาและวิชาให้เหมาะสมกับ สถานภาพของนักเรียน

แผนภูมิที่ 5

แสดงจำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความพร้อมที่จะเรียน

ต่อสายอาชีพ และตามลักษณะโรงเรียน

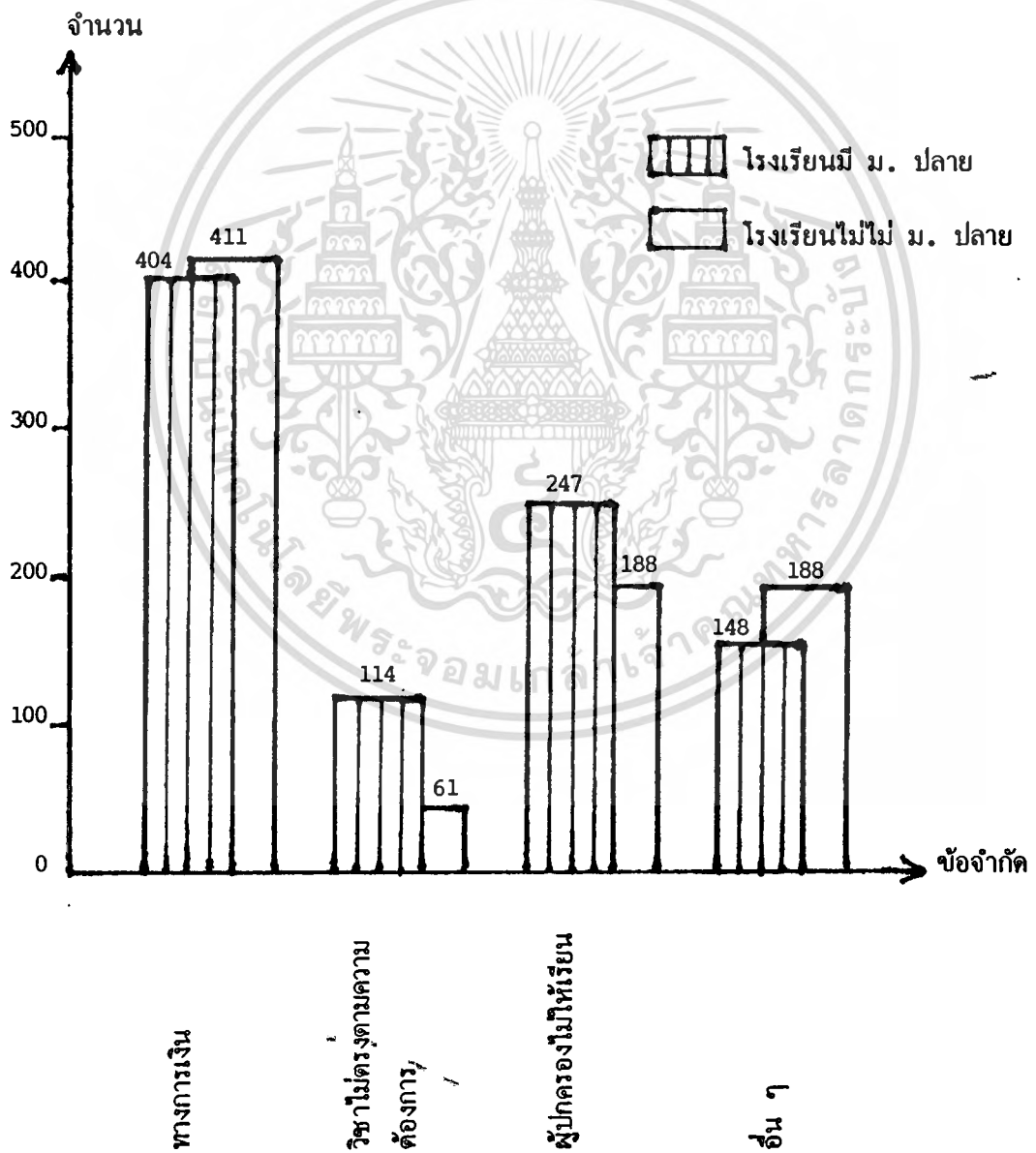

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6 นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีข้อจำกัดทางการเงิน 815 คนคิดเป็นร้อยละ 50.0 ทั้งนี้เพราะรายได้ผู้ปกครองต่ำแต่นักเรียนต้องการเรียนต่อ ส่วนนักเรียนที่ผู้ปกครองไม่ประสงค์ให้เรียนมีจำนวน 435 คนคิดเป็นร้อยละ 26.9 จากข้อ 1.5 นักเรียนตอบมีข้อจำกัดทางการเรียนต่อจำนวน 697 คน แต่ข้อนี้มีนักเรียนตอบข้อจำกัดด้านต่าง ๆ รวม 1,250 คน เป็นเพราะผู้ที่เรียนต่อแต่ผู้ปกครองมีความจำกัดทางรายได้ตอบมาด้วย

แผนภูมิที่ 6

แสดงจำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามข้อจำกัดที่ไม่อาจศึกษาต่อสายวิชาชีพ และจำแนกตามลักษณะของโรงเรียน

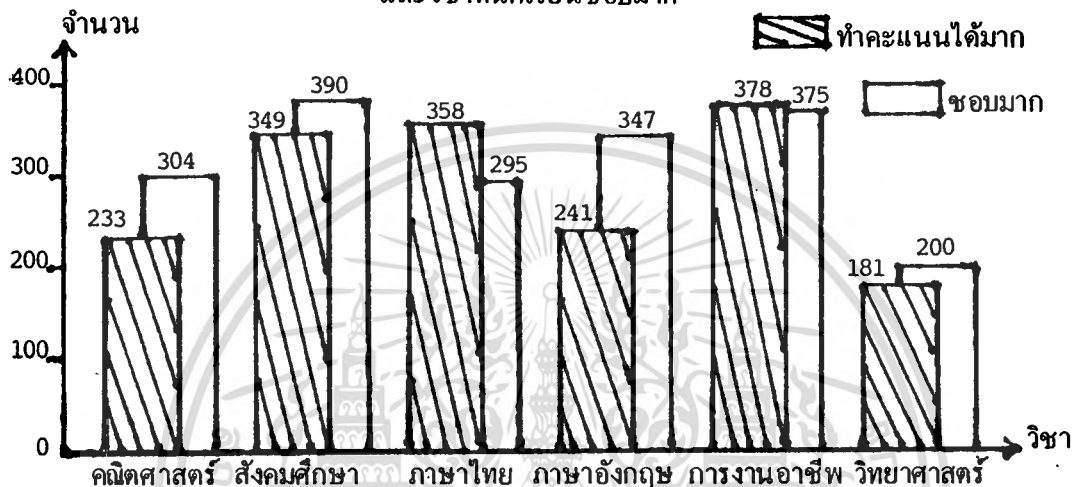

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.7 หมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ที่เลือกเรียน วิชาชีพจะชอบและทำคะแนนได้มากในหมวดวิชาการงานอาชีพ รองลงมาเป็นหมวดวิชาสังคมศึกษา ภาษาไทยเป็นอันดับ 3 ส่วนชอบและทำคะแนนได้น้อย คือ หมวดวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เป็นลำดับ 3

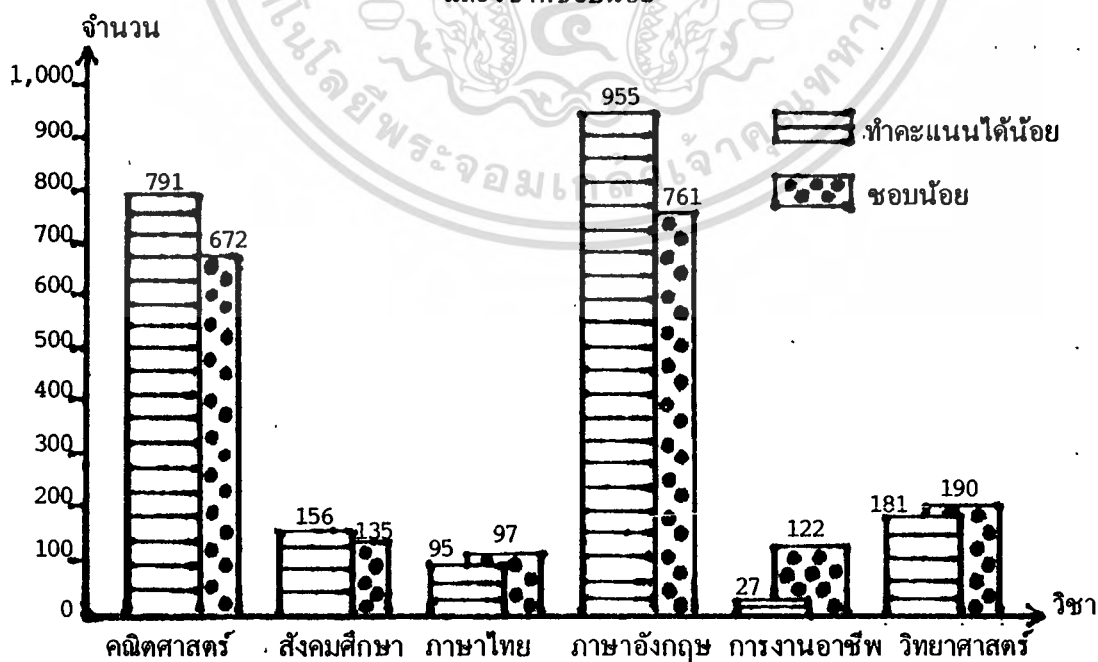
แผนภูมิที่ 7

แสดงหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่นักเรียนทำคะแนนได้มาก และวิชาที่นักเรียนชอบมาก

แผนภูมิที่ 8

แสดงหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่นักเรียนทำคะแนนได้น้อย และวิชาที่ชอบน้อย

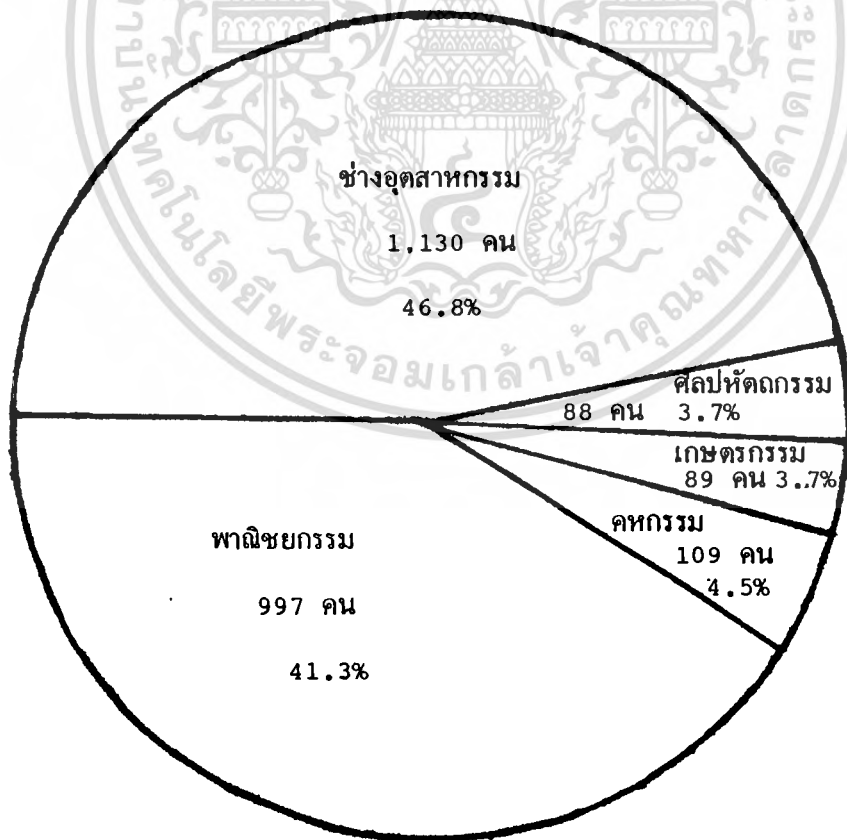
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. นักเรียนเลือกเรียนในแต่ละประเภทวิชาชีพและเลือกสาขาวิชาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ แสดงถึงความต้องการในการศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี

2.1 ประเภทวิชาที่เปิดสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมนักเรียนชายให้ความสนใจจำนวน 1.130 คนคิดเป็นร้อยละ 46.8 ของกลุ่มตัวอย่าง ประเภทวิชาพาณิชยกรรมนักเรียนหญิงให้ความสนใจจำนวน 997 คนคิดเป็นร้อยละ 41.3 ของกลุ่มตัวอย่าง ประเภทวิชาคหกรรม เกษตรกรรม และศิลปหัตถกรรมนักเรียนในจังหวัดสุพรรณบุรีให้ความสนใจน้อย รวมทั้งสามประเภทวิชานี้เพียง 286 คนคิดเป็นร้อยละ 11.9 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนวิชาชีพ

แผนภูมิที่ 9

แสดงจำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามที่ประสงค์จะเรียนต่อ
จำแนกตามประเภทวิชาชีพ

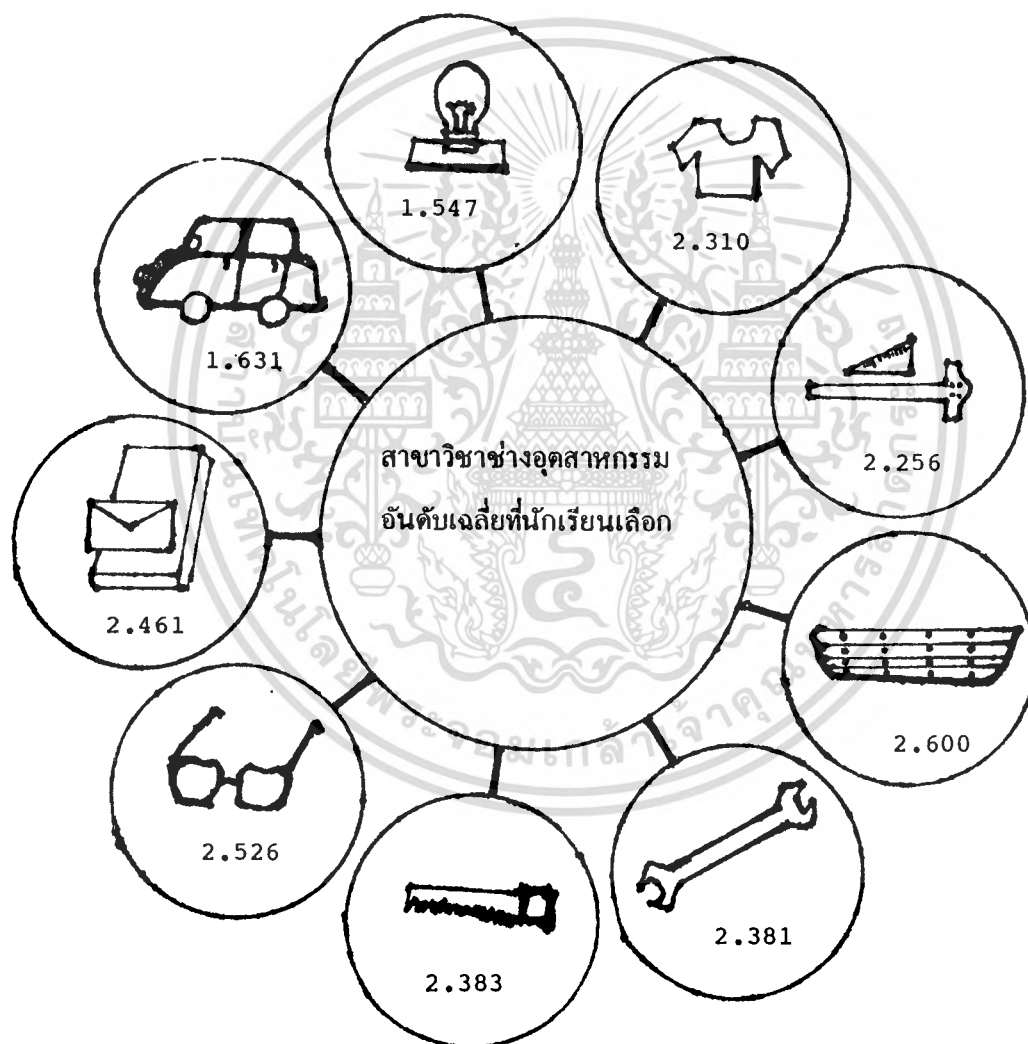

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมสาขาวิชาไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความต้องการเรียนมากที่สุด รองลงมาสาขาวิชาช่างยนต์

แผนภูมิที่ 10

แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมที่นักเรียนเลือก

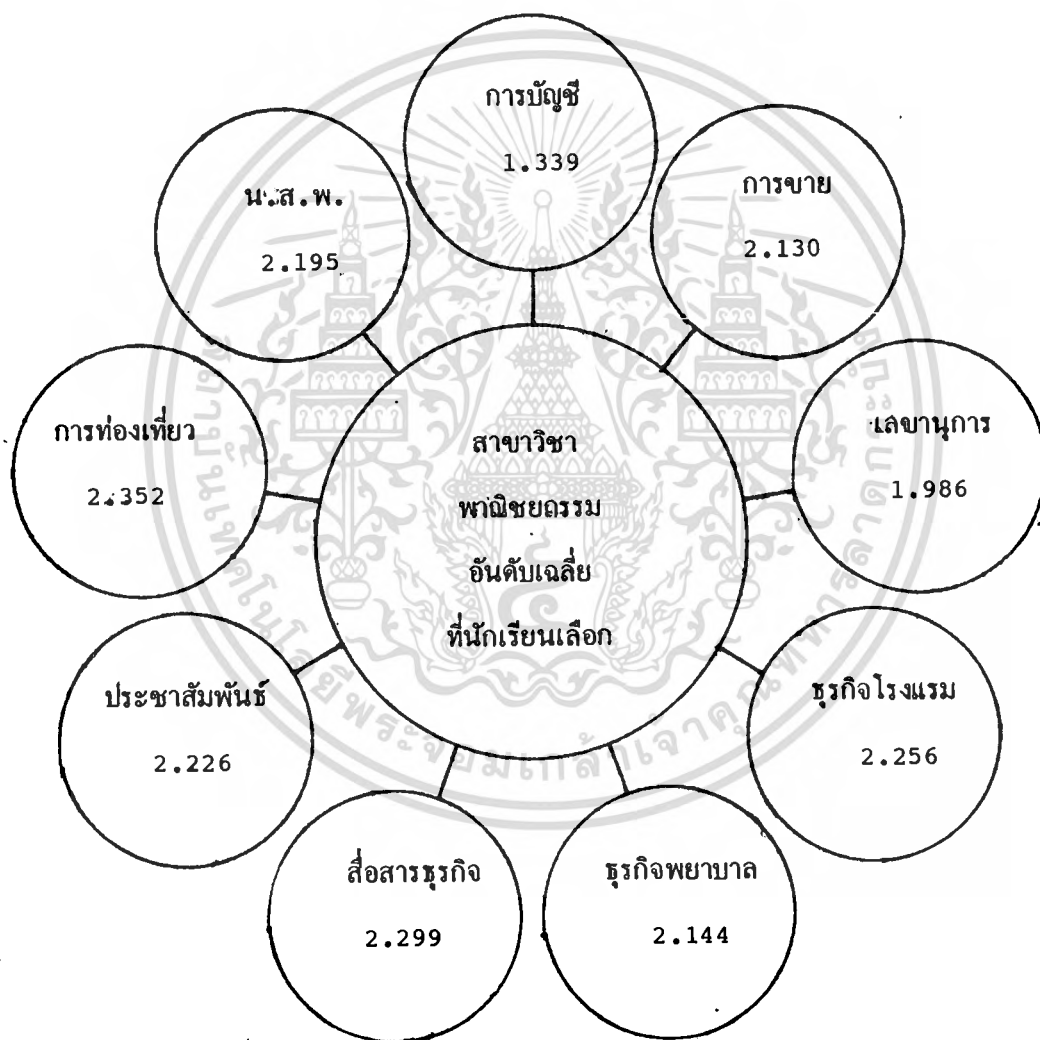

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 ประเภทวิชาพาณิชยกรรมสาขาวิชาการบัญชี นักเรียนที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่างมีความต้องการเรียนมากที่สุด รองลงมาเป็นสาขาวิชาการเลขานุการ

แผนภูมิที่ 11

แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาพาณิชยกรรมที่นักเรียนเลือก

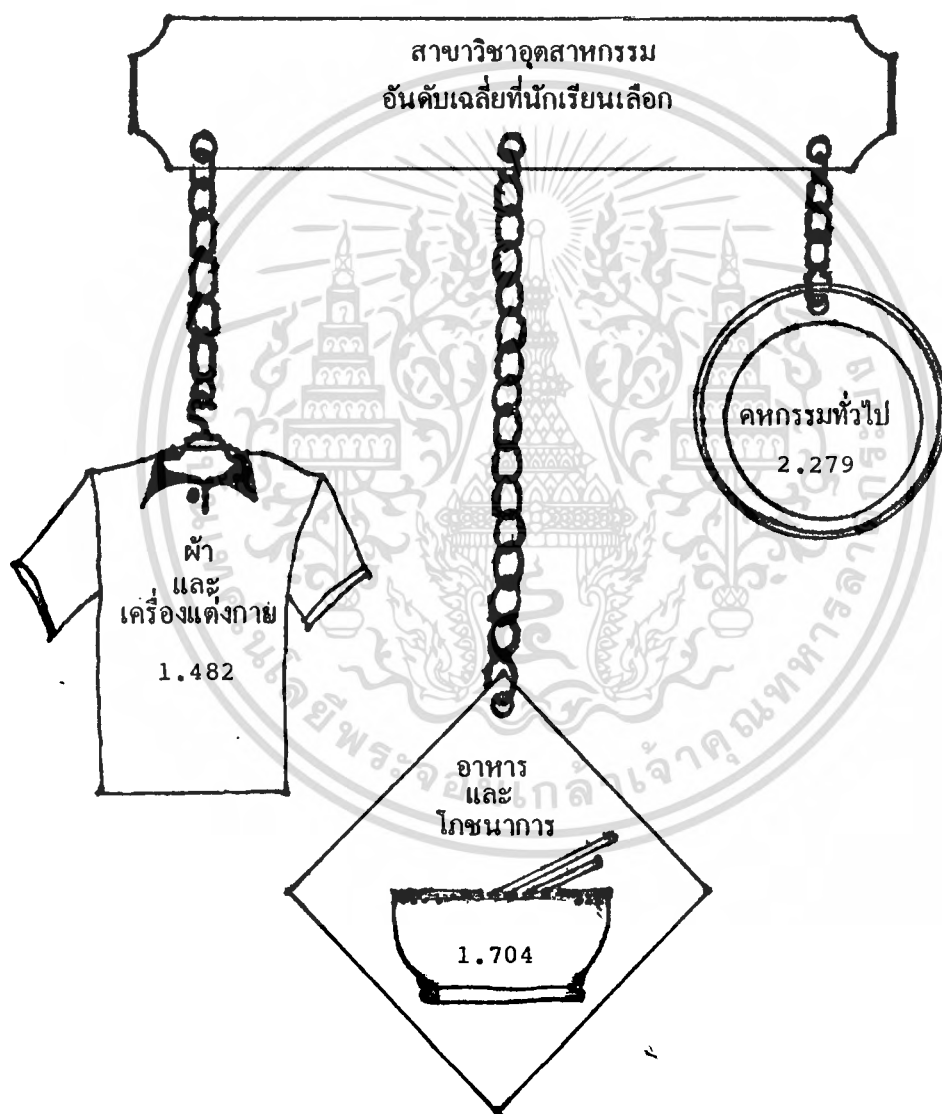

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ประเภทวิชาคหกรรมสาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย นักเรียนที่เป็น
กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการเรียนมากที่สุด รองลงมาเป็นสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

แผนภูมิที่ 12

แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาคหกรรมที่นักเรียนเลือก

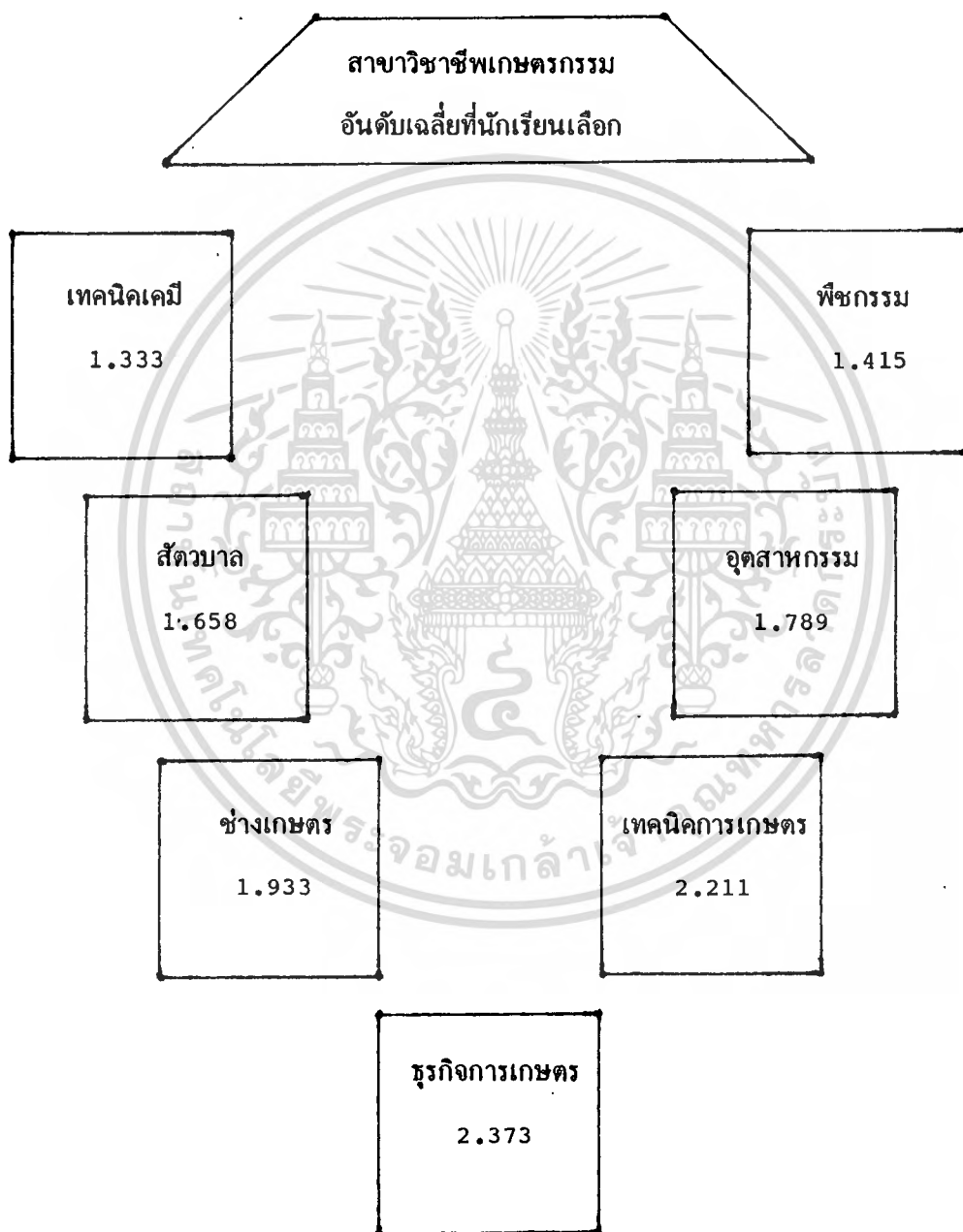

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 ประเภทวิชาเกษตรกรรมสาขาวิชาเทคนิคเคมี นักเรียนที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่างมีความต้องการเรียนมากที่สุด รองลงมาเป็นสาขาวิชาพืชกรรม

แผนภูมิที่ 13

แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาเกษตรกรรมที่นักเรียนเลือก

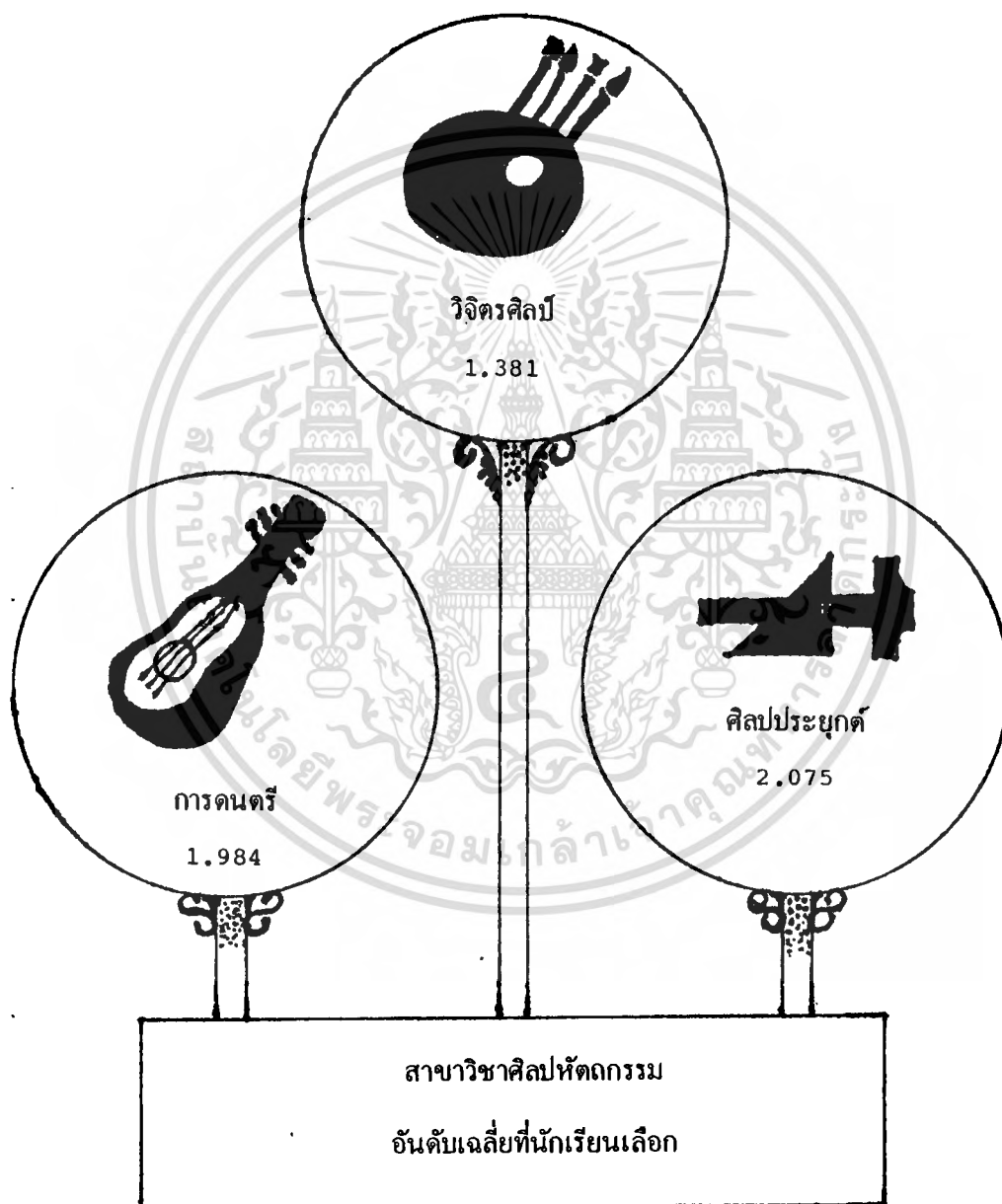

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6 ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมสาขาวิชาจิตรศิลป์ นักเรียนที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่างมีความต้องการเรียนมากที่สุด รองลงมาเป็นสาขาวิชาการดนตรี

แผนภูมิที่ 14

แสดงสาขาวิชาชีพในประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมที่นักเรียนเลือก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุป สาขาวิชาชีพที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนเป็นจำนวนมาก ได้แก่ สาขา
วิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างยนต์ การบัญชี และการเลขานุการ

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบ
อาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ

1. ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและ
ประกอบอาชีพแต่ละองค์ประกอบที่เกี่ยวกับลักษณะวิชาชีพ

ความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพสรุปผลโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบ
ของลักษณะวิชาชีพจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ ดังนี้

ตารางที่ 36

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียน
เลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

ที่	องค์ประกอบที่เกี่ยวกับลักษณะสาขาวิชาชีพ	$\bar{x}$
1.	ผู้ปกครองยินดีสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จ	3.053
2.	วิชาชีพที่เลือกนั้นมีความสำคัญต่อชุมชน	2.935
3.	วิชาชีพที่เลือกนั้นเรียนสำเร็จแล้วมีงานทำ	2.889
4.	วิชาชีพที่เลือกนั้นเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดี	2.856
5.	วิชาชีพที่เลือกนั้นเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีโอกาส ก้าวหน้า	2.845
6.	วิชาชีพที่เลือกนั้นตลาดแรงงานมีความต้องการบุคคลที่เรียน จบวิชานี้	2.724
7.	คุณสมบัติด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของคนที่ยื่น และประกอบอาชีพตามวิชาที่เลือกไว้	2.697
8.	ต้องใช้อุปกรณ์ใดบ้างในการเรียนและประกอบอาชีพ	2.599
9.	วิชาชีพที่เลือกนั้นมีกฎหมายควบคุมอาชีพ	2.380

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพแต่ละประเภทวิชา กับแต่ละองค์ประกอบของลักษณะวิชาชีพ

2.1 ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบเมื่อเรียนสำเร็จในวิชาที่เลือกแล้วมีงานทำ พบว่าประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาคหกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ จากค่าไค-สแควร์ 70.18168 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือองค์ประกอบทางด้านนี้ในแต่ละประเภทวิชาชีพมีความแตกต่างกันจริง

ตารางที่ 37

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพกับการมีงานทำ
เมื่อเรียนสำเร็จในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ประเภทวิชาชีพ	$\bar{x}$
เกษตรกรรม	3.0230
ช่างอุตสาหกรรม	2.9729
พาณิชยกรรม	2.8060
คหกรรม	2.7706
ศิลปหัตถกรรม	2.7045

$$\chi^2 = 70.18168$$

มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านคุณสมบัติ ด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของผู้ที่เลือกเรียนและประกอบอาชีพในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมสูงเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ จากค่าไค-สแควร์ 32.46216 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือองค์ประกอบด้านนี้ในแต่ละประเภทวิชาชีพไม่มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 38

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับคุณสมบัติด้านสติปัญญา
ความรู้ รูปร่างของผู้ที่เรียน และประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ประเภทวิชาชีพ	$\bar{x}$
ช่างอุตสาหกรรม	2.7491
ศิลปหัตถกรรม	2.6705
เกษตรกรรม	2.6552
พาณิชยกรรม	2.6543
คหกรรม	2.6147

$$\chi^2 = 32.46216$$

2.3 ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบความ
ต้องการบุคคลที่เรียนจบวิชาชีพที่เลือกไว้ในแต่ละประเภทวิชาชีพ พบว่าประเภทวิชาช่าง
อุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภท
วิชาศิลปหัตถกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ จากค่าไค-สแควร์ 56.95520 และ
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือองค์ประกอบด้านนี้ในแต่ละประเภทวิชาชีพมีความแตกต่าง
กันจริง

ตารางที่ 39

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงความต้องการบุคคล
ที่เรียนจบวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้ในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ประเภทวิชาชีพ	$\bar{x}$
ช่างอุตสาหกรรม	2.8230
พาณิชยกรรม	2.6594
เกษตรกรรม	2.6588
ศิลปหัตถกรรม	2.6136
คหกรรม	2.5370

$$\chi^2 = 56.95520$$

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่เกี่ยวกับองค์ประกอบเมื่อเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดีในแต่ละประเภทวิชาชีพ พบว่าประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ จากค่าไค-สแควร์ 80.07057 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือองค์ประกอบด้านนี้ในแต่ละประเภทวิชาชีพมีความแตกต่างกันจริง

ตารางที่ 40

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนสำเร็จแล้ว
ประกอบอาชีพมีรายได้ดีในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ประเภทวิชาชีพ	$\bar{x}$
เกษตรกรรม	3.0238
ช่างอุตสาหกรรม	2.9573
คหกรรม	2.8131
พาณิชยกรรม	2.7461
ศิลปหัตถกรรม	2.7386

$\chi^2 = 80.07057$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.5 ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่เกี่ยวกับองค์ประกอบเมื่อเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้าในแต่ละประเภทวิชาชีพ พบว่าประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ จากค่าไค-สแควร์ 57.27339 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือองค์ประกอบด้านนี้ในแต่ละประเภทวิชาชีพมีความแตกต่างกันจริง

ตารางที่ 41

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเมื่อเรียนสำเร็จแล้ว
ประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้าในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ประเภทวิชาชีพ	$\bar{x}$
ช่างอุตสาหกรรม	2.9164
พาณิชยกรรม	2.7828
ศิลปหัตถกรรม	2.7727
คหกรรม	2.6729
เกษตรกรรม	2.5070

$\chi^2 = 57.27339$ มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.6 ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ต้องใช้
เครื่องมืออุปกรณ์ในการเรียนและประกอบอาชีพ พบว่าประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1
รองลงมาประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และ
ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ตามลำดับ จากค่าไค-สแควร์ 57.58377 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 นั่นคือองค์ประกอบทางด้านนี้ในแต่ละประเภทวิชาชีพมีความแตกต่างกันจริง

ตารางที่ 42

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่ต้องใช้อุปกรณ์ในการเรียน
และประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ประเภทวิชาชีพ	$\bar{x}$
เกษตรกรรม	2.7907
คหกรรม	2.7685
ศิลปหัตถกรรม	2.7159
ช่างอุตสาหกรรม	2.6517
พาณิชยกรรม	2.4897

$\chi^2 = 57.58377$ มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7 ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบมีกฎหมายควบคุมอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ พบว่าประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามลำดับ จากค่าไค-สแควร์ 42.16256 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือองค์ประกอบทางด้านนี้ในแต่ละประเภทวิชาชีพมีความแตกต่างกันจริง

ตารางที่ 43

แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพมีกฎหมายควบคุม
ในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ประเภทวิชาชีพ	$\bar{x}$
เกษตรกรรม	2.4884
ช่างอุตสาหกรรม	2.4215
ศิลปหัตถกรรม	2.3409
พาณิชยกรรม	2.3340
คหกรรม	2.3119

$\chi^2 = 42.16256$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.8 ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบมีความสำคัญต่อชุมชนในแต่ละประเภทวิชาชีพ พบว่าประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ประเภทวิชาคหกรรม ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ จากค่าไค-สแควร์ 93.68090 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือองค์ประกอบทางด้านนี้ในแต่ละประเภทวิชาชีพมีความแตกต่างกันจริง

ตารางที่ 44
แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่มีความสำคัญ
ต่อชุมชนในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ประเภทวิชาชีพ	$\bar{x}$
เกษตรกรรม	3.3372
ช่างอุตสาหกรรม	3.0237
คหกรรม	2.8349
พาณิชยกรรม	2.8294
ศิลปหัตถกรรม	2.7159

$\chi^2 = 93.68090$ มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.9 ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพเกี่ยวกับองค์ประกอบผู้ปกครอง สนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จในแต่ละประเภทวิชาชีพ พบว่าประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็น อันดับ 1 รองลงมาประเภทวิชาพาณิชยกรรม ประเภทวิชาเกษตรกรรม ประเภทวิชาคหกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม ตามลำดับ จากค่าไค-สแควร์ 66.06795 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือองค์ประกอบทางด้านนี้ในแต่ละประเภทวิชาชีพมีความแตกต่างกันจริง

ตารางที่ 45
แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพถึงผู้ปกครองสนับสนุน
ให้เรียนจนสำเร็จในแต่ละประเภทวิชาชีพ

ประเภทวิชาชีพ	$\bar{x}$
ช่างอุตสาหกรรม	3.1550
พาณิชยกรรม	3.0010
เกษตรกรรม	2.9186
คหกรรม	2.7982
ศิลปหัตถกรรม	2.7841

$\chi^2 = 66.06795$ มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพ 9 องค์ประกอบ พบว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 ซึ่งมี 5 องค์ประกอบ คือ เรียนสำเร็จแล้วมีงานทำ เรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดี เครื่องมืออุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการเรียนและประกอบอาชีพ มีกฎหมายควบคุมอาชีพ และมีความสำคัญต่อชุมชน แต่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมเพียงจำนวน 89 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,413 คน

นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 ซึ่งมี 4 องค์ประกอบ คือ ด้านคุณสมบัติ ด้านสติปัญญา ความรู้ ุปร่างของผู้เรียนและประกอบอาชีพ ความต้องการบุคคลที่เรียนจบ เรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้า และผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมสูงมากจำนวน 1,130 คนคิดเป็นร้อยละ 46.8 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,413 คน อาชีพส่วนใหญ่ของบิดามารดาและผู้ประกอบการมีอาชีพเกษตรกร

นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในประเภทวิชาพาณิชยกรรมระดับปานกลาง แต่ประเภทวิชาคหกรรมและประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีระดับความรู้ความเข้าใจน้อยมากเป็นอันดับ 5 เท่ากัน

ตารางที่ 46

สรุประดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

ที่	องค์ประกอบที่เกี่ยวกับลักษณะวิชาชีพ	ค่าเฉลี่ย				
		อุตสาหกรรม	พาณิชยกรรม	คหกรรม	เกษตรกรรม	ศิลปหัตถกรรม
1.	ผู้ปกครองสนับสนุน	3.155(1)	3.001	2.798	2.919	2.784
2.	ความสำคัญต่อชุมชน	3.024	2.829	2.835	3.337(1)	2.716
3.	สำเร็จแล้วมีงานทำ	2.973	2,806	2.771	3.023(1)	2.705
4.	มีรายได้ดี	2.957	2.746	2.813	3.024(1)	2.739
5.	มีโอกาสก้าวหน้า	2.916(1)	2.783	2.673	2.507	2.773
6.	ความต้องการบุคคล	2.820(1)	2.659	2.537	2.659	2.614
7.	คุณสมบัติผู้เรียน	2.749(1)	2.654	2.615	2.655	2.671
8.	อุปกรณ์ที่ใช้เรียนและประกอบอาชีพ	2.652	2.490	2.769	2.791(1)	2.716
9.	มีกฎหมายควบคุม	2.422	2.334	2.312	2.488(1)	2.341
		2.852	2.700	2.680	2.842	2.673

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นำไปเผยแพร่โดยไม่ขออนุญาต หากพบการนำเอกสารนี้ไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต กรุณาแจ้งให้ทราบเพื่อทำการดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 3 แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น ด้านบุคคล การเงิน ความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว เกียรติยศและชื่อเสียง ลักษณะงานและความก้าวหน้า สรุปผลเป็นระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพล และความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจกับตัวแปร ดังนี้

1. ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ

1.1 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ พบว่านักเรียนเลือกเรียนด้วยตนเองเป็นอันดับ 1 รองลงมาบิดาแนะนำให้เรียน มารดาแนะนำให้เรียน เรียนตามคนส่วนมาก ครูแนะแนวแนะนำให้เรียน ผู้อุปการะทางการเงินแนะนำให้เรียน ครูประจำชั้นแนะนำให้เรียน เรียนตามพี่น้องและญาติสนิท และเรียนตามเพื่อน ๆ ที่รักและชอบพอกัน ตามลำดับ

ตารางที่ 47

แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	$\bar{X}$
1.	เลือกเรียนด้วยตนเอง	4.100
2.	บิดาแนะนำให้เรียน	3.272
3.	มารดาแนะนำให้เรียน	3.164
4.	เรียนตามคนส่วนมาก	3.157
5.	ครูแนะแนวแนะนำให้เรียน	3.076
6.	ผู้อุปการะทางการเงินแนะนำให้เรียน	2.996
7.	ครูประจำชั้นแนะนำให้เรียน	2.523
8.	เรียนตามพี่น้องและญาติสนิท	1.970
9.	เรียนตามเพื่อน ๆ ที่รักและชอบพอกัน	1.847

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ทำให้ให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ พบว่าหางานทำง่ายรายได้ดีเป็นอันดับ 1 รองลงมาประกอบอาชีพส่วนตัวรายได้ดี มีโอกาสทำงานหารรายได้ขณะเรียน บิดามารดาฐานะดีพออุดหนุนให้เรียนจบ สถานประกอบการภาคเอกชนจ้างเงินเดือนสูง ประกอบอาชีพอิสระได้มีโอกาสร่ำรวยเร็ว มีรายได้ดีเพราะสามารถประดิษฐ์ซ่อมแซมให้บริการ และไม่มีทุนต้องการประกอบอาชีพทันทีที่จบ ปวช. ตามลำดับ

ตารางที่ 48

แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ทำให้
นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	$\bar{x}$
1.	หาทำงานได้ง่าย มีรายได้ดี	3.525
2.	ประกอบอาชีพส่วนตัวรายได้ดี	3.407
3.	มีโอกาสทำงานหารรายได้ขณะเรียน	3.380
4.	บิดามารดาฐานะดีพออุดหนุนให้เรียนจบ	3.353
5.	สถานประกอบการภาคเอกชนจ้างเงินเดือนสูง	3.330
6.	ประกอบอาชีพอิสระได้มีโอกาสร่ำรวยเร็ว	3.222
7.	มีรายได้ดีเนื่องจากประดิษฐ์สิ่งของ ซ่อมแซมของใช้ และจากงานการให้บริการ	3.120
8.	ไม่มีทุนต้องการประกอบอาชีพทันทีที่จบ ปวช.	2.871

1.3 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ: พบว่าความถนัดและความสนใจวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพที่เลือกเป็นอันดับ 1 รองลงมาวิชาชีพที่เลือกมีประโยชน์ร่างกายและสุขภาพเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก สติปัญญาและความสามารถเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก นำไปประกอบอาชีพส่วนตัว บุคลิกภาพและนิสัยเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก สถานภาพทางการเงินเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำ และเพื่อรับช่วงงานของบิดามารดา ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 49

แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจ
และเหตุผลส่วนตัวที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	$\bar{x}$
1.	มีความถนัดและความสนใจในวิชาต่าง ๆ	3.794
2.	วิชาชีพที่เลือกมีประโยชน์	3.737
3.	ร่างกายและสุขภาพเหมาะกับวิชาชีพที่เลือก	3.693
4.	สติปัญญาและความสามารถเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก	3.664
5.	นำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัว	3.531
6.	บุคลิกภาพและนิสัยเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก	3.514
7.	สถานภาพทางการเงินเหมาะสมกับวิชาชีพที่เลือก	3.341
8.	ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำ	3.089
9.	เพื่อรับช่วงงานของบิดามารดา	2.532

1.4 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ พบว่าความต้องการประกอบอาชีพอิสระโดยใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัวเป็นอันดับ 1 รองลงมาต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศชาติต้องการ ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคเฉพาะตัว ต้องการประกอบอาชีพตามผู้ที่เคยประกอบอาชีพนี้แล้วรุ่งเรือง และต้องการประกอบอาชีพที่เป็นกำลังในระดับกลางของประเทศชาติ ตามลำดับ

ตารางที่ 50

แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรติยศชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	$\bar{x}$
1.	ต้องการประกอบอาชีพอิสระโดยใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว	3.730
2.	ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศชาติต้องการ	3.621
3.	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคเฉพาะตัว	3.442
4.	ต้องการประกอบอาชีพตามผู้ที่เคยประกอบอาชีพนี้แล้วรุ่งเรือง	3.422
5.	ต้องการประกอบอาชีพที่เป็นกำลังในระดับกลางของประเทศชาติ	3.359

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ภายใต้การดำเนินงานของศูนย์วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการศึกษา

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้าที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ พบว่าต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่ายเป็นอันดับ 1 รองลงมาต้องการประกอบอาชีพส่วนตัว ต้องการแต่งกายตามสบายในการประกอบอาชีพ ต้องการหารายได้ขณะเรียน ต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้ต้องใช้กำลังกาย ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่ต้องปลดเกษียณอายุ และต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้ต้องเสี่ยงอันตราย ตามลำดับ

ตารางที่ 51

แสดงระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า
ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	$\bar{x}$
1.	ต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่าย	4.103
2.	ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัว	3.749
3.	ต้องการแต่งกายตามสบายในการประกอบอาชีพ	3.535
4.	ต้องการหารายได้ขณะเรียน	3.499
5.	ต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้ต้องใช้กำลังกาย	3.381
6.	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่ต้องปลดเกษียณอายุ	3.369
7.	ต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้ต้องเสี่ยงอันตราย	3.036

ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ พบว่าทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้ามีแรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงเป็นอันดับ 1 รองลงมาด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว ด้านการเงิน และด้านบุคคล ตามลำดับ แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในแต่ละด้าน มีดังนี้

ด้านบุคคล แรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงสุด คือ นักเรียนเลือกเรียนด้วยตนเอง

ด้านการเงิน แรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงสุด คือ หางานหาง่ายรายได้ดี

ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว แรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงสุด คือ ความถนัดและความสนใจวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพที่เลือก

ตารางที่ 52

สรุประดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	$\bar{X}$
1.	ด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า	3.5246
2.	ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง	3.5128
3.	ด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว	3.4328
4.	ด้านการเงิน	3.2785
5.	ด้านบุคคล	2.9005

ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง แรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงสุด คือ ความต้องการประกอบอาชีพโดยใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว

ด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า แรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงสุด คือ ต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่าย

สรุป ข้อค้นพบแรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงสุดบ่งชี้ให้เห็นว่า ความเป็นตัวของตัวเอง ความถนัดและความสนใจในวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพที่เลือก ความต้องการประกอบอาชีพอิสระ ความต้องการหางานทำได้ง่าย และประกอบอาชีพที่ถนัดมีสูงสุดในนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพของนักเรียน

2.1 ความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมีดังนี้

2.1.1 บิดาเป็นผู้แนะนำมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ตารางที่ 53

แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลกับลักษณะโรงเรียน
เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	χ ²					
		ลักษณะโรงเรียน	เพศ	อายุ	ผลสัมฤทธิ์	อาชีพผู้ปกครอง	วิชาชีพ
1.	บิดาเป็นผู้แนะนำ		41.892**		62.916**	64.735**	51.882**
2.	มารดาเป็นผู้แนะนำ	16.230**		49.944**	63.251**		40.507**
3.	เรียนตามพี่ ๆ น้อง ๆ และญาติ	23.486**	26.316*		49.089**		
4.	เรียนตามเพื่อนที่รักและ ชอบพอกัน	9.071*	29.706**		50.490**		53.959**
5.	ครูประจำชั้นแนะนำ	66.381**	25.084**				
6.	ครูแนะแนวแนะนำ	18.010**	22.579*				
7.	ผู้ปกครองทางการเงิน แนะนำ	14.956**	28.256**	38.277*		55.745*	56.711**
8.	เลือกด้วยตนเอง	10.103*				62.961**	
9.	คนส่วนมากนิยมเรียน						81.736**

* มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1.2 มารดาเป็นผู้แนะนำมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับลักษณะโรงเรียน อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพ

2.1.3 เรียนตามพี่ ๆ น้อง ๆ และญาติมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับลักษณะโรงเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประเภทวิชาชีพ และที่ระดับ .05 กับเพศ

2.1.4 เรียนตามเพื่อนที่รักและชอบพอกันมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพที่ระดับ .05 กับลักษณะโรงเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.5 ครูประจำชั้นแนะนำมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับลักษณะโรงเรียน และเพศ

2.1.6 ครูแนะแนวแนะนำมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับลักษณะโรงเรียน และที่ระดับ .05 กับเพศ

2.1.7 ผู้ประกอบการทางการเงินแนะนำมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับลักษณะโรงเรียน เพศ และประเภทวิชาชีพ ที่ระดับ .05 กับอายุ และอาชีพผู้ประกอบการ

2.1.8 เลือกด้วยตนเองมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับอาชีพผู้ประกอบการ ที่ระดับ .05 กับลักษณะโรงเรียน

2.1.9 คนส่วนมากนิยมเรียนมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับประเภทวิชาชีพ

สรุป แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคล 9 ประการ มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับลักษณะโรงเรียนมากที่สุดถึง 7 ประการ รองลงมาเพศ ประเภทวิชาชีพ 6 ประการ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4 ประการ อาชีพผู้ประกอบการ 3 ประการ และอายุ 2 ประการ

2.2 ความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ประกอบการ และประเภทวิชาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมี ดังนี้

2.2.1 บิดามารดามีฐานะการเงินดีพอที่จะอุดหนุนให้เรียนจนสำเร็จมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ประกอบการ และประเภทวิชาชีพ

2.2.2 มีโอกาสทำงานหารรายได้ขณะกำลังเรียนมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับเพศ

2.2.3 เมื่อเรียนสำเร็จหางานง่ายและรายได้ดีมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมี

ตารางที่ 54

แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินกับลักษณะโรงเรียน เพศ
อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	χ^2					
		ลักษณะโรงเรียน	เพศ	อายุ	ผลสัมฤทธิ์	อาชีพผู้ปกครอง	วิชาชีพ
1.	บิดามารดามีฐานะการเงินดีพอที่จะอุดหนุนให้เรียนจนสำเร็จ	54.130**	24.677**	56.757**	41.620**	181.649**	44.720**
2.	มีโอกาสทำงานหารายได้ขณะกำลังเรียน		23.955*				
3.	เมื่อเรียนสำเร็จหางานง่ายและรายได้ดี		25.661**		53.117**		
4.	ประกอบอาชีพอิสระมีโอกาสร่ำรวยได้เร็ว		38.044**	46.685**	53.842**		46.503**
5.	สถานประกอบการภาคเอกชนจ้างผู้จบสายอาชีพเงินเดือนสูง		35.621**		35.638*		82.267**
6.	ออกประกอบอาชีพส่วนตัวมีรายได้ดี		46.360**		37.638*		73.324**
7.	รายได้ดีเพราะสามารถประดิษฐ์สิ่งของซ่อมแซมของใช้		110.685**				145.474**
8.	ไม่มีทุนเรียนอยากประกอบอาชีพหลังจากเรียนจบ	33.341**	32.095**	48.743**		91.533**	65.843**

* มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.4 ประกอบอาชีพอิสระมีโอกาสร่ำรวยได้เร็วมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพ

2.2.5 สถานประกอบการภาคเอกชนจ้างผู้จบสายอาชีพเงินเดือนสูงมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ และประเภทวิชาชีพ ที่ระดับ .05 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.6 ออกประกอบอาชีพส่วนตัวมีรายได้ดีมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ และประเภทวิชาชีพ ที่ระดับ .05 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.7 รายได้ดีเพราะสามารถประดิษฐ์สิ่งของซ่อมแซมของใช้หรือมีรายได้จากงานให้บริการมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ และประเภทวิชาชีพ

2.2.8 ไม่มีทุนเรียนอยากประกอบอาชีพหลังจากเรียนจบระดับ ปวช. มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ

สรุป แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านการเงิน 8 ประการ มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับเพศมากที่สุดถึง 8 ประการ รองลงมาประเภทวิชาชีพ 6 ประการ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5 ประการ อายุ 3 ประการ อาชีพผู้อุปการะและลักษณะโรงเรียน 2 ประการ

2.3 ความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพกับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีดังนี้

2.3.1 วิชาชีพที่เลือกเหมาะกับสติปัญญาและความสามารถมีความเกี่ยวข้องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ และประเภทวิชาชีพ ที่ระดับ .05 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตารางที่ 55

แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัวกับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	χ^2					
		ลักษณะโรงเรียน	เพศ	อายุ	ผลสัมฤทธิ์	อาชีพผู้ปกครอง	วิชาชีพ
1.	วิชาชีพที่เลือกเหมาะสมกับสติปัญญาและความสามารถ		38.935**		39.155*		98.827**
2.	มีความถนัดและความสนใจในวิชาต่าง ๆ				65.521**		64.540**
3.	บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ		55.306**	40.805**	57.309**	58.393**	84.582**
4.	วิชาที่เลือกเรียนมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน						63.345**
5.	ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำ		24.877**		44.774**		47.273**
6.	ต้องการเรียนเพื่อรับช่วงงานบิดามารดา	14.001**	27.929**	38.746*	70.085**		85.429**
7.	ต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัว	16.161**	34.637**	41.217*		48.789*	60.890**
8.	สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ	10.379*	32.962**		42.231**	83.168**	58.014**
9.	ร่างกายและสุขภาพเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพ					57.717**	

* มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปเผยแพร่ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.2 มีความถนัดและสนใจวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพที่เลือกเรียนมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพ

2.3.3 บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ

2.3.4 วิชาที่เลือกเรียนมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับประเภทวิชาชีพ

2.3.5 ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพ

2.3.6 ต้องการเรียนเพื่อรับช่วงงานบิดามารดามีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับลักษณะโรงเรียน เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพ ที่ระดับ .05 กับอายุ

2.3.7 ต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัวมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับลักษณะโรงเรียน เพศ และประเภทวิชาชีพ ที่ระดับ .05 กับอายุ และอาชีพผู้อุปการะ

2.3.8 สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ ที่ระดับ .05 กับลักษณะโรงเรียน

2.3.9 ร่างกายและสุขภาพเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับอาชีพผู้อุปการะ

สรุป แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว

9 ประการ มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับประเภทวิชาชีพมากที่สุดถึง 8

ประการ รองลงมาเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 6 ประการ อาชีพผู้อุปการะ 4 ประการ

ลักษณะโรงเรียนและอายุ 3 ประการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรตินิยมและชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพกับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีดังนี้

2.4.1 เรียนสำเร็จแล้วจะเป็นกำลังในระดับกลางที่ประเทศกำลังต้องการ มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพที่ระดับ .05 กับลักษณะโรงเรียน

2.4.2 ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคต่าง ๆ เฉพาะตัว บุคคลมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ และประเภทวิชาชีพ

2.4.3 ต้องการประกอบอาชีพเพราะผู้อื่นประกอบอาชีพนี้รุ่งเรืองมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ และประเภทวิชาชีพ

2.4.4 ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศกำลังต้องการมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพ

2.4.5 ต้องการประกอบอาชีพอิสระโดยใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับอาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ

สรุป แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านเกียรตินิยมและชื่อเสียง 5 ประการ มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับประเภทวิชาชีพมากที่สุด 5 ประการ รองลงมาเพศ 4 ประการ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2 ประการ ลักษณะโรงเรียนและอาชีพผู้อุปการะ 1 ประการ อายุไม่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 56

แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียง
กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	χ^2					
		ลักษณะโรงเรียน	เพศ	อายุ	ผลสัมฤทธิ์	อาชีพผู้ปกครอง	วิชาชีพ
1.	เรียนสำเร็จแล้วเป็นกำลัง ในระดับกลางที่ประเทศ กำลังต้องการ	9.058*	59.894**		79.276**		128.241**
2.	ต้องการประกอบอาชีพที่ อาศัยและเทคนิคต่าง ๆ เฉพาะตัวบุคคล		31.331**				65.980**
3.	ต้องการประกอบอาชีพ เพราะผู้อื่นประกอบอาชีพ นี้รุ่งเรือง		36.068**				65.204**
4.	ต้องการประกอบอาชีพ ที่สังคมนิยมและประเทศ กำลังต้องการ		25.183**		45.449**		93.960**
5.	ต้องการประกอบอาชีพ อิสระโดยใช้ความ สามารถพิเศษเฉพาะตัว					46.641**	61.318**

* มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.5 ความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพล
ด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน
เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพของนักเรียนอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 57

แสดงความเกี่ยวข้องกันของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า
กับลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ลำดับ	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	χ^2					วิชาชีพ
		ลักษณะโรงเรียน	เพศ	อายุ	ผลสัมฤทธิ์	อาชีพผู้ปกครอง	
1.	ต้องการประกอบอาชีพเป็นส่วนตัว	17.750**				45.374*	71.364**
2.	ต้องการประกอบอาชีพที่แต่งกายตามสบาย		20.462*		40.366**		73.514**
3.	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงแม้จะเสี่ยงอันตราย		101.114**		50.989**		132.378**
4.	ต้องการเรียนเพราะหารายได้ขณะเรียนได้		24.110**				
5.	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงแม้จะต้องใช้กำลังกาย		88.670**				103.501**
6.	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มีการปลดเกษียณอายุ		28.205**		41.834**		55.089**
7.	ต้องการประกอบอาชีพที่ทำงานทำได้ง่าย	10.522*	42.620**		70.595**	56.620**	74.806**

* มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.5.1 ต้องการประกอบอาชีพเป็นส่วนตัวมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับลักษณะโรงเรียน และประเภทวิชาชีพ ที่ระดับ .05 กับอาชีพผู้ปกครอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5.2 ต้องการประกอบอาชีพที่แต่งกายตามสบายมีความเกี่ยวข้องกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพ ที่ระดับ .05 กับเพศ

2.5.3 ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงแม้จะเสี่ยงอันตรายมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพ

2.5.4 ต้องการเรียนเพราะหารายได้ขณะเรียนได้มีความเกี่ยวข้องกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ

2.5.5 ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงแม้จะต้องใช้กำลังกายมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ และประเภทวิชาชีพ

2.5.6 ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มีการปลดเกษียณอายุ มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประเภทวิชาชีพ

2.5.7 ต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่ายมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพ ที่ระดับ .05 กับลักษณะโรงเรียน

สรุป แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า 7 ประการมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับประเภทวิชาชีพและเพศมากที่สุด 6 ประการ รองลงมาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4 ประการ อาชีพผู้อุปการะและลักษณะโรงเรียน 2 ประการ อายุไม่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคล ด้านการเงิน ด้านความถนัด ความสนใจและ เหตุผลส่วนตัว ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านลักษณะงานและความก้าวหน้ามีแรงจูงใจรวม 38 ประการ พบว่ามีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับประเภทวิชาชีพมากที่สุดถึง 31 ประการ รองลงมาเพศ 30 ประการ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 21 ประการ ลักษณะโรงเรียน 15 ประการ อาชีพผู้อุปการะ 12 ประการ และอายุน้อยที่สุด 7 ประการ

ตารางที่ 58

สรุปความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ
ตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
อาชีพผู้ปกครอง และประเภทวิชาชีพ

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพล	ตัวแปร					
		ลักษณะโรงเรียน	เพศ	อายุ	ผลสัมฤทธิ์	อาชีพผู้ปกครอง	วิชาชีพ
1.	ด้านบุคคล 9 ประการ	7	6	2	4	3	6
2.	ด้านการเงิน 8 ประการ	2	8	3	5	2	6
3.	ด้านความถนัด ความสนใจ 9 ประการ	3	6	3	6	4	8
4.	ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง 5 ประการ	1	4	-	2	1	5
5.	ด้านลักษณะงานและ ความก้าวหน้า 7 ประการ	2	6	-	4	2	6
	รวม 38 ประการ	15	30	8	21	12	31

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลของการวิจัยต่อไปนี้ จะอภิปรายจากผลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลของการวิจัยที่น่าสนใจเป็นเรื่อง ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 ความต้องการในการเลือกศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในจังหวัดสุพรรณบุรี

1. ผลการวิจัยข้อมูลรายละเอียดส่วนตัวของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเรื่องลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้ปกครอง รายได้ผู้ปกครอง ความพร้อมและข้อจำกัดในการเรียน หมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาที่นักเรียนทำคะแนนได้มาก - น้อย และชอบมาก - น้อย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับการเลือกเรียนต่อของนักเรียน พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2531 มีความสนใจเรียนวิชาชีพมากกว่าเรียนวิชาสามัญ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นาวัน รุ่งรส¹ ที่พบว่านักเรียนเลือกเรียนต่อสายอาชีพมากกว่าสายสามัญ เนื่องจากนักเรียนมีความเข้าใจในโลกของงานอาชีพประกอบด้วยมีการสำรวจความถนัด ความสนใจ และความเหมาะสมของตนเองกับวิชาชีพและอาชีพในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งตรงกันข้อเสนเทศทาง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีพที่มีผลต่อการเลือกเรียนและประกอบอาชีพของ ภัทรกานต์ เฝ้าบุญเกิด² ที่ว่าแต่ละคนจะต้องรู้และเข้าใจสภาพของตัวเอง ต้องได้ข้อมูลว่ามีอาชีพอะไรบ้างในโลกของอาชีพที่มนุษย์ประกอบกิจกรรมอยู่ในปัจจุบันและอนาคต พร้อมทั้งศึกษาลักษณะงานของแต่ละอาชีพซึ่งมีลักษณะทำงานที่แตกต่างกัน เมื่อนำข้อมูลตนเองเปรียบเทียบกับข้อมูลของงานอาชีพเพื่อพิจารณาความเหมาะสมกับอาชีพก่อนตัดสินใจเลือกอาชีพ สอดคล้องกับการค้นพบของ สุดใจ เหล่าสุนทร³ ในเรื่องหลักการเลือกอาชีพว่าผู้เรียนวิชาชีพควรพิจารณาตนเองกับลักษณะวิชาชีพที่เลือกไว้มีความเกี่ยวข้องกันเพียงไรก่อนการตัดสินใจเลือกเรียนและประกอบอาชีพนั้น ขณะเดียวกันกับในช่วงนี้รัฐบาลได้มีการพัฒนาเศรษฐกิจทางด้านอุตสาหกรรมมาก ทำให้การขยายตัวภาคธุรกิจมีมาก ทำให้เกิดความต้องการแรงงานมาก รวมทั้งระบบการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ รวดเร็วและการแนะนำของโรงเรียนมีประสิทธิภาพขึ้น ทำให้นักเรียนได้รู้ถึงความต้องการกำลังคนในอาชีพต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนช่วยในการเลือกอาชีพและความสนใจในอาชีพเป็นอย่างมาก จึงทำให้นักเรียนสนใจเรียนวิชาชีพมากกว่าวิชาสามัญ

การเลือกเรียนวิชาชีพนั้นได้พบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีนักเรียนชายจำนวน 1,130 คนคิดเป็นร้อยละ 46.8 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมในสาขาวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และช่างยนต์สูงสุด นักเรียนหญิงจำนวน 997 คนคิดเป็นร้อยละ 41.3 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมในสาขาวิชาการบัญชี และสาขาวิชาการเลขานุการสูงสุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ นาวัน รุ่งรส⁴ ที่พบว่านักเรียนที่เลือกเรียนต่อสายอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมเลือกเรียนเลขานุการ รองลงมาเป็นประเภทช่าง งานวิจัยของ ณรงค์ศักดิ์ - คิตโตเสถาและคณะ⁵ ได้ค้นพบตรงกับงานวิจัยของ สุนนรัตน์ กันหลง⁶ ว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงเลือกอาชีพไม่เหมือนกัน นักเรียนชายสนใจงานอาชีพกลางแจ้ง งานจักรกล งานวิทยาศาสตร์ และงานคำนวณมากกว่านักเรียนหญิงซึ่งสนใจงานอาชีพบริการสังคม งานวรรณกรรม งานเสมียน และงานวิจัยของ มารศรี กองเกตุ⁷ พบเช่นกันว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงสนใจในอาชีพต่างกัน นักเรียนชายสนใจในอาชีพช่างฝีมือและงานกลางแจ้งรองจากงานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นักเรียนหญิงสนใจในอาชีพงานวรรณกรรม บริการ และสังคมรองจากงานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จากการวิจัยครั้งนี้ค้นพบว่านักเรียนชายสนใจในวิชาชีพประเภทช่างอุตสาหกรรม นักเรียนหญิงสนใจในวิชาชีพประเภทพาณิชยกรรม จะเห็นว่าตรงกับที่ค้นพบจาก

ผู้ที่ได้เคยวิจัยที่ว่า นักเรียนชายสนใจงานกลางแจ้ง งานจักรกล ส่วนนักเรียนหญิงสนใจงานด้านการค้า ไม่ว่างรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บริการสังคม งานเสมียน งานวรรณกรรม

อายุของผู้ที่เลือกเรียนวิชาชีพพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่สนใจเรียนวิชาชีพส่วนใหญ่ อายุ 15 ปีขึ้นไปถึง 16 ปีมีจำนวน 1,669 คนคิดเป็นร้อยละ 69.2 ทั้งนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ซึ่งบุคคลในช่วงวัยนี้เริ่มมีความสนใจในอาชีพ มองความถนัด ความสนใจในตัวเองประกอบการคาดการณ์ถึงอาชีพในอนาคต เตรียมตัวเข้าสู่อุปการเป็นผู้ใหญ่ นักเรียนหญิงเริ่มคิดถึงการเป็นภรรยา เป็นแม่บ้าน นักเรียนชายเริ่มวางแผนการประกอบอาชีพ สอดคล้องกับ Ginzberg⁸ ที่ว่าบุคคลในวัยนี้เลือกอาชีพโดยยึดความสนใจ ความสามารถ ค่านิยมในอาชีพ นั้น ๆ สัมพันธ์กับความเพ้อฝัน อาจมีการเปลี่ยนแปลงในการปรับตัวเข้าหาบทบาทเพราะเป็นระยะ หัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับปัญหาการตัดสินใจอนาคตของตนมากกว่าปัจจุบัน งานวิจัยของ เฉลิมชัย อุบลพงษ์⁹ และ นาวัน รุ่งรส¹⁰ พบตรงกันว่าอายุของนักเรียนที่ แตกต่างกันไปไม่มีความสำคัญต่อความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียน ส่วนงานวิจัยของ ณรงค์ศักดิ์ คัดโสดา และคณะ¹¹ อำไพ จิตต์วัฒน์¹² และอัญชลี บุญพาพิบูลย์¹³ ค้นพบ สอดคล้องกันว่านักเรียนชายหญิงที่อายุต่างกันมีความสามารถในการเลือกอาชีพไม่แตกต่างกัน และ เลือกอาชีพได้ถูกต้องเหมาะสมกับตนเองตามความจริง จากนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างกำลังเรียน ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อายุส่วนใหญ่จึงอยู่ระหว่าง 15 ปีขึ้นไปถึง 16 ปี เพราะช่วงอายุ เข้าเรียนในระบบโรงเรียนตามระบบการศึกษาของประเทศทำให้ส่วนใหญ่อยู่ในวัยเดียวกัน แต่จาก ผลการวิจัยที่มีผู้ได้ค้นพบ อายุไม่มีความสำคัญต่อการเลือกเรียน และอายุในวัยนี้เริ่มมีความสนใจ ในอาชีพที่เหมาะสมกับความถนัด ความสามารถของตนเอง และปรับเปลี่ยนไปตามอายุ ตามข้อมูลที่ได้จากประสบการณ์ด้านต่าง ๆ เพื่อการเลือกและตัดสินใจประกอบอาชีพในอนาคตที่พึงพอใจใน ความมั่นคงและความก้าวหน้าในอาชีพ

การเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้พบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับคะแนน 1.50 - 2.50 จำนวน 1,850 คนคิดเป็นร้อยละ 76.6 ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง หมวดวิชาชีพเป็นหมวดวิชาที่นักเรียนส่วนใหญ่ชอบและทำ คะแนนได้มาก หมวดวิชาภาษาอังกฤษเป็นหมวดวิชาที่นักเรียนส่วนใหญ่ชอบและทำคะแนนได้น้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชชชัย ชัยจิรฉายากุล¹⁴ ที่พบว่านักเรียนที่เลือกเรียนสายอาชีพมีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 58.0 ส่วนนักเรียนที่เลือกเรียนสายสามัญ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระดับดีคิดเป็นร้อยละ 40.0 งานวิจัยของ นิภา วัฒนเวทิน¹⁵ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชมาธร พันธุมโพธิ¹⁶ พบตรงกันว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปานกลางและต่ำสนใจในอาชีพหมวดการบริการและเสมียน ผลการวิจัยที่มีผู้ค้นพบและที่ได้จากการ วิจัยครั้งนี้ตรงกันที่ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางสนใจเรียนวิชาชีพ และ ในการวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่สนใจเรียนวิชาชีพชอบและทำคะแนนในหมวด วิชาชีพได้มาก แสดงให้เห็นถึงนักเรียนได้เลือกวิชาที่ศึกษาต่อตรงตามความสนใจ ความสามารถ เป็นกรเลือกเรียนต่อที่ถูกต้องและตรงความจริง ตรงกับงานวิจัยของ ราตรี รุ่งโรจน์¹⁷ ที่พบว่า เหตุสำคัญที่นักเรียนเลือกเรียนต่อขึ้นอยู่กับความเหมาะสมกับระดับสติปัญญามากที่สุด

การเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้พบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมี จำนวน 1,085 คนคิดเป็นร้อยละ 45.0 จำนวน 1,141 คนคิดเป็นร้อยละ 47.3 และ จำนวน 195 คนคิดเป็นร้อยละ 41.3 ที่บิดามารดาและผู้ประกอบการเรียนที่ไม่ใช่บิดามารดา ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ตามลำดับ หรือสรุปได้ว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองหรือผู้ให้ การสนับสนุนการเรียนต่อมีอาชีพเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ แต่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสนใจเลือก เรียนวิชาชีพในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม และประเภทวิชาพาณิชยกรรม เป็นการแสดงถึงว่า อาชีพของผู้ปกครองหรือผู้สนับสนุนการเรียนไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาของนักเรียน นักเรียน เลือกเรียนตามความถนัด ความสามารถ และความสนใจในวิชาชีพของตนเอง สอดคล้องกับงาน วิจัยของ สมพงษ์ มั่นระวัง¹⁸ ที่พบว่านักเรียนที่ผู้ปกครองทำไร่ ทำนา ทำสวน เลือกเรียน สายอาชีพมากกว่าผู้ปกครองมีอาชีพครู ค้าขาย และรับราชการ งานวิจัยของ มารศรี กองเกตุ¹⁹ พบเช่นกันว่าอาชีพของบิดามารดาไม่มีผลกระทบต่อความสนใจในอาชีพของนักเรียนหรือนักเรียน เลือกอาชีพไม่สอดคล้องกับบิดามารดา สอดคล้องกับงานวิจัยของ อนงค์ สกุลคู²⁰ นิภา วัธน เวคิน²¹ ชมาธร พันธุมโพธิ²² ที่เหมือนกันว่าอาชีพบิดามารดาไม่มีส่วนทำให้ความสนใจใน อาชีพของนักเรียนแตกต่างกัน จากงานวิจัยและที่ได้ค้นพบในการวิจัยครั้งนี้พบตรงกันว่านักเรียน เลือกเรียนต่อตามความถนัด ความสามารถ และความสนใจในวิชาชีพด้วยตนเอง อาชีพของ บิดามารดาหรือผู้ประกอบการไม่มีผลกระทบต่อการศึกษา

การเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้พบว่ารายได้ของบิดามารดาและผู้ อู่การะทางการเรียนส่วนใหญ่มีรายได้ไม่เกิน 5,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 77.0 ของจำนวนผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง. เมื่อสำรวจนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างถึงข้อจำกัด ทางการเรียนพบว่า ข้อจำกัดการเรียนต่อทางด้านการเงินมีจำนวน 815 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 ข้อจำกัดการเรียนต่อทางด้านผู้ปกครองไม่ประสงค์ให้เรียน 435 คนคิดเป็นร้อยละ 26.3 ข้อจำกัดอื่น ๆ ได้แก่ ไม่มีเวลาว่างไปเรียน 185 คนคิดเป็นร้อยละ 11.3 ข้อจำกัดด้านสุขภาพ 115 คนคิดเป็นร้อยละ 7.1 ข้อจำกัดด้านอื่น ๆ 115 คนคิดเป็นร้อยละ 7.1 ข้อจำกัดด้านอื่น ๆ ได้แก่ ไม่มีเวลาว่างไปเรียน 185 คนคิดเป็นร้อยละ 11.3 ข้อจำกัดด้านสุขภาพ 115 คนคิดเป็นร้อยละ 7.1 ข้อจำกัดด้านอื่น ๆ 115 คนคิดเป็นร้อยละ 7.1

26.9 รวมเฉพาะข้อจำกัดทางการเรียนสองด้านมีจำนวนถึง 1,250 คนจากจำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 2,413 คน (ดูตารางที่ 7 ประกอบ) แต่นักเรียนที่อยากเรียนแต่มีข้อจำกัดไม่อาจเรียนได้มีจำนวน 697 คนคิดเป็นร้อยละ 28.9 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (ดูตารางที่ 6 ประกอบ) จากการที่พบว่ารายได้ผู้ปกครองนักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ไม่เกิน 5,000 บาท จากการสำรวจพบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างไม่อาจเรียนต่อได้คิดเป็นร้อยละ 28.9 ส่วนนักเรียนที่เรียนต่อได้แต่มีข้อจำกัดการเรียนต่อทางด้านการเงิน เป็นกวนค้นพบว่านักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับรายได้บิดามารดา สอดคล้องกับงานวิจัยของ จุฬารัตน์ วรสมันต์²³ ที่พบว่าทางเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับรายได้บิดามารดา มารศรี กองเกตุ²⁴ พบว่ารายได้บิดามารดามีผลกระทบต่อความสนใจในอาชีพของนักเรียนโดยที่นักเรียนที่บิดามารดามีรายได้ต่ำสนใจในอาชีพที่เกี่ยวกับงานสำนักงานและเสมียน ช่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร²⁵ ค้นพบว่ารายได้บิดามารดามีความสัมพันธ์กับความมุ่งหวังของบิดามารดาต่อการศึกษาบุตร ที่ว่าบิดามารดามีรายได้สูงต้องการให้บุตรจบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า บิดามารดามีรายได้ต่ำมุ่งหวังให้บุตรจบการศึกษาระดับอาชีวศึกษาหรือต่ำกว่า Ginzberg²⁶ พบว่าข้อจำกัดบางอย่างที่ต้องพิจารณาในการเลือกอาชีพ คือ รายได้ต่ำหรือสถานภาพทางครอบครัว ค่านิยมของบิดามารดา Super²⁷ ได้พบว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแผนของอาชีพ คือ ระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว

การเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้พบว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมาจากโรงเรียนที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย 1,418 คน มีความพร้อมที่จะเรียนวิชาชีพต่อ 1,088 คน นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมาจากโรงเรียนที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนต้น 995 คน มีความพร้อมที่จะเรียนวิชาชีพต่อ 628 คน จะเห็นได้ว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนเปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนต้นมีความพร้อมที่จะเรียนน้อยกว่าโรงเรียนที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งนี้เพราะโรงเรียนที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นโรงเรียนระดับตำบล มีขนาดเล็กอยู่ห่างจากตัวอำเภอและจังหวัด การคมนาคมไม่สะดวก รายได้บิดามารดาต่ำ นั่นคือสภาพแวดล้อมของนักเรียนไม่พร้อมหรือไม่เท่าเทียมกับนักเรียนในโรงเรียนที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นโรงเรียนระดับอำเภอและจังหวัด สอดคล้องกับงานวิจัยของสุดใจ เหล่าสุนทร²⁸ ในหลักการที่ผู้เรียนวิชาชีพควรพิจารณาตนกับลักษณะวิชาชีพที่เลือกในข้อที่ว่า ต้องคำนึงถึงทุนหรือพื้นฐานทางเศรษฐกิจ เพราะการเรียนต้องใช้เวลาและค่าใช้จ่ายสูง ฉะนั้นนักเรียนที่อยู่ในชนบทที่ห่างไกล รายได้ผู้ปกครองต่ำแล้วค่าใช้จ่ายการเรียนต่อจะสูงกว่านักเรียนที่อยู่ในเขตเมืองในเรื่อง

คำพาหนะการเดินทาง ที่พักและอาหาร จึงทำให้ความพร้อมที่จะเรียนมีน้อยไปด้วย

2. นักเรียนเลือกเรียนในแต่ละประเภทวิชาชีพและเลือกสาขาวิชาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ แสดงถึงความต้องการในการศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี

การเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้พบว่า นักเรียนชายส่วนใหญ่ให้ความสนใจในวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีจำนวน 1,130 คนคิดเป็นร้อยละ 46.8 และเลือกสาขาวิชาไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์เป็นอันดับหนึ่งจำนวน 506 คน สาขาวิชาช่างยนต์เป็นอันดับหนึ่งจำนวน 428 คน รวมสองสาขาวิชาที่นักเรียนเลือกเรียนเป็นอันดับหนึ่งจำนวน 934 คนคิดเป็นร้อยละ 81.5 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่สนใจวิชาชีพประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม สถานศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรีที่เปิดสอนประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมมีเพียงแห่งเดียว คือ วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรี สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเปิดรับสาขาวิชาละ 80 คน ทำให้นักเรียนที่เข้าเรียนในสาขาวิชาที่สนใจไม่ได้ต้องเลือกเรียนสาขาวิชาชีพอื่นที่สนใจรองลงไปหรือไปศึกษาในจังหวัดอื่น ส่วนใหญ่จะเป็นสถานศึกษาในกรุงเทพมหานคร วิทยาลัยเทคนิคสุพรรณบุรีรับผู้สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เข้าเรียนปีการศึกษา 2532 ทุกสาขาวิชาจำนวน 520 คน นักเรียนหญิงส่วนใหญ่สนใจในวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรมมีจำนวน 997 คนคิดเป็นร้อยละ 41.3 เลือกสาขาวิชาบัญชีเป็นอันดับหนึ่งจำนวน 545 คนคิดเป็นร้อยละ 56.6 สาขาวิชาเลขานุการเป็นอันดับหนึ่งจำนวน 137 คนคิดเป็นร้อยละ 14.2 รวมสองสาขาวิชาจำนวน 682 คนคิดเป็นร้อยละ 70.8 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่สนใจในวิชาประเภทวิชาพาณิชยกรรม สถานศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรีที่เปิดสอนประเภทวิชาพาณิชยกรรมมี 2 แห่ง คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ รับนักเรียนเข้าเรียนในประเภทวิชาพาณิชยกรรม ปีการศึกษา 2532 ได้จำนวน 160 คน โรงเรียนสหวิทย์พาณิชยการ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ รับนักเรียนเข้าเรียนในประเภทวิชาพาณิชยกรรม ปีการศึกษา 2532 ได้จำนวน 240 คน นักเรียนที่เหลืต้องไปศึกษาในประเภทสาขาวิชาอื่นหรือไปศึกษาในจังหวัดอื่น ส่วนใหญ่จะเป็นสถานศึกษาในกรุงเทพมหานคร ประเภทวิชาคหกรรมมีนักเรียนสนใจในวิชาชีพของประเภทวิชานี้จำนวน 109 คน สนใจในสาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกายเป็นอันดับหนึ่งจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 สาขาวิชาอาหารและโภชนาการเป็นอันดับหนึ่งจำนวน 37 คนคิดเป็นร้อยละ 34.9 รวมสองสาขาวิชาจำนวน 89 คนคิดเป็นร้อยละ 83.9 ของนักเรียน

แม้ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่สนใจประเภทวิชานี้ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเปิดสอนประเภทวิชาคหกรรมเพียงแห่งเดียวในจังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2532 รับนักเรียนเข้าเรียนได้ไม่เต็มตามจำนวนที่ประกาศรับ ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีนักเรียนสนใจในวิชาชีพประเภทนี้จำนวน 88 คน สนใจในสาขาวิชาจิตรศิลป์เป็นอันดับหนึ่งจำนวน 44 คนคิดเป็นร้อยละ 51.2 สาขาวิชาดนตรีเป็นอันดับหนึ่ง 27 คนคิดเป็นร้อยละ 31.4 รวมสองสาขาวิชาจำนวน 71 คนคิดเป็นร้อยละ 82.6 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่สนใจประเภทวิชานี้ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเปิดสอนประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมนี้แห่งเดียวในจังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2532 รับนักเรียนเข้าเรียนได้ไม่เต็มตามจำนวนที่ประกาศรับ และประเภทวิชาเกษตรกรรมมีนักเรียนสนใจในวิชาชีพประเภทวิชานี้จำนวน 89 คน สนใจในสาขาวิชาสัตวบาลเป็นอันดับหนึ่งจำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 23.3 สาขาวิชาพืชกรรมเป็นอันดับหนึ่งจำนวน 28 คนคิดเป็นร้อยละ 32.6 รวมสองสาขาวิชาจำนวน 48 คนคิดเป็นร้อยละ 55.9 ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่สนใจในวิชาชีพประเภทวิชาเกษตรกรรม วิทยาลัยเกษตรกรรมสุพรรณบุรีรับนักเรียนเข้าเรียนได้ไม่เต็มตามจำนวนที่ประกาศรับ

การเลือกเรียนวิชาชีพที่แสดงถึงความต้องการในการศึกษาวิชาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรีที่ค้นพบจากที่กล่าวมาแล้ว พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างสนใจในสาขาวิชาชีพที่สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศที่ขยายการลงทุนภาคอุตสาหกรรมของเอกชนมากตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ที่ต้องการพัฒนาอุตสาหกรรมสาขานำที่ทำให้เกิดผลต่อเนื่องในการพัฒนาเศรษฐกิจ เมื่อมีการลงทุนภาคอุตสาหกรรมมากความต้องการผู้มีความรู้ความสามารถในวงจรการผลิตมีมากในหลายสาขาวิชาชีพตามลักษณะของการผลิต สาขาวิชาชีพทางด้านบริการ การขาย การบัญชี งานเอกสาร จะมีผลการขยายความต้องการตามการขายตัวทางด้านการผลิต การที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาชีพได้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เนื่องจากได้รับทราบข้อมูลจากระบบการสื่อสารที่ทันสมัยและรวดเร็ว อีกทั้งการแนะนำของครูประจำชั้นในโรงเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะการแนะนำให้ทราบถึงอาชีพในอนาคต นอกจากนี้ข้อมูลการลงทุนสร้างโรงงานในจังหวัดสุพรรณบุรี การสร้างขยายถนนทำให้การคมนาคมติดต่อกับจังหวัดข้างเคียงสะดวก การไหวตัวของราคาที่ดินที่มีผู้ซื้อเพื่อประกอบกิจการทางอุตสาหกรรม สภาพภูมิศาสตร์ จังหวัดสุพรรณบุรีเป็นเมืองปิดกลับกลายเป็นเมืองเปิดที่เป็นศูนย์กลางของจังหวัดข้างเคียง เช่น จังหวัดชัยนาท สิงห์บุรี อุทัยธานี อ่างทอง และอาณาเขตไปเชื่อมกับจังหวัดกาญจนบุรี อยุธยา ปทุมธานี ที่ได้มีการขยายตัวภาคอุตสาหกรรม สภาพแวดล้อมในข้อมูลเหล่านี้เป็นตัวช่วยชี้ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนวิชาชีพ เพราะมอง

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เห็นอนาคตของอาชีพทางด้านนี้ชัดเจนและค่อนข้างมั่นคง สามารถสร้างความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพของนักเรียนได้ในอนาคต สอดคล้องกับ Frank Parsons²⁹ ที่พบว่าความเข้าใจในอาชีพ ความรู้ถึงความต้องการของงาน เจือจางของการประสบผลสำเร็จในอาชีพทางด้านรายได้ประกอบกับความเข้าใจในคุณสมบัติของตนเองสัมพันธ์กับอาชีพเพียงใด Super ได้พบว่าการเลือกอาชีพของแต่ละคนย่อมประกอบด้วยองค์ประกอบในการตัดสินใจหลายประการทั้งที่เกี่ยวกับตัวบุคคลเองในด้านความสนใจ ความสามารถ ความถนัดและลักษณะอาชีพ โอกาส บุคคล แวดล้อม และสภาพแวดล้อม Hoppock³⁰ ได้ให้หลักการว่าบุคคลจะเลือกอาชีพที่สามารถตอบสนองความต้องการของคนได้ดีที่สุดและมากที่สุดทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยเน้นถึงความสำคัญการรู้จักตัวเองอย่างแท้จริง ในด้านความสามารถ ความสนใจ ความถนัดและบุคลิกภาพ นำองค์ประกอบส่วนบุคคลนี้ไปเปรียบเทียบกับองค์ประกอบด้านอาชีพ จะช่วยให้เลือกอาชีพได้เหมาะสมและประสบผลสำเร็จ และการเลือกอาชีพอาจเปลี่ยนแปลงได้ถ้าบุคคลได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเปลี่ยนแปลงนั้นสนองความต้องการได้ดีขึ้น

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพในแต่ละประเภทวิชาชีพ

1. ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพของแต่ละองค์ประกอบของลักษณะวิชาชีพ

การเลือกเรียนวิชาชีพพบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่นักเรียนเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพมีองค์ประกอบ 9 องค์ประกอบ เกี่ยวกับลักษณะสาขาวิชาชีพ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ความเข้าใจในสาขาวิชาชีพที่เลือกเรียนที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดเป็นอันดับ 1 คือ องค์ประกอบที่ผู้ปกครองยินดีสนับสนุนให้เรียน หมายถึงว่าผู้ปกครองให้ความเป็นอิสระในการเลือกเรียนต่อของนักเรียนถึงแม้วิชาที่เลือกเรียนไม่สัมพันธ์หรือสืบทอดอาชีพที่บิดามารดาประกอบอาชีพอยู่ และนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความตระหนักในตนเองมาก รวมทั้งความมั่นใจในการออกไปประกอบอาชีพที่เลือกไว้มาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุพวรรณี ศุขมิต³¹ ที่พบว่านักเรียนและบิดามารดามีความเห็นสอดคล้องเกี่ยวกับการเลือกค่านิยมทางอาชีพ งานวิจัยของ ผกา บุญเรือง³² พบว่าการควบคุมภายใน คือ การรับรู้สิ่งที่เกิดกับตน จากการกระทำของตนเอง จากความสามารถในตัวเอง ผู้ที่มีการควบคุมภายในมีแนวโน้มตัดสินใจเลือกอาชีพได้อย่างเป็นจริงและเป็นผู้มีวุฒิภาวะทางอาชีพ และยังพบว่าเพศชายหญิงมีการตัดสินใจเลือกอาชีพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วุฒิภาวะทางอาชีพ และการควบคุมภายใน - ภายนอก ไม่แตกต่างกัน งานวิจัยของ อรรถพร ประคองเวช³³ พบว่าอาชีพบิดามารดาของนักเรียนไม่มีผลต่อปัญหาในการเลือกอาชีพของนักเรียน งานวิจัยของ วีรวรรณ หงส์วิลาส³⁴ พบว่าเหตุที่เลือกเรียนเกิดจากความสมัครใจตนเองมีอัตราสูงสุด งานวิจัยของ ลัดดา สุวรรณรัตน์³⁵ พบว่านักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมนั้น มีความตระหนักในตนเองมากและความมั่นใจในการออกประกอบอาชีพมีมาก งานวิจัยของ Super³⁶ พบว่าความสนใจเป็นตัวกำหนดทิศทางความพยายามและกิจกรรม ส่วนความถนัดเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดระดับความพอใจ งานวิจัยของ Hoppock³⁷ พบว่าบุคคลจะเลือกอาชีพที่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ดีที่สุดและมากที่สุดทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยเน้นถึงความสำคัญของการรู้จักตนเองอย่างแท้จริงในด้านความสามารถ ความสนใจ ความถนัด และบุคลิกภาพ ซึ่งเป็นองค์ประกอบส่วนบุคคลเพื่อนำไปเปรียบเทียบกับองค์ประกอบด้านอาชีพ ซึ่งจะช่วยให้บุคคลเลือกอาชีพได้เหมาะสม

องค์ประกอบลักษณะวิชาชีพที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ความเข้าใจเป็นอันดับ 2 คือ องค์ประกอบวิชาชีพที่เลือกมีความสำคัญต่อชุมชน แต่องค์ประกอบลักษณะวิชาชีพที่สอดคล้องกัน คือ วิชาชีพที่เลือกตลาดแรงงานมีความต้องการบุคคลที่เรียนจบวิชานี้ นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเป็นอันดับที่ 6 ทั้งสององค์ประกอบสอดคล้องกันแต่มีระดับความรู้ความเข้าใจต่างกัน เพราะนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าวิชาชีพที่เลือกมีความสำคัญต่อชุมชนที่กำลังพัฒนาเปลี่ยนแปลง แต่วิชาชีพที่เลือกนั้นแม้ตลาดแรงงานต้องการน้อยผู้เรียนจบวิชาชีพสามารถใช้ความรู้ความสามารถประกอบอาชีพอิสระได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เป็รื่อง จินดา³⁸ สมพงษ์ อาภาพันธุ์³⁹ ลัดดา สุวรรณรัตน์⁴⁰ นิตยา ธรรมพันธ์⁴¹ ประมวล วิทยากร⁴² จิตรอารี เนตรหิน⁴³ อนงค์ สกุลคู⁴⁴ ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล⁴⁵ ที่พบตรงกันว่าค่านิยมในการเลือกอาชีพของนักเรียนคำนึงถึงเกียรติยศและชื่อเสียงเป็นสำคัญ นอกจากนี้ยังต้องการความเป็นผู้นำในการทำงาน ความมีอิสระในการทำงาน จากผู้ได้วิจัยไว้และจากการวิจัยครั้งนี้นักเรียนเลือกเรียนโดยถือองค์ประกอบด้านความสำคัญต่อชุมชนหรือด้านเกียรติยศและชื่อเสียงเป็นสำคัญในการตัดสินใจ

องค์ประกอบวิชาชีพที่เลือกนั้นเรียนสำเร็จแล้วมีงานทำ องค์ประกอบวิชาชีพที่เลือกนั้นเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดี และองค์ประกอบวิชาชีพที่เลือกนั้นเรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้า ทั้ง 3 องค์ประกอบมีความสอดคล้องกับลักษณะรายได้และความมั่นคง นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่เลือกเรียน

และประกอบอาชีพใน 3 องค์ประกอบเป็นอันดับที่ 3, 4 และ 5 ตามลำดับ นั่นคือการเลือก ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียนวิชาชีพของนักเรียนไม่ได้ถือด้านรายได้หรือการเงินที่จะได้ในการประกอบอาชีพเป็นสำคัญที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดา สุวรรณรัตน์⁴⁶ ที่พบว่ารายได้ทางอาชีพ หางานทำง่ายมีผลต่อการเลือกเรียนและความมั่นใจในการประกอบอาชีพน้อยมาก งานวิจัยของ รัชชชัย ชัยจิรฉายากุล⁴⁷ ได้พบว่าแรงจูงใจด้านการเงินเป็นอันดับ 3 รองจากแรงจูงใจด้านเกียรติยศและลักษณะงานมีความก้าวหน้า งานวิจัยของ ศิริลักษณ์ จินดากุล⁴⁸ พบว่าความมุ่งหวังที่นักเรียนจะได้รับจากการประกอบอาชีพส่วนใหญ่มุ่งหวังตอบสนองความสนใจของตนเองไม่ได้คำนึงถึงรายได้ที่จะได้รับทั้งที่นักเรียนต้องการความช่วยเหลือด้านการเงินเพราะขาดแคลนทุนทรัพย์ งานวิจัยของ สมพงษ์ อภาพันธุ์⁴⁹ พบว่าการเลือกอาชีพแรงจูงใจด้านการเงินนักเรียนถือเป็นความสำคัญอันดับ 3 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ เป็รื่อง จินดา⁵⁰ งานวิจัยของ จิตรอารี เนตรหิน⁵¹ พบว่าอาชีพที่นักเรียนเลือกยึดถือด้านรายได้มีค่านิยมเป็นอันดับที่ 6 และงานวิจัยของ นิตยา ธรรมพันธ์⁵² พบว่าค่านิยมด้านรายได้ในอาชีพที่เลือกของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลอยู่อันดับที่ 9 ส่วนโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลามอยู่อันดับ 10 นั่นคือความสอดคล้องของที่มีผู้วิจัยไว้และการวิจัยครั้งนี้ที่พบตรงกันที่รายได้จากอาชีพไม่ได้ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญ

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพ องค์ประกอบด้านคุณสมบัติ ความรู้รูปร่างของคนที่เรียนและประกอบอาชีพตามวิชาที่เลือก องค์ประกอบด้านต้องใช้อุปกรณ์ในการเรียนและประกอบอาชีพ และองค์ประกอบด้านวิชาชีพนั้นมีกฎหมายควบคุมอาชีพมีระดับความรู้ความเข้าใจอันดับ 7, 8 และ 9 ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบทั้ง 3 ในแต่ละสาขาวิชาชีพน้อย เพราะเป็นเรื่องที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้เมื่อเข้าเรียนในแต่ละสาขาวิชาชีพ อีกทั้งวิชาที่เรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เกี่ยวกับองค์ประกอบทั้ง 3 มีน้อยมากนอกจากต้องเรียนรู้จากประสบการณ์นอกสถานศึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชชชัย ชัยจิรฉายากุล⁵³ ที่ว่านักเรียนไม่มีความรู้ในลักษณะอาชีพที่เลือกไว้เกี่ยวกับปัญหาของคนประกอบอาชีพนั้น ความสัมพันธ์ของงานนั้นกับอาชีพอื่น กฎหมายที่ควบคุมอาชีพนั้น

2. ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพที่เลือกเรียนแต่ละองค์ประกอบแยกตามประเภทวิชาชีพ พบว่า

การเลือกเรียนวิชาชีพในแต่ละประเภทวิชาที่นักเรียนมีระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพมีองค์ประกอบ 9 องค์ประกอบ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในประเภทวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับ 1 ถึง 5 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบเรียนสำเร็จ

เอกแล้วมีงานทำสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีรายได้ดี เครื่องมืออุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการเรียน
ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และประกอบอาชีพมีกฎหมายควบคุมอาชีพ และมีความสำคัญต่อชุมชน ทั้งนี้ นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาเกษตรกรรมดีมากเป็นอันดับ 1 แต่กลับเลือกเรียนในประเภทวิชาเกษตรกรรมเพียง 89 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง อาจเป็นเพราะอาชีพบิดามารดาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพทางเกษตรกรรมนักเรียนจึงมีความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาเกษตรกรรม เกิดจากได้พบเห็นและช่วยเหลือบิดามารดาประกอบอาชีพ ส่วนที่สนใจเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมน้อยนั้น เพื่อต้องการเปลี่ยนอาชีพของตนในอนาคตไปในทางที่คาดว่าจะดีกว่าเดิม

นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 2 รองจากประเภทวิชาเกษตรกรรม มีความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาประเภทช่างอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 1 มี 4 องค์ประกอบ คือ คุณสมบัติด้านสติปัญญา ความรู้ ุปร่างของผู้เรียนและประกอบอาชีพ ความต้องการบุคคลที่เรียนจบ เรียนสำเร็จแล้วประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้า และผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียน จากการที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญองค์ประกอบทั้ง 4 ในระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพที่เลือกเป็นอันดับ 1 เนื่องจากนักเรียนได้รู้ถึงการขยายตัวการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่มีความต้องการผู้ที่เรียนวิชาชีพทางด้านนี้ และยังเป็นวิชาชีพที่สามารถประกอบอาชีพอิสระได้จึงได้ให้ความสนใจศึกษาข้อมูลของตนเองและลักษณะอาชีพของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาพาณิชยกรรมอยู่ในระดับปานกลาง เป็นวิชาที่นักเรียนหญิงสนใจเรียนมากมาตลอดสม่ำเสมอ ส่วนระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะประเภทวิชาคหกรรม และประเภทวิชาศิลปหัตถกรรมมีน้อยมาก ซึ่งเป็นอันดับสุดท้ายเท่ากันในระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพ นักเรียนได้พบเห็นผู้ที่เรียนจบในสองประเภทวิชาชีพนี้แล้วมีความสนใจในการประกอบอาชีพมีน้อย จึงทำให้นักเรียนขาดความสนใจ

องค์ประกอบทั้ง 9 องค์ประกอบที่วัดระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพทุกประเภทวิชาชีพมีเพียงองค์ประกอบเดียว คือ องค์ประกอบด้านคุณสมบัติทางสติปัญญา ความรู้ ุปร่างของผู้ที่เลือกเรียนและประกอบอาชีพที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือทุกประเภทวิชาชีพไม่มีความแตกต่างกันในองค์ประกอบด้านนี้ อีก 8 องค์ประกอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือทุกประเภทวิชาชีพมีความแตกต่างกันจริงในทุกองค์ประกอบทั้ง 8 องค์ประกอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือทุกประเภทวิชาชีพมีความแตกต่างกันจริงในทุก

องค์ประกอบทั้ง 8 องค์ประกอบการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ

1. ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนทางวิชาชีพ

การเลือกเรียนวิชาชีพพบว่า ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านบุคคลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพที่มีระดับแรงจูงใจสูงที่สุด คือ แรงจูงใจนักเรียนเลือกเรียนด้วยตนเอง รองลงมาแรงจูงใจบิดาแนะนำให้เรียน มารดาแนะนำให้เรียน เรียนตามคนส่วนมาก ครูแนะนำแนะนำให้เรียน ผู้อุปการะแนะนำให้เรียน ครูประจำชั้นแนะนำให้เรียน เรียนตามพี่น้องและญาติสนิท และเรียนตามเพื่อนที่รักและชอบพอ ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพ และโลกของอาชีพในปัจจุบันและอนาคต มีข้อมูลข่าวสารที่ใช้ประกอบในการพิจารณาความถนัด ความสามารถ และความสนใจของตนเองเปรียบเทียบกับอาชีพนักเรียนมีมากพอที่จะมีความมั่นใจในการตัดสินใจเลือกเรียนวิชาชีพและอาชีพในอนาคตได้เองตรงตามความต้องการและเป็นจริงได้ สอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการด้านอาชีพของ Ginzberg⁵⁴ ที่ว่าการเลือกอาชีพเป็นกระบวนการที่ได้พัฒนาต่อเนื่องไปตามช่วงชีวิต โดยบุคคลจะเลือกอาชีพที่สามารถสนองความต้องการ ความสนใจ และความสามารถได้มากที่สุดประกอบกับค่านิยมของตนเองและโอกาสที่เป็นไปได้ของโลกอาชีพ Super⁵⁵ ได้กล่าวเกี่ยวกับความสนใจในอาชีพว่า การก่อตัวของความสนใจในอาชีพช่วงอายุ 14 - 18 ปี บุคคลจะคำนึงถึงอาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง มีการพัฒนาการด้านอาชีพและความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองนำมาซึ่งการตัดสินใจเลือกอาชีพแต่ยังไม่แน่นอนจะมีการวางแผนการศึกษาเพื่อประกอบอาชีพต่อไป Holland⁵⁶ มีความเชื่อว่าบุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อมของบุคคลจะทำให้เราทราบถึงผลการเลือกอาชีพ การเปลี่ยนงาน ความสามารถเฉพาะการที่นักเรียนเลือกเรียนด้วยตนเอง มีระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงสุดทางด้านบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ วีรวรรณ หงส์วิลาส⁵⁷ พบว่าการเลือกเรียนของนักเรียนเกิดตามความสมัครใจของตนเองสูงสุด ต่างกับงานวิจัยของ สมพงษ์ อภาพันธุ์⁵⁸ พบว่านักเรียนมีค่านิยมต่อบุคคลที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ จึงทำให้เลือกอาชีพคล้ายตามผู้นั้นไปด้วย และงานวิจัยของ จุฬารัตน์ วรสมันต์⁵⁹ พบว่าการเลือกอาชีพของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับอาชีพของบิดามารดา เช่นเดียวกับงานวิจัยของ อวรรณ ประคองเวช⁶⁰ พบว่าอาชีพบิดามารดาของนักเรียนไม่มีผลต่อปัญหาในการเลือกอาชีพของนักเรียน ส่วนงานวิจัยของ นิภา วัชรเวคิน⁶¹ พบว่าค่านิยมด้านดำเนินอาชีพตามอย่างบิดามารดามีน้อยกว่าเหตุผลข้ออื่น แต่งานวิจัยของ เพียงใจ - พึ่งพระเกียรติ⁶² พบว่าความคิดเห็นและความสนใจต่ออาชีพใดอาชีพหนึ่งของบิดามารดา ทางบ้านมี

เพื่อประกอบอาชีพ

การเลือกเรียนวิชาชีพพบว่า ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพที่มีระดับแรงจูงใจสูงสุด คือ แรงจูงใจหางานทำง่ายรายได้ดี รองลงมาแรงจูงใจประกอบอาชีพส่วนตัวรายได้ดี มีโอกาสทำงานหารายได้ขณะเรียน บิดามารดามีฐานะดีพอให้เรียนจนจบ สถานประกอบการภาคเอกชนจ้างเงินเดือนสูง ประกอบอาชีพอิสระได้มีโอกาสทำรายได้ดี มีรายได้ดีเพราะสามารถประดิษฐ์ซ่อมแซมของใช้และให้บริการ ไม่มีทุนต้องการประกอบอาชีพทันทีที่จบประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดา สุวรรณรัตน์⁶³ ที่พบว่าแรงจูงใจด้านการเงินที่เห็นว่าวิชาชีพมีรายได้ดี หางานทำง่าย ไม่มีทุนเรียนอย่างอื่น เป็นแรงจูงใจที่ส่งผลให้นักเรียนเลือกเรียนต่อและประกอบอาชีพ งานวิจัยของ Ginzberg⁶⁴ พบว่างานที่เหมาะสมที่สุดเป็นกระบวนการต่อเนื่อง บุคคลพยายามที่จะทำงานเพื่อสนองความพึงพอใจหรือความต้องการโดยให้ตนเองได้ผลประโยชน์ในงาน Super⁶⁵ พบว่าแบบแผนของอาชีพมีองค์ประกอบที่มีอิทธิพล คือ ระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว

การเลือกเรียนวิชาชีพพบว่า ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพที่มีระดับแรงจูงใจสูงสุด คือ แรงจูงใจความถนัดและความสนใจวิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพที่เลือก รองลงมา คือ แรงจูงใจวิชาชีพที่เลือกมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ร่างกายและสุขภาพเหมาะสมกับวิชาที่เลือก สถิติปัญญาและความสามารถเหมาะสมกับวิชาที่เลือก นำไปประกอบอาชีพส่วนตัว บุคลิกภาพและนิสัยเหมาะสมกับวิชาที่เลือก สถานภาพทางการเงินเหมาะสมกับวิชาที่เลือก ต้องการเรียนวิชาที่ไม่ต้องท่องจำ และเพื่อรับช่วงงานของบิดามารดา ตามลำดับ จะเห็นว่านักเรียนเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจในวิชานั้นมากกว่าแรงจูงใจส่วนอื่นที่เกี่ยวข้องกับตนเองหรือสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Super⁶⁶ พบว่าความสนใจเป็นตัวกำหนดการเลือกสายเรียนและประกอบอาชีพมากกว่าสถานะทางสังคม อุปนิสัยหรือบุคลิกภาพ ทฤษฎีการเลือกอาชีพและพัฒนาการอาชีพของ Hoppock⁶⁷ เชื่อว่าบุคคลจะเลือกอาชีพที่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ดีที่สุดมากที่สุดทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยเน้นถึงความสำคัญของการรู้จักตนเองอย่างแท้จริงในด้านความสามารถ ความสนใจ ความถนัด และบุคลิกภาพ นำไปประกอบเปรียบเทียบกับองค์ประกอบด้านอาชีพช่วยให้เลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสม งานวิจัยของ ลัดดา สุวรรณรัตน์⁶⁸ พบว่าแรงจูงใจด้านประสบการณ์ ความสนใจ และตระหนักในตนเองมีมากในการที่นักเรียนเลือกเรียนและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มั่นใจในการประกอบอาชีพ

การเลือกเรียนวิชาชีพพบว่า ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียงที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพที่มีระดับแรงจูงใจสูงสุด คือ แรงจูงใจความต้องการประกอบอาชีพอิสระโดยใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว รองลงมา คือ แรงจูงใจความต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและประเทศชาติต้องการ ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคเฉพาะตัว ต้องการประกอบอาชีพตามผู้ที่เคยประกอบอาชีพนี้แล้วรุ่งเรือง และต้องการประกอบอาชีพที่เป็นกำลังในระดับกลางของประเทศ ตามลำดับ จะเห็นว่านักเรียนมีความต้องการที่จะประกอบอาชีพอิสระโดยอาศัยความสามารถหรือทักษะเฉพาะตัวมากกว่าที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน เป็นการนำไปสู่การสร้างงานเอง นักเรียนได้มองเห็นโลกของอาชีพที่ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ถูกจ้างเท่านั้น และอาจต่อไปถึงการสร้างงานให้ผู้อื่นมีงานทำโดยเป็นผู้จ้างหรือนายจ้างต่อไป เป็นความคิดความเชื่อที่เกิดขึ้นในช่วงการพัฒนาเศรษฐกิจระยะนี้ ซึ่งแนวคิดเดิมนักเรียนมีความเชื่อว่าการมีงานทำคือการเป็นผู้ถูกจ้างเข้าทำงานในสถานประกอบการเท่านั้น

การเลือกเรียนวิชาชีพพบว่า ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้าที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพที่มีระดับสูงที่สุด คือ แรงจูงใจความต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่าย รองลงมา คือ แรงจูงใจความต้องการประกอบอาชีพส่วนตัว ต้องการแต่งกายตามสบายในการประกอบอาชีพ ต้องการหารายได้ขณะเรียน ต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแม้ต้องใช้กำลังกาย ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่ต้องปลดเกษียณอายุ และต้องการประกอบอาชีพรายได้ดีแต่ต้องเสี่ยงอันตราย ตามลำดับ ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความต้องการทำงานที่เป็นอิสระ ต้องการประกอบอาชีพที่มีความสำคัญและต้องการของชุมชนโดยไม่คำนึงถึงความเหนื่อยกายหรือเสี่ยงภัยของอิ้งงานนั้นมีความเป็นอิสระในการประกอบอาชีพ แสดงให้เห็นภาพพจน์ใหม่ของการต้องการทำงานของนักเรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศชาติที่ต้องการพัฒนาเศรษฐกิจ และสร้างงานในภาคเอกชนหรือสร้างอาชีพอิสระให้เกิดขึ้นมากเท่าไรยิ่งทำให้ลดการว่างงานและสร้างเสริมความเป็นอยู่ของประชาชนอันนำไปสู่ความสงบสุขของสังคมและความเจริญของประเทศชาติ

การวิจัยครั้งนี้ได้พบว่า ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลสูงสุดแต่ละด้าน คือ ทางด้านบุคคลมีแรงจูงใจนักเรียนเลือกเรียนด้วยตนเองสูงสุด ทางด้านการเงินมีแรงจูงใจหางานทำได้รายได้สูงสุด ทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวมีแรงจูงใจด้านความถนัดและความสนใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิชาต่าง ๆ ในวิชาชีพที่เลือก ด้านเกียรติยศและชื่อเสียงมีแรงจูงใจความต้องการประกอบอาชีพ โดยใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว และด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้ามีแรงจูงใจต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่ายที่สุด จากการค้นพบครั้งนี้เป็นข้อบ่งชี้ให้เห็นว่านักเรียนมีความเป็นตัวเอียงในการเลือกเรียนและประกอบอาชีพมาก อีกทั้งต้องการประกอบอาชีพที่เป็นอิสระตามความถนัด ความสามารถของตนเอง และวิชาชีพที่เลือกเรียนและประกอบอาชีพสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบันและอนาคต แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในลักษณะของสาขาวิชาชีพและความถนัด ความสนใจของตนในแต่ละอาชีพ อีกทั้งมองเห็นโลกของอาชีพที่ประกอบอาชีพอย่างมั่นใจในอนาคต

ระดับแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนและประกอบอาชีพ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วพบว่า แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้ามีระดับแรงจูงใจสูงสุด ซึ่งมีแรงจูงใจของการหางานหาง่าย ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัว ต้องการประกอบอาชีพที่รายได้ดีแม้ต้องไ้กำลังกายและเสียงอันตรวย อีกทั้งการประกอบอาชีพอิสระที่แต่งกายตามสบายและไม่มีปลดเกษียณอายุเป็นแรงจูงใจ รองลงมาเป็นแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ซึ่งมีแรงจูงใจในการต้องการประกอบอาชีพโดยใช้ความสามารถเฉพาะตัว เป็นแรงจูงใจเด่นที่สุดของด้านนี้ ซึ่งสอดคล้องกับการต้องการประกอบอาชีพอิสระของแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้า แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวมาเป็นแรงจูงใจหรืออิทธิพลอันดับ 3 และมีแรงจูงใจความถนัดและความสนใจในวิชาต่าง ๆ ของวิชาชีพที่เลือกสูงสุดของด้านนี้ ซึ่งก็เป็นแรงจูงใจที่มีความสอดคล้องกับความต้องการในการเลือกเรียนวิชาชีพและอาชีพในลักษณะเฉพาะตัว เป็นตัวของตัวเองอันนำไปสู่การประกอบอาชีพอิสระ แรงจูงใจหรืออิทธิพลทางการเงินเป็นอันดับ 4 และมีแรงจูงใจที่เด่นที่สุดของด้านนี้ คือ หางานหาง่ายรายได้ดี ก็เป็นแรงจูงใจที่ช่วยเสริมในการเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพอิสระ และมีความสำคัญต่อความต้องการของชุมชนมาก และแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่มีผลน้อยมากในการเลือกเรียนวิชาชีพและอาชีพของนักเรียน คือ ทางด้านบุคคล ซึ่งมีแรงจูงใจที่เด่นที่สุด คือ นักเรียนเลือกเรียนด้วยตัวเองยิ่งเป็นตัวช่วยชี้ให้เห็นชัดเจนว่าแรงจูงใจด้านบุคคลข้ออื่นยังมีความสำคัญต่อการเลือกเรียนและอาชีพของนักเรียนน้อยมาก เพราะการเลือกเรียนด้วยตนเองมีความสำคัญที่สุดมากที่สุดของแรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคล สอดคล้องกับ

เมธี ปิลันธนานนท์⁹ ได้กล่าวไว้ว่าประสิทธิผลของการอาชีวศึกษาจะสูงเมื่อผู้เรียนรายบุคคลได้ใช้ความถนัด ความสนใจ นิสัย และมันสมองของผู้นั้นอย่างเต็มที่ ในแผนพัฒนา

แม้ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6⁷⁰ มีนโยบายพัฒนากำลังงานสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ในระดับกลางให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศทั้งด้านปริมาณและคุณภาพเพื่อลดการว่างงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เป็ร็อง จินดา⁷¹ สมพงษ์ อภาพันธุ์⁷² ลัดดา สุวรรณรัตน์⁷³ ประมวล วิทยากร⁷⁴ นิภา วัธนเวคิน⁷⁵ ที่พบว่าแรงจูงใจด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าเป็นแรงจูงใจอันดับ 1 และแรงจูงใจด้านเกียรติยศและชื่อเสียงเป็นแรงจูงใจอันดับ 2 ในการเลือกเรียนและประกอบอาชีพของนักเรียนงานวิจัยของ ลัดดา สุวรรณรัตน์ ยังพบตรงกับงานวิจัยครั้งนี้ว่า แรงจูงใจด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวเป็นแรงจูงใจอันดับ 3 แรงจูงใจด้านการเงินมีผลต่อการเลือกเรียนและประกอบอาชีพน้อยมาก ส่วนงานวิจัยของ ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล⁷⁶ พบว่าแรงจูงใจด้านเกียรติยศและชื่อเสียงเป็นอันดับ 1 แรงจูงใจด้านลักษณะงานและความก้าวหน้าเป็นอันดับ 2 สลับกับแรงจูงใจอันดับ 1 และ 2 ของการวิจัยครั้งนี้ แต่อันดับ 3 ด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัวตรงกัน และแรงจูงใจด้านบุคคลมีผลต่อการเลือกเรียนและประกอบอาชีพของนักเรียนน้อยมากตรงกัน

2. ความเป็นอิสระต่อกันหรือเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรแรงจูงใจหรืออิทธิพลทางด้านต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาชีพ กับตัวแปรลักษณะโรงเรียน เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพผู้อุปการะ และประเภทวิชาชีพของนักเรียน

ผลการวิจัยได้พบว่า แรงจูงใจหรืออิทธิพลด้านบุคคล 9 ประการ ด้านการเงิน 8 ประการ ด้านความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว 9 ประการ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง 5 ประการ และด้านลักษณะงานและความก้าวหน้า 7 ประการ รวมเป็นแรงจูงใจทั้งสิ้น 38 ประการ ประเภทวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียนมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมากถึง 31 ประการ นั้นหมายถึงการที่จะเลือกเรียนวิชาชีพ ประเภทวิชาชีพมีส่วนอย่างมากในการเลือกเรียนวิชาชีพ จากการวิจัยนักเรียนเลือกเรียนด้วยตัวเองเป็นลักษณะเด่นของการวิจัยครั้งนี้ ฉะนั้นข้อมูลทางวิชาชีพ ความสนใจ ความเหมาะสมกับตัวนักเรียน ตลอดจนโลกของอาชีพจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียน

เพศมีความเกี่ยวข้องกันกับแรงจูงใจหรืออิทธิพล 30 ประการในการเลือกเรียนวิชาชีพ เพราะประเภทวิชาชีพได้แบ่งออกอย่างชัดเจนในการเรียนของเพศชายหญิง นักเรียนชายจะชอบ

เรียนวิชากลางแจ้ง ส่วนนักเรียนหญิงส่วนใหญ่ชอบเรียนงานบริการและเสมียน ฉะนั้นการเลือก

เรียนวิชาชีพของนักเรียนในวิชาใด เพศของผู้เลือกเรียนเป็นองค์ประกอบที่ต้องคำนึงถึงมาก

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความเกี่ยวข้องกับกับแรงจูงใจหรืออิทธิพล 21 ประการอยู่ในระดับกลาง ๆ ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เลือกเรียนวิชาชีพส่วนใหญ่มีผลการเรียนระดับปานกลาง และเป็นผู้ที่ชอบและทำคะแนนในหมวดวิชาการงานอาชีพได้มากในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอยู่แล้ว

ลักษณะโรงเรียนมีความเกี่ยวข้องกับกับแรงจูงใจหรืออิทธิพล 13 ประการ นั้นเพราะมีโรงเรียนเปิดสอนเฉพาะมัธยมศึกษาตอนต้น และโรงเรียนที่เปิดสอนถึงมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในการเลือกกลุ่มนักเรียนตัวอย่างในการเก็บข้อมูล สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ สภาพการจัดการเรียนการสอน สภาพแวดล้อมทางครอบครัว การแนะแนวศึกษาต่อของนักเรียนในโรงเรียน 2 ลักษณะย่อมมีความแตกต่างกัน ในโรงเรียนที่มีสอนมัธยมศึกษาตอนปลายมักเน้นให้นักเรียนอยู่เรียนในสายสามัญ ส่วนโรงเรียนที่มีสอนมัธยมศึกษาตอนต้นมักเปิดการแนะแนวในโรงเรียนเพื่อให้นักเรียนได้เลือกศึกษาต่อทั้งสายสามัญและสายอาชีพ

อาชีพผู้ปกครองหมายถึง อาชีพบิดามารดาและผู้ปกครองที่ไม่ใช่บิดามารดาที่มีความเกี่ยวข้องกับกับแรงจูงใจ 12 ประการค่อนข้างน้อย เพราะอาชีพส่วนใหญ่ของผู้ปกครองนักเรียนที่เลือกเรียนวิชาชีพมีอาชีพทางเกษตรกรรมและมีรายได้ต่ำกว่าเดือนละ 5,000 บาท จึงไม่ได้มุ่งหวังที่จะใช้รับช่วงงานอาชีพของตน ต้องการให้บุตรมีการศึกษาต่อเพื่อประกอบอาชีพที่ถนัดสนใจ ซึ่งเหมาะกับการขยายตัวภาคเศรษฐกิจของประเทศในปัจจุบัน

อายุมีความเกี่ยวข้องกับกับตัวแปรแรงจูงใจน้อยมากเพียง 7 ประการ เพราะส่วนใหญ่มีอายุ 15 - 17 ปี และเป็นช่วงอายุที่สามารถพิจารณาความถนัด ความสนใจ ความสามารถของตนกับประเภทวิชาชีพ และโลกของอาชีพได้ การรับรู้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจหรือประสบการณ์เกี่ยวกับวิชาชีพและอาชีพที่เลือกมีพอ ๆ กัน

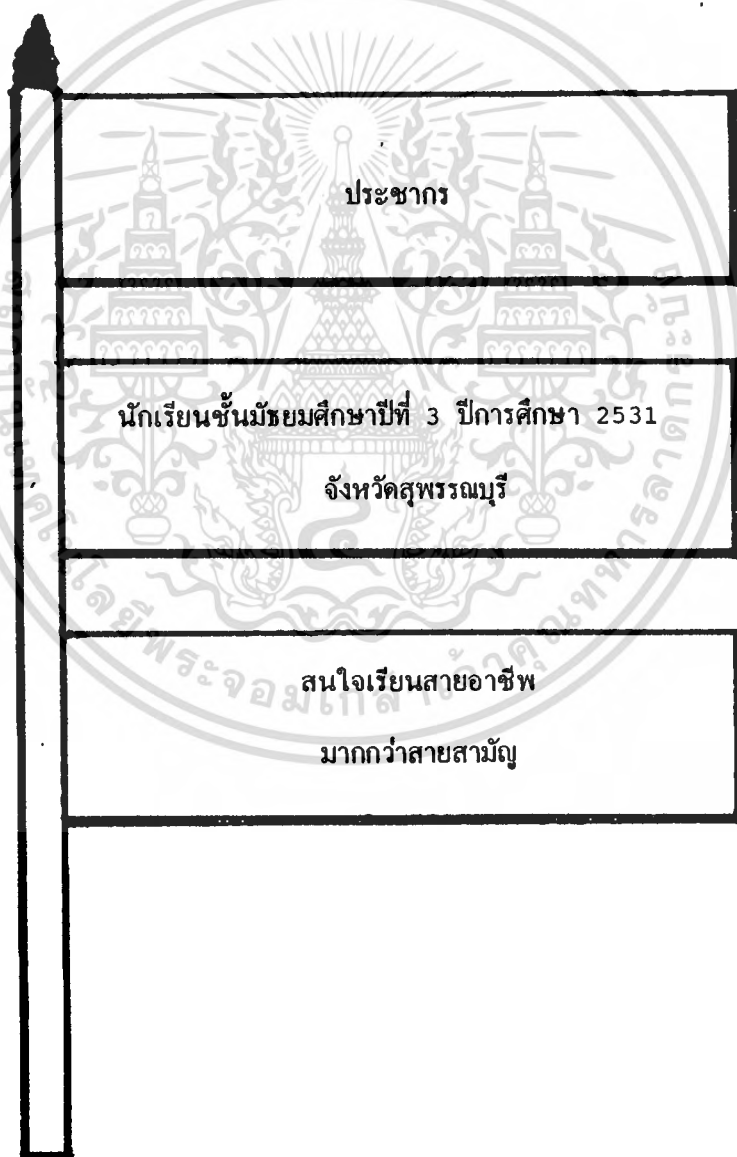
บทสรุป

ผลการวิจัยการสำรวจความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี ได้พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2531 ในจังหวัดสุพรรณบุรี สนใจเรียนสายอาชีพมากกว่าสายสามัญ นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิงที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางในหมวดวิชาในการศึกษา

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำคะแนนและชอบมาก คือ หมวดวิชาการงาน อาชีพ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายสนใจในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างยนต์ นักเรียนหญิงสนใจในประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาการบัญชี การเลขานุการ อาชีพบิดามารดาและผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรมมีรายได้ส่วนใหญ่ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือน

บทสรุป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นนักเรียนชาย
มากกว่านักเรียนหญิง

นักเรียนหญิงสนใจ
วิชาพาณิชยกรรม
บัญชี, เลขานุการ

มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน
ระดับปานกลาง

นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชายสนใจ
วิชาช่างอุตสาหกรรม
ช่างไฟฟ้า-อิเล็กทรอนิกส์
ช่างยนต์

ทำคะแนน
และชอบมาก
ในวิชาการงาน
และอาชีพ

การเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตัดสินใจเลือกเรียนวิชาชีพด้วยตนเอง ต้องการเลือกวิชาชีพที่มีลักษณะวิชาชีพที่หางานทำได้ง่ายรายได้ดี และเป็นวิชาชีพที่ประกอบอาชีพที่ใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว การเลือกวิชาชีพนักเรียนได้ใช้ความถนัด ความสนใจในวิชาชีพของตนเองเป็นข้อมูลเปรียบเทียบกับข้อมูลเกี่ยวกับประเภทวิชาชีพแต่ละสาขาวิชาที่ในโลกของอาชีพในปัจจุบันและอนาคตประกอบการตัดสินใจการเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ พร้อมทั้งองค์ประกอบด้านเพศ สถานภาพทางครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเข้าพิจารณาความเหมาะสมอีกด้วย ผู้ปกครองนักเรียนให้ความเป็นอิสระในการเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างยินดีสนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จ แม้นักเรียนไม่ได้เลือกเรียนประเภทวิชาเกษตรกรรมที่สอดคล้องหรือรับช่วงงานอาชีพเกษตรกรรมของผู้ปกครองก็ตาม

การเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียน

การตัดสินใจ

เลือกเรียนด้วยตนเอง

ลักษณะวิชาชีพ

หางานทำง่าย รายได้ดี ใช้ความสามารถพิเศษเฉพาะตัว

การเลือกวิชาชีพ

ความถนัด ความสนใจของตนเองเปรียบเทียบกับข้อมูลประเภทวิชาชีพ องค์ประกอบด้านเพศ สถานภาพครอบครัว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้ปกครอง

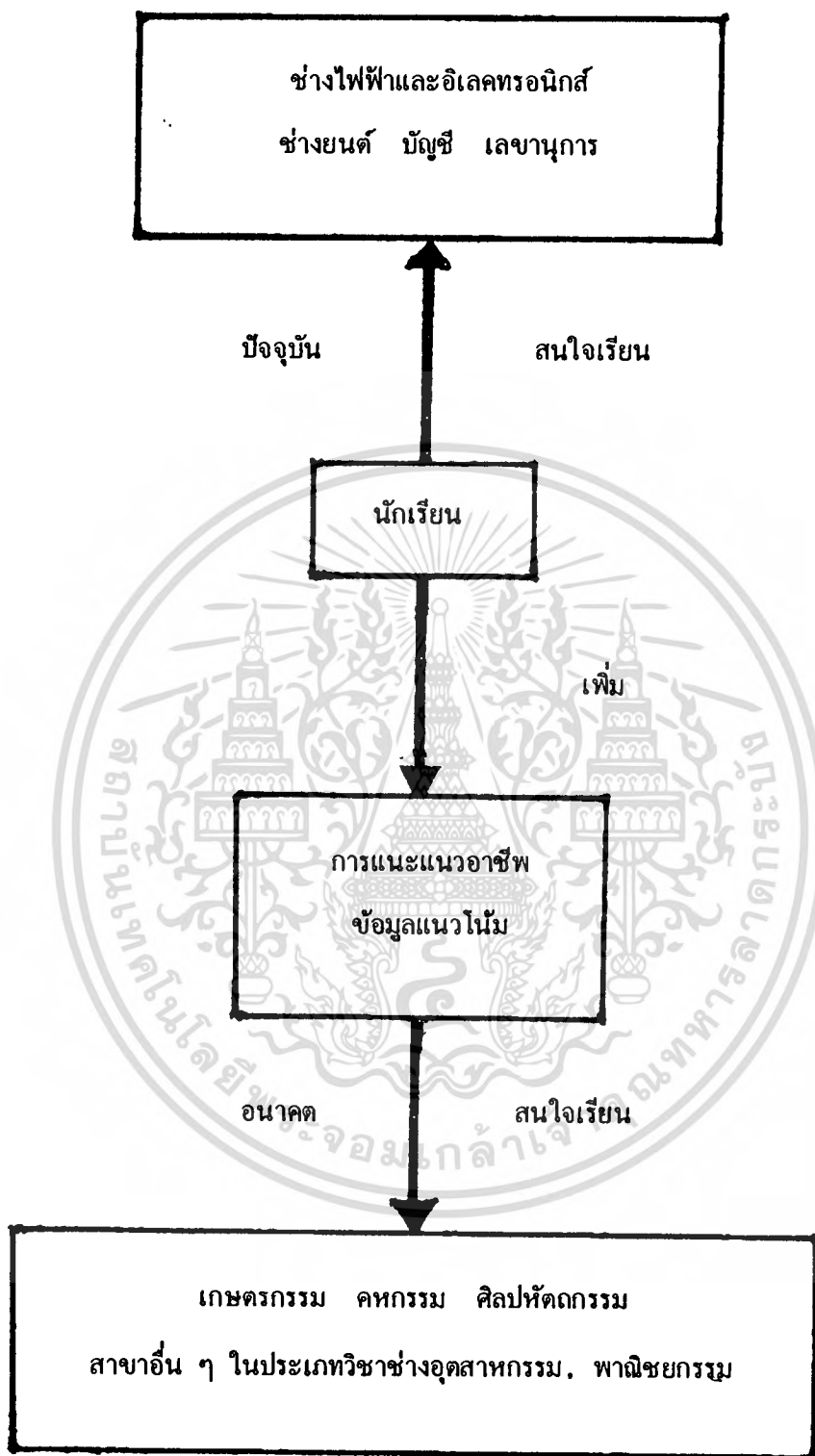
ให้อิสระในการเลือกเรียน ยินดีสนับสนุนให้เรียน แม้จะไม่ได้เรียนวิชาเกษตรกรรมเหมือนอาชีพผู้ปกครอง

การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 และ 6 ได้มีการลงทุนขยายธุรกิจอุตสาหกรรมไปอย่างรวดเร็ว ด้านข้อมูลข่าวสารการขยายภาคธุรกิจมีความรวดเร็วถูกต้องทำให้นักเรียนได้ข้อมูลอาชีพจากระบบการสื่อสารที่รวดเร็วทันสมัย ประกอบกับการแนะนำที่มีประสิทธิภาพมีส่วนช่วยนักเรียนในการได้ทราบข้อมูลต่าง ๆ ประกอบการตัดสินใจกรเลือกเรียนต่อ นอกจากนี้สภาพภูมิศาสตร์ของจังหวัดสุพรรณบุรีที่เคยเป็นเมืองปิดมานานประชาชนมีอาชีพทางเกษตรกรรม ในปัจจุบันการสร้างถนนเชื่อมจังหวัดใกล้เคียงหลายสายจังหวัดสุพรรณบุรีกลายเป็นเมืองเปิดต่อไปจะเป็นศูนย์กลางของจังหวัดอ่างทอง ชัยนาท สิงห์บุรี อุทัยธานี อีกทั้งอาณาเขตจังหวัดติดกับจังหวัดกาญจนบุรี นครปฐม ปทุมธานี และอยุธยา การลงทุนภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดสุพรรณบุรีได้เริ่มและมีแนวโน้มที่จะขยายตัวมากขึ้น เพราะสภาพภูมิศาสตร์เป็นได้ทั้งเมืองเกษตรและอุตสาหกรรม อันนำมาสู่ความต้องการผู้มีความรู้ทางวิชาชีพมากขึ้น

ผลการวิจัยที่ค้นพบประสานกับการพัฒนาประเทศสอดคล้องกันที่ว่า นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาชีพ มีความสนใจในข้อมูลของวิชาชีพและอาชีพนำมาเปรียบเทียบกับคุณลักษณะของตนเอง ทำให้มีการตัดสินใจเรียนด้วยตนเองได้ถูกต้องเหมาะสมกับความจริงและมีความเป็นไปได้ในการเรียนสำเร็จ เมื่อออกไปประกอบอาชีพสามารถใช้ความสามารถเฉพาะตัวได้ทั้งในรูปแบบการประกอบอาชีพอิสระและลูกจ้างของสถานประกอบการ เพราะการเลือกเรียนวิชาชีพของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเลือกได้เหมาะสมกับตนเองยังสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนาประเทศในอนาคต

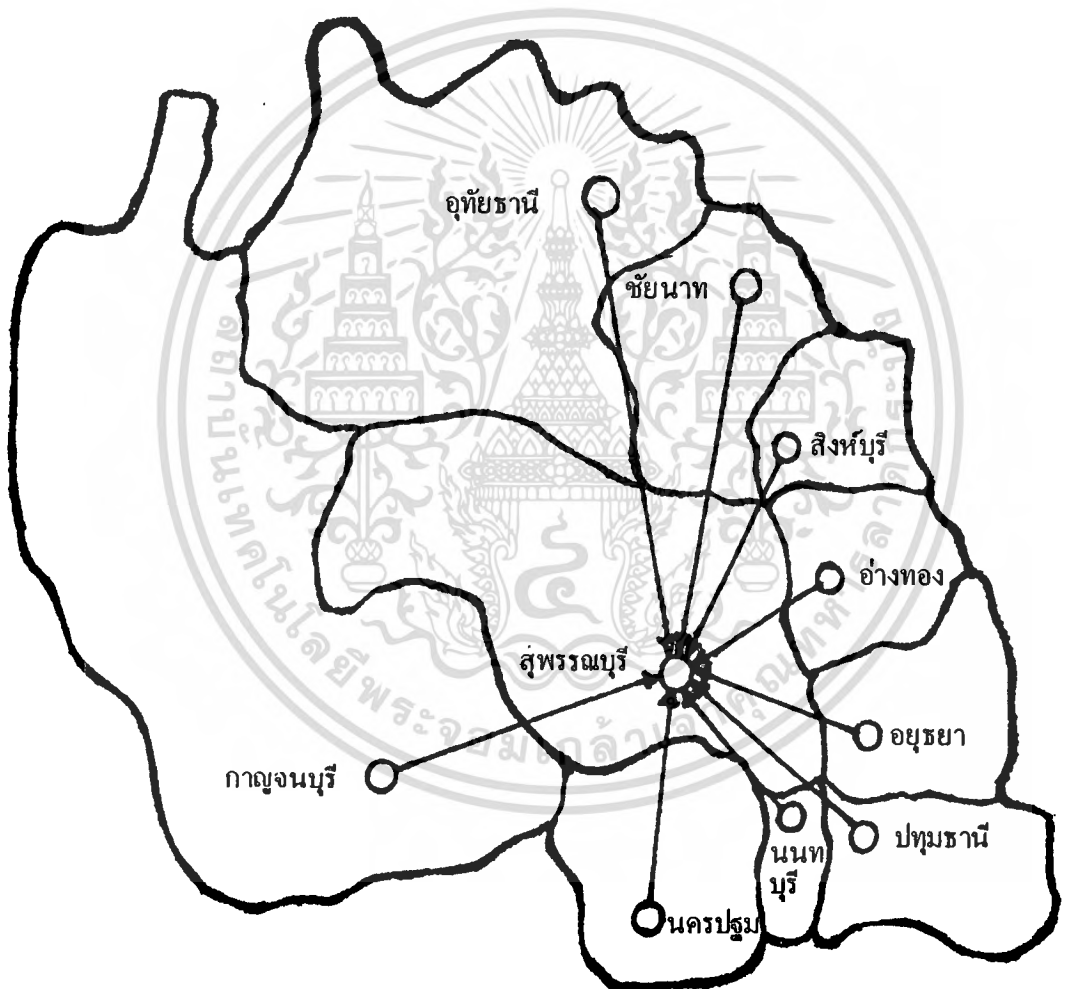
การวิจัยครั้งนี้ที่ค้นพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างสนใจเรียนสาขาวิชาช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ช่างยนต์ การบัญชี และเลขานุการมากนั้น หากมีข้อมูลหรือการแนะนำพร้อมทั้งสถานศึกษาเปิดสอนหลักสูตรวิชาที่มีความจำเป็นในอนาคตเพิ่มขึ้น ความสนใจในวิชาชีพอาจเปลี่ยนแปลงจากการค้นพบครั้งนี้ สาขาวิชาในประเภทวิชาเกษตรกรรม คหกรรม และศิลปหัตถกรรม ก็เช่นเดียวกันหากมีการแนะนำอาชีพให้เห็นชัดเจนถึงความเกี่ยวข้องกับการขยายตัวภาคธุรกิจ การขยายตัวภาคอุตสาหกรรม และมีการปรับเปลี่ยนหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับภาคธุรกิจหรือความต้องการในภาคเอกชนแล้ว ความสนใจในสาขาวิชาต่าง ๆ ของประเภทวิชาเกษตรกรรม คหกรรม ศิลปหัตถกรรม รวมถึงสาขาวิชาอื่น ๆ ในประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม ที่การวิจัยครั้งนี้นักเรียนสนใจเรียนน้อยอาจจะเปลี่ยนเป็นมากขึ้นเมื่อมีความรู้ความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพนั้น ๆ กับโลกของอาชีพดีขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

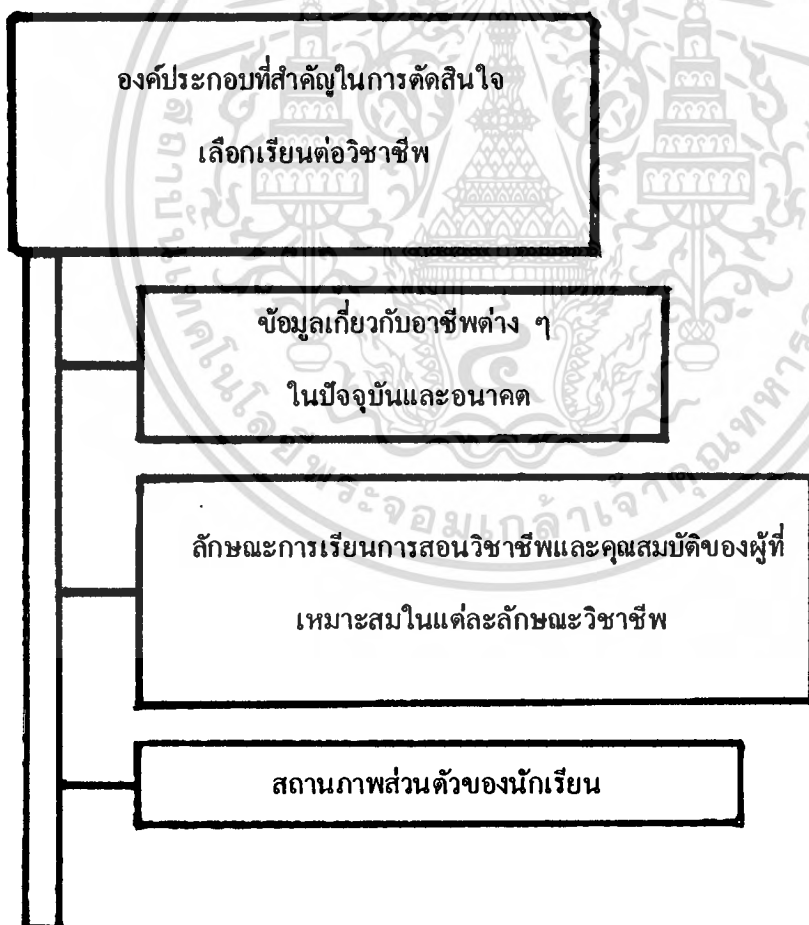
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แผนที่แสดงระยะทางจากจังหวัดสุพรรณบุรีถึงจังหวัดใกล้เคียง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยมีความเชื่อว่าการเลือกเรียนต่อวิชาชีพของนักเรียนจะมากขึ้นถูกต้องเหมาะสมกับความจริง และผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จในการเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพ ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญในการตัดสินใจของนักเรียน คือ องค์ประกอบแรก ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ในปัจจุบันและอนาคต องค์ประกอบที่สองข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการเรียนการสอนวิชาชีพ ตลอดจนคุณสมบัติของผู้ที่เหมาะสมในแต่ละลักษณะวิชาชีพเพื่อประกอบอาชีพในปัจจุบันและอนาคต และองค์ประกอบประการสุดท้ายนักเรียนต้องสำรวจตัวเองในข้อมูลด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับการจะศึกษาวิชาชีพที่สนใจเหมาะสมกับตัวนักเรียนในทุก ๆ ด้าน ทั้ง 3 องค์ประกอบนำข้อมูลมาเปรียบเทียบประกอบการตัดสินใจเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพนั่นคือความต้องการเลือกเรียนวิชาชีพและประกอบอาชีพของนักเรียนขึ้นอยู่กับข้อมูลของอาชีพต่าง ๆ ข้อมูลลักษณะวิชาชีพในการเรียนการสอน และข้อมูลด้านสถานภาพส่วนตัวของนักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรศึกษาการเรียนวิชาชีพของนักเรียนว่านักเรียนมีความต้องการเรียนต่อใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จังหวัดที่ตนมีภูมิลำเนาอย่างน้อยเพียงใด และจะไปเรียนจังหวัดอื่นเพราะเหตุใด

2. ควรศึกษาสาเหตุของการที่นักเรียนให้ความสนใจเรียนต่อประเภทวิชาเกษตรกรรม น้อยทั้งที่เป็นวิชาชีพและอาชีพหลักของประชาชนส่วนใหญ่ในจังหวัดสุพรรณบุรี

3. ควรศึกษาการจัดวิชาชีพที่เหมาะสมให้กับนักเรียนที่สนใจเรียนวิชาชีพแต่มีข้อจำกัดไม่อาจเรียนได้ในหลักสูตรปัจจุบัน

เชิงอรรถ

¹นาวิน รุ่งรส. "เปรียบเทียบการตัดสินใจเลือกเรียนต่อของนักเรียนชั้น มศ.3 ประเภทสหศึกษาระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบเดิม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา." ปรวิญญาณิพนธ์ปรวิญญาการศึกษามหาบัณฑิต. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. 2514. หน้า 73.

²ภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด. "เรื่องอาชีพ." เอกสารแนะแนวฝ่ายส่งเสริมคุณภาพการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. กระทรวงศึกษาธิการ. 2530). หน้า 2 - 3.

³สุดใจ เหล่าสุนทร. "วิชาอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา." วิทยานิพนธ์ปรวิญญาการศึกษามหาบัณฑิต. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. 2505. หน้า 24 - 40.

⁴นาวิน รุ่งรส. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

⁵ณรงค์ศักดิ์ คัดโสคาและคณะ. "การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ ความสนใจและความต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ปีการศึกษา 2515 ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับโรงเรียนมัธยมสายสามัญ จังหวัดสกลนคร." ปรวิญญาณิพนธ์ปรวิญญาการศึกษามหาบัณฑิต. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. 2516. หน้า 67 - 70.

⁶สุนรัตน์ กันหลง. "ความตรงตามสภาพของแบบสำรวจความสนใจในอาชีพของคูเคอร์." วิทยานิพนธ์ปรวิญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2523. หน้า 59.

⁷มารศรี กองเกตุ. "ผลของทัศนคติระดับการศึกษาอาชีพและรายได้ของบิดามารดาที่มีต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปรวิญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2524. หน้า 59 - 65.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁸ E.L. Tolbert, Counseling for Career Development,
(Boston : Houghton Mifflin Co., 1974), pp. 37 - 40.

⁹ เฉลิมชัย อุบลพงษ์. "การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียน มศ.3 และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยม จังหวัดชัยนาท." *ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2511, หน้า 67.*

¹⁰ นาวิณ รุ่งรส. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

¹¹ ณรงค์ศักดิ์ คัดโสดาและคณะ. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

¹² อำไพ จิตต์วิวัฒน์. "การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ ความสนใจ และความต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับโรงเรียนมัธยมสายสามัญ กรุงเทพมหานคร." *ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2516, หน้า 76 - 79.*

¹³ อัญชลี บุพผาพิบูลย์. "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม สติปัญญา และความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." *วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523, หน้า 59.*

¹⁴ ชวิชัย ชัยจิรฉายากุล. "การศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสามัญและวิชาชีพของนักเรียน ม.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา 2512." *ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513, หน้า 86.*

¹⁵ นิภา วัธนเวคิน. "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคใต้." *วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529, หน้า 112.*

¹⁶ ชมาธร พันธุมโพธิ. "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในกรุงเทพมหานคร." *วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530, หน้า 119.*

¹⁷ วาตรี รุ่งโรจน์ดี. "การศึกษาแนวโน้มของการเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดระยอง." *ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2515, หน้า 111.*

¹⁸ สมพงษ์ มั่นระวัง. "การศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2512." *ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513, หน้า 124.*

¹⁹ มารศรี กองเกตุ. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

²⁰ อนงค์ สกุลดู. "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ." *วิทยานิพนธ์ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529, หน้า 87.*

²¹ นิภา วัธนเวคิน. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

²² ชมาธร พันธุมโพธิ. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

²³ จุฑาภรณ์ วรสุมนต์. "ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพของบิดามารดากับการเลือกอาชีพของนักเรียน." *วิทยานิพนธ์ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515, หน้า 60.*

²⁴ มารศรี กองเกตุ. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

²⁵ ช่อทิพย์ วาศรีเกรียงไกร. "ความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตรศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชั้นประโยคมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย." *วิทยานิพนธ์ปริญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523, หน้า 83 - 84.*

²⁶ E.L. Tolbert, loc.cit.

²⁷ Samuel H. Osipow, Theories of Career Development, (New York : Appleton Crofts, 1973), pp. 138 - 139.

²⁸ สุดใจ เหล่าสุนทร. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

²⁹ Crites J.O., Vocational Psychology, (New York : McGraw Hill Book Co., 1969), pp. 90 - 91.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

³⁰ Samuel H. Osipow, Theories of Career Development, (New York : Appleton Crofts, 1973), pp. 57 - 58.

³¹ ยุพรณี ศุขมิตติ, "ค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและธนบุรี." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510, หน้า 49.

³² พกา บุญเรือง, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจเลือกอาชีพ ภาวะทางอาชีพ และการควบคุมภายใน - ภายนอก," วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2520, หน้า 59.

³³ อรวรรณ ประคองเวช, "การสำรวจปัญหาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 6." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2521, หน้า 40.

³⁴ วีรวรรณ หงส์วิลาส, "เหตุที่นักเรียนเลือกเข้าเรียนในโรงเรียนพาณิชย์การ." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506, หน้า 94.

³⁵ ลัดดา สุวรรณรัตน์, "แรงจูงใจในการศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไปประกอบอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512, หน้า 88.

³⁶ E.L. Tolbert, op.cit., pp. 138 - 139.

³⁷ Samuel H. Osipow, loc.cit.

³⁸ เป็รื่อง จินดา, "การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคเหนือ." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2519, หน้า 96.

³⁹ สมพงษ์ อาภาพันธ์, "การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ," วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2519, หน้า 111.

⁴⁰ ลัดดา สุวรรณรัตน์, เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

⁴¹ นิตยา ธรรมพันธ์, "ค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส," *ปริญญาานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*, 2523, หน้า 87.

⁴² ประมวล วิทยากร, "ค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์," *ปริญญาานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร*, 2520, หน้า 103.

⁴³ จิตรอารี เนตรหิน, "การศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 โรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคศึกษา 11 ปีการศึกษา 2513," *ปริญญาานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร*, 2513, หน้า 71.

⁴⁴ อนงค์ สกลคู, *สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว*, หน้า 86.

⁴⁵ รัชชัย ชัยจิรฉายากุล, *เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน*.

⁴⁶ ลัดดา สุวรรณรัตน์, *เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน*.

⁴⁷ รัชชัย ชัยจิรฉายากุล, *เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน*.

⁴⁸ ศิริลักษณ์ จินดากุล, "การเปรียบเทียบการเลือกอาชีพและความมุ่งหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในพระนครกับต่างจังหวัด," *วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 2510, หน้า 134.

⁴⁹ สมพงษ์ อภาพันท์, *เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน*.

⁵⁰ เป็รื่อง จินดา, *สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว*, หน้า 97.

⁵¹ จิตรอารี เนตรหิน, *เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน*.

⁵² นิตยา ธรรมพันธ์, *เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน*.

⁵³ รัชชัย ชัยจิรฉายากุล, *เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน*.

⁵⁴ F.L. Tolbert, *loc.cit.*

⁵⁵ Samuel H. Osipow, *loc.cit.*

⁵⁶ John L. Holland, *The Psychology of Vocation Choice*,

(New York : Blaisdell Publishing Company, 1966), p. 132.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ⁵⁷ วีรกรรม หงสวิลาส. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁵⁸ สมพงษ์ อภาพันธุ์. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว. หน้า 112.
- ⁵⁹ จุฑาภรณ์ วรสมันต์. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁶⁰ อรพรรณ ประคองเวช. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁶¹ นิภา วัชเนวคิน. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว. หน้า 112 - 113.
- ⁶² เพียงใจ พึ่งพระเกียรติ. "การสำรวจความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย."

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2500. หน้า 63.

- ⁶³ ลัดดา สุวรรณรัตน์. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁶⁴ E.L. Tolbert, loc.cit.
- ⁶⁵ Samuel H. Osipow, loc.cit.
- ⁶⁶ E.L. Tolbert, loc.cit.
- ⁶⁷ Samuel H. Osipow, loc.cit.
- ⁶⁸ ลัดดา สุวรรณรัตน์. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁶⁹ เมธี ปลันธนานนท์. "การบริหารอาชีวะและเทคนิคศึกษา." คณะครุศาสตร์

อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2530. (เอกสาร
อัดสำเนา) หน้า 148 - 149.

⁷⁰ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. สำนักงาน. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ
ฉบับที่ 6 (2530 - 2534). 2530. (เอกสารอัดสำเนา) หน้า 53 - 54.

- ⁷¹ เป็รื่อง จินดา. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁷² สมพงษ์ อภาพันธุ์. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁷³ ลัดดา สุวรรณรัตน์. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁷⁴ ประมวล วิทยากร. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.
- ⁷⁵ นิภา วัชเนวคิน. สิ่งที่เคยอ้างมาแล้ว. หน้า 110.
- ⁷⁶ รัชชัย ชัยจิรฉายากุล. เรื่องเดียวกันหน้าเดียวกัน.

บรรณานุกรม

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. สรุปสาระสำคัญของการอภิปราย
วันนัดพบแรงงานครั้งที่ 1/2527. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2527. (เอกสารอัดสำเนา)

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520.
กรุงเทพมหานคร : บริษัทตะวันนา จำกัด, 2520.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานการศึกษาเปรียบเทียบการจัดการศึกษาเพื่อ
การอาชีพของประเทศในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์. กรุงเทพมหานคร : กองการผลิตและ
วิเคราะห์การศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2525.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานการประเมินสภาพการจัดการศึกษาและ
ประเมินผลแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529). การอาชีว
ศึกษา, 2527. (เอกสารอัดสำเนา)

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ.
2530 - 2534). 2530. (เอกสารอัดสำเนา)

คมเพชร ฉัตรศุกกุล. บริการสนเทศ. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสาน
มิตร, 2521. (เอกสารอัดสำเนา)

จุฑาภรณ์ วรสุมันต์. "ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพของบิดามารดากับการเลือกอาชีพของ
นักเรียน." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2515.

จันทิมา บุญวานิช. "การสำรวจความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดเพชรบุรีที่
มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษา." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2509.

จิตรอารี เนตรหิน. "การศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ใน
โรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคศึกษา 11 ปีการศึกษา 2513." ปริญญาโทปริญญาการ
ศึกษามหาบัณฑิต; วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉลองภพ สุสังกร์กาญจน์. ความสัมพันธ์ระหว่าง การเข้ารับการศึกษากับโครงสร้างของตลาดแรงงาน ในประเทศไทย. จดหมายข่าวมูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. ปีที่ 3 ฉบับที่ (1 มีนาคม 2530).

เฉลิมชัย อุบลพงษ์. "การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียนชั้น มศ.3 และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยม จังหวัดชัยนาท." ปรินญาณิพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2511.

ช่อทิพย์ ราชศรีเกรียงไกร. "ความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษานองบุตร ศึกษาเปรียบเทียบ ระหว่างนักเรียนชั้นประโยคมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนสังกัด ทบวงมหาวิทยาลัย." วิทยานิพนธ์ปรินญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

ณรงค์ศักดิ์ คิตโตเสดาและคณะ. "การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ ความสนใจ และความต้อง การในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ปีการศึกษา 2515 ระหว่างโรงเรียนมัธยม แบบประสมกับโรงเรียนมัธยมสายสามัญ จังหวัดสกลนคร." ปรินญาณิพนธ์ปรินญาการศึกษา มหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2516.

รัชชัย ชัยจิรฉายากุล. "การศึกษาที่เป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสามัญ และวิชาชีพของนักเรียน ม.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา 2512." ปรินญาณิพนธ์ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513.

นพดล คุ้มประวัตติ. "ความมุ่งหวังของบิดามารดาในเขตชนบทไทยเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร." วิทยานิพนธ์ปรินญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

นิภา วัธนเวคิน. "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ มัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคใต้." วิทยานิพนธ์ปรินญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

นาวิณ รุ่งรส. "เปรียบเทียบการตัดสินใจเลือกเรียนต่อของนักเรียนชั้น มศ.3 ประเภทสหศึกษา ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบเดิม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา." ปรินญาณิพนธ์ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2514.

นิตยา ธรรมพันธ์. "ค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 โรงเรียนมัธยม ของรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส."

ปริญญาพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร,
2523.

เป็รื่อง จินดา. "การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ต่างกันโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคเหนือ." ปริญญาพนธ์ปริญญาการศึกษามหา
บัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2519.

ประมวล วิทยากร. "ค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน
โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์." ปริญญาพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2520.

ผกา บุญเรือง. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจเลือกอาชีพ วุฒิกวาระทางอาชีพ
และการควบคุมภายใน - ภายนอก." ปริญญาพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2520.

พรทิพย์ ศรีวัชรินทร์. "การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของหัวหน้าครัวเรือนชายที่มีต่อการเลือก
อาชีพของคนหนุ่มสาวในเขตชนบทและเขตเมืองของประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญา
สังคมวิทยามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

เพียงใจ พึ่งพระเกียรติ. "การสำรวจความสนใจของนักเรียนในชั้นมัธยมปลาย." วิทยา
นิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2500.

ภัทรกานต์ เผ่าบุญเกิด. เรื่องอาชีพ. เอกสารแนะแนวฝ่ายส่งเสริมคุณภาพการศึกษา หน่วย
ศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, กระทรวงศึกษาธิการ, 2530.

มารศรี กองเกตุ. "ผลของทัศนคติ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้บิดามารดาที่มีต่อ
การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

เมธี ปิรันธนานนท์. การบริหารอาชีพและเทคนิคศึกษา. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2530. (เอกสารจัดสำเนา)

ยุพวรรณ สุขมิตติ. "ค่านิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร
และธนบุรี." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

2510.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วาทรี รุ่งโรจน์ดี. "การศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดระยอง." ปริญญาณิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัย
วิชาการศึกษาประสานมิตร, 2515.

แรงงาน, กรม, กระทรวงมหาดไทย. การจัดประเภทมาตรฐานอาชีพ (ประเทศไทย). กรุงเทพฯ
มหานคร : กรมแรงงาน, กระทรวงมหาดไทย, 2512.

ลัดดา สุวรรณรัตน์. "แรงจูงใจในการศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไปประกอบอาชีพของ
นักเรียนในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม." ปริญญาณิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต,
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512.

วิชาการ, กรม, กระทรวงศึกษาธิการ. ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร :
กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, 2527.

วีรวรรณ หงส์วิลาส. "สาเหตุที่นักเรียนเลือกเข้าเรียนในโรงเรียนพาณิชย์การ." วิทยานิพนธ์
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506.

วัชร ทรัพย์มี. การแนะแนวอาชีพ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2523.

ศิริลักษณ์ จินดากุล. "การเปรียบเทียบการเลือกอาชีพและความมุ่งหวังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้นในพระนครและต่างจังหวัด." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2510.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์ยูไนเต็๊ดโปรดักชั่น, 2520.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521. กรุงเทพมหานคร :
องค์การคำคุณสภา, 2520.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524. กรุงเทพมหานคร :
อมรินทร์การพิมพ์, 2523.

ชมาธร พันธุมโพธิ. "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ
มัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญา
ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมนรัตน์ กันหลง. "ความตรงตามสภาพของแบบสำรวจความสนใจในอาชีพของคูเคอร์."

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

สุดใจ เหล่าสุนทร. "วิชาอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2505.

สมพงษ์ มั่นระวีง. "การศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2512." ปริญญาโทปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513.

สมพงษ์ อาภาพันธ์. "การเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันโรงเรียนมัธยมแบบประสม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ." ปริญญาโทปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2519.

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร. แนวคิดในการเลือกอาชีพศิลปหัตถกรรม. งานกรรมาธิการนักเรียนครั้งที่ 35, (1-5 ธันวาคม 2515).

อำไพ จิตต์วัฒน์. "การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ ความสนใจ และความต้องการในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้น มศ.3 ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับโรงเรียนมัธยมสายสามัญ กรุงเทพมหานคร." ปริญญาโทปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2516.

อรรณพ ประคองเวช. "การสำรวจปัญหาการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 6." ปริญญาโทปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2521.

อัญชลี บุปผาพิบูลย์. "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม สถิติปัญญา และความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

อนงค์ สกุกูล. "การสำรวจความสนใจในอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

Holland, John L. The Psychology of Vocational Choice. New York : Blaisdell Publishing Company, 1966.

Crites, J.O. Vocational Psychology. New York : McGraw Hill Book Co., 1969.

Osipow, Samuel H. Theories of Career Development. New York : Appeton Crofts, 1973.

Perrone, Philip A. "Values and Occupational Preferences of Junior High School Girls" The Personal and Guidance Journal. (November, 1965), pp. 254 - 257.

Super, Donald E. and John O. Crites. Appraising Vocational Fitness. Delhi : Universal Book Stall, 1968.

Tolbert, E.L. Counseling for Career Development. Boston : Houghton Mifflin Co., 1974.

W. Norton Grubb. The Convergence of Education Systems and Role of Vocationalism. Comparative Education Review, Nov. 1985. แปลโดย ปรียา นวรัตน์ ศึกษาพิเศษ กรมอาชีวศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ. 2530. (เอกสารอัดเนา)

Zieglar, Larry A. Hjelle and Daniel. Personality. อ้างถึงใน เมธี ปลั้นรณานนท์. การบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. 2530. (เอกสารอัดสำเนา)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำสั่ง คณะกรรมาธิการวุฒิสภาและวุฒิสภา
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 ที่ 20 / 2531

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อ
 และโครงการวิทยานิพนธ์ของนายไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย

เพื่อให้การ ระเบียบวิทยานิพนธ์ของนายไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย เป็นไปด้วยความ
 เรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ จึงแต่งตั้งให้คณะกรรมการเพื่อควบคุมและพิจารณาหัวข้อและโครงการ
 วิทยานิพนธ์ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร. เมธี ปิณฑานนท์	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
ดร.สงบ ถักณะ	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม
ดร.ศิริพรพร ชุมบุญ	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม
2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร. เมธี ปิณฑานนท์	ประธานกรรมการ
ดร.สงบ ถักณะ	กรรมการ
ดร.ศิริพรพร ชุมบุญ	กรรมการ
ยศ.ปริยาพร วงศ์อนุกรโรจน์	กรรมการ
อาจารย์ไพรัตน์ พิทักษ์	กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2531

 (คุณหญิงวนิดา รุประเคมีย์)

ประกาศ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง บดการพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์

ตามคำสั่งคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ที่ 120/2531 เรื่อง แต่งตั้ง
คณะกรรมการควบคุมและพิจารณาหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์ของนายไชยสิทธิ์ ไกรคุณาสัย
นักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

มีมติหัวข้อและโครงการวิทยานิพนธ์ของนายไชยสิทธิ์ ไกรคุณาสัย เรื่อง "การสำรวจ
ความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี" ใต้นามการ
พิจารณาของคณะกรรมการแล้ว เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2531

ให้นักศึกษาหรือคณาจารย์ที่ปรึกษา แก่โครงการตามข้อคิดเห็นของคณะครุศาสตร์ฯ
และดำเนินการ เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ตามแนวทางที่คณะกรรมการ ใ้ปรับปรุงแก้ไขต่อไปให้เสร็จสิ้น
ภายในเวลาที่กำหนดไว้ตามระเบียบต่อไปนี้

ประกาศ ณ วันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2531

อ.ดร.สุวิมล
(คุณหญิงวนิดา ชูประทีป)
คณบดี

ที่ พบ 1507/526

กระทรวงศึกษาธิการ

สถานีสยามโมโตมีระจวนเกล้าเจ้าอยู่หัวราชวรางคระรัง
ถนนคลองกรุง เทวธาลวระรัง กรุงเทพฯ 10520

12 มกราคม 2532

เรื่อง ขอความร่วมมือให้บัณฑิตวิทยาลัยร่วมจัดเตรียมการวิจัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ด้วยนายโยชิฮิโกะ โทริซุมะคิตะ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพาในฐานะประธานกรรมการบริหารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา และบัณฑิตวิทยาลัย สถานีสยามโมโตมีระจวนเกล้าเจ้าอยู่หัวราชวรางคระรัง กำลังจัดทำการวิจัยเพื่อเตรียมเรียบเรียงรายงานเรื่อง "การสำรวจความขัดแย้งการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีผลต่อการวิจัยบัณฑิตวิทยาลัยปี 3 ในจังหวัดจันทบุรี"

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านเพื่อขออนุญาตให้บัณฑิตวิทยาลัยได้เข้าร่วมจัดเตรียมการวิจัยให้บัณฑิตวิทยาลัยบัณฑิตวิทยาลัยในสถานศึกษาสังกัดราชการภายใต้จังหวัดจันทบุรี

- 1. โรงเรียนสตรีวิทยา
- 2. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
- 3. โรงเรียนอัสสัมชัญ
- 4. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา
- 5. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา

หวังว่าคงได้รับทราบ และขอแสดงความขอบคุณเป็นอย่างสูง

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี นิตินานนท์)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา
โทรศัพท์ 3269982

ที่ พบ 1507/525

กระทรวงศึกษาธิการ

สถานีเทคโนโลยีโทรคมนาคมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนลาดพร้าว เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

12 มกราคม 2532

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณาจารย์และบุคลากร

ด้วยนายวิชาญ ใจดี โครบุรีรัมย์ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีโทรคมนาคม กรุงเทพมหานคร ทางมหาวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีโทรคมนาคมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสำรวจความพึงพอใจการศึกษาคือ" ตามภาววิสัยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวิชาภาษาอังกฤษ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านเพื่ออนุญาตให้นักศึกษาดังกล่าวไปเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยให้แก่นักศึกษาได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาสังกัดของหน่วยงานดังกล่าวไว้

1. โรงเรียนนครปฐมศึกษาวิทยาลัย	2. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี
3. โรงเรียนศรีประจักษ์ "เมธีประมุข"	4. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
5. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี	5. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี
7. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี 3	8. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี
9. โรงเรียนนางสาว "สูงเนินศรีสุราษฎร์ธานี"	10. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี
11. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี	12. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี
13. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี	14. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี
15. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี	16. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี
17. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี	18. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี
19. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี	20. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี
21. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี 2	22. โรงเรียนสตรีศรีสุราษฎร์ธานี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

23. โรงเรียนพระยาสุเมศวรวิทยา
24. โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน
25. โรงเรียนพระนครใจสมุทรวิทยา
26. โรงเรียนเคอเทอวิทยา
- หวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี จึงขอแสดงความ
หวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี จึงขอแสดงความ

ขอแสดงความนับถือ

(นายเมธี นิตินานนท์)

รองคณบดีมหาวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแบบเดิม

งานบริหารศึกษา

โทรศัพท์ 3267320 - 9 ต่อ 393

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศท ๐๘๐๖/ ๐๕๔๕

กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ กทม. ๑๐๓๐๐.

๑๘ มกราคม ๒๕๓๒

เรื่อง ขอความร่วมมือในการทำวิจัย

เรียน

ด้วย นายไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง กำลังดำเนินการวิจัย เรื่อง "การสำรวจความต้องการการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดสุพรรณบุรี" ในกรณี นักศึกษามีความประสงค์จะเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในการศึกษาแบบสอบถาม เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการทำวิจัย

กองการมัธยมศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่า การทำวิจัยดังกล่าว จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ สมควรให้การสนับสนุน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายธานี สมบูรณ์ฤๅณะ)

หัวหน้าฝ่ายบริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา ๑ รักษาการแทน
ผู้อำนวยการกองการมัธยมศึกษา

ผ่านมาตรฐานโรงเรียน

โทร.๒๘๒๘๔๖๖

ที่ ศธ 1007/1380

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
กระทรวงศึกษาธิการ กทม.10300

19 มกราคม 2532

เรื่อง ขอความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล

เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการหรือครูใหญ่

ด้วย นายไชยสิทธิ์ โกรธญาติ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสำรวจความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" ในจังหวัดสุพรรณบุรี และมีความประสงค์จะเก็บข้อมูลในโรงเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความร่วมมือด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายรุ่ง แก้วแดง)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

กองนโยบายและแผน

โทร.2828654

แบบสอบถาม

การสำรวจความต้องการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในจังหวัดสุพรรณบุรี

แบบสอบถามนี้มี 3 ตอน ขอให้นักเรียนตอบคำถามนี้ตามความเป็นจริง เพื่อนำผลที่ได้ไปศึกษาค้นคว้า ผลที่ได้จากการศึกษา จากการตอบคำถามของนักเรียนจะเป็นประโยชน์ต่อโรงเรียนของนักเรียนและนักเรียนในรุ่นต่อ ๆ ไป คำตอบของนักเรียนจะถือว่าเป็นความลับทั้งสิ้น ไม่ต้องลงชื่อนักเรียน เมื่อนักเรียนตอบแล้ว

ตอนที่ 1

แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวนักเรียน

ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความหรือกรอกข้อความตามความเป็นจริง

โรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษาชื่อโรงเรียน .....

1. โรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษาเป็นโรงเรียน

รัฐบาล

เอกชน

2. เพศ

ชาย

หญิง

3. ขณะนี้อายุ ต่ำกว่า 14 ปี

14 ปีขึ้นไปถึง 15 ปี

15 ปีขึ้นไปถึง 16 ปี

16 ปีขึ้นไปถึง 17 ปี

17 ปีขึ้นไปถึง 18 ปี

18 ปีขึ้นไป

4. ผลการสอบในปีการศึกษาที่ผ่านมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับ ต่ำกว่า 1.50 ศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1.50 ถึง 2.00
- 2.00 ถึง 2.50
- 2.50 ถึง 3.00
- 3.00 ถึง 3.50
- 3.50 ขึ้นไป

5. ขณะนี้บิดาประกอบอาชีพ

- รับราชการ, ข้าราชการบำนาญ
- งานช่าง (เช่น ช่างไม้, ช่างไฟฟ้า ฯลฯ)
- ทำงานบริษัท, ธนาคาร, รัฐวิสาหกิจ
- เกษตรกร (เลี้ยงสัตว์, ทำนา, ทำไร่ ฯลฯ)
- ประมง
- ค้าขาย
- รับจ้าง
- อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

6. ขณะนี้มารดาประกอบอาชีพ

- รับราชการ, ข้าราชการบำนาญ
- งานช่าง (เช่น ตัดผม, ตัดเสื้อผ้า ฯลฯ)
- ทำงานบริษัท, ธนาคาร, รัฐวิสาหกิจ
- เกษตรกร (เลี้ยงสัตว์, ทำนา, ทำไร่ ฯลฯ)
- ประมง
- ค้าขาย
- รับจ้าง
- เป็นแม่บ้านของครอบครัว
- อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

7. ขณะนี้ผู้อุปการะประกอบอาชีพ (ถ้านักเรียนมีแต่บิดามารดาอุปการะให้เรียน
ไม่ต้องตอบข้อนี้)

- รับราชการ, ข้าราชการบำนาญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ประกอบการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ทำงานบริษัท, ธนาคาร, รัฐวิสาหกิจ
- เกษตรกร (เลี้ยงสัตว์, ทำนา, ทำไร่ ฯลฯ)
- ประมง
- ค้าขาย
- รับจ้าง
- อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

8. รายได้ของผู้สนับสนุนการเรียนคิดเป็นรายเดือนโดยประมาณ (รวมของบิดามารดา หรือผู้อุปการะ)

- ต่ำกว่า 2,000 บาท
- 2,000 ถึง 3,000 บาท
- 3,000 ถึง 4,000 บาท
- 4,000 ถึง 5,000 บาท
- 5,000 ถึง 6,000 บาท
- 6,000 ถึง 7,000 บาท
- 7,000 ถึง 8,000 บาท
- 8,000 ถึง 9,000 บาท
- 9,000 ถึง 10,000 บาท
- 10,000 บาทขึ้นไป

9. เมื่อท่านเรียนจบชั้น ม.3 แล้วท่านจะเรียนต่อสายอาชีพเพราะ

- มีความพร้อมที่จะเรียน
- อยากเรียนแต่มีความจำกัดไม่อาจเรียนได้

10. ท่านประสงค์จะเรียนวิชาชีพด้านใดให้ตอบเพียง 1 ด้าน โดยกาเครื่องหมาย ✓

- ลงใน
- ช่างอุตสาหกรรม
- พาณิชยกรรม
- คหกรรม
- เกษตรกรรม
- ศิลปหัตถกรรม

11. ท่านเลือกวิชาชีพด้านใดในข้อ 10 ให้ตอบสาขาวิชาของวิชาชีพด้านนั้น ๆ ในข้อต่อไปนี้โดยให้ลำดับเป็น 1, 2, 3 และเขียนเลข 1, 2, 3 ลงในช่อง หน้าสาขาวิชานั้น

11.1 ช่างอุตสาหกรรม

- ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
- ช่างยนต์
- ช่างพิมพ์
- อุตสาหกรรมสิ่งทอ
- การเทคนิคแว่นตาและเลนส์
- ช่างก่อสร้าง
- ช่างกลโรงงาน
- ช่างต่อเรือไม้ - เหล็ก
- ช่างออกแบบ

11.2 พาณิชยกรรม

- การบัญชี
- การขาย
- การเลขานุการ
- การธุรกิจโรงแรม
- การธุรกิจสถานพยาบาล
- การสื่อสารธุรกิจ
- การประชาสัมพันธ์
- อุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- การหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์

11.3 คหกรรม

- ผ้าและเครื่องแต่งกาย
- อาหารและโภชนาการ
- คหกรรมทั่วไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

11.4 เกษตรกรรม

- สัตวบาล
- พืชกรรม
- ช่างเกษตร
- อุตสาหกรรมเกษตร
- ธุรกิจเกษตร
- เทคนิคเคมี
- เทคนิคการเกษตร

11.5 ศิลปหัตถกรรม

- การดนตรี
- วิจารณ์ศิลป์
- ศิลปประยุกต์

12. ท่านต้องการให้เปิดสอนวิชาชีพสาขาใดนอกเหนือจากที่ท่านตอบในข้อ 11 แล้ว
(โปรดอย่าตอบซ้ำกับข้อ 11)

1. ....
2. ....
3. ....

13. ท่านจบ ม.3 แล้วประสงค์เรียนต่อด้านวิชาชีพ ท่านคิดว่ามีข้อจำกัดที่ไม่อาจเรียนได้ เพราะ

- มีข้อจำกัดทางการเงิน
- วิชาชีพที่มีเปิดสอนไม่ตรงตามความต้องการ
- ผู้ปกครองไม่ประสงค์ให้เรียน
- อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

14. วิชาที่ท่านทำคะแนนได้มากที่สุดเสมอมา คือ .....

15. วิชาที่ท่านทำคะแนนได้น้อยที่สุดเสมอมา คือ .....

16. วิชาที่ชอบมากที่สุดขณะนี้ คือ .....

17. วิชาที่ชอบน้อยที่สุดในขณะนี้ คือ .....

ตอนที่ 2

แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาที่ท่านเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะสาขาวิชาที่ท่านเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพ
ไว้เป็นอันดับ 1 นั้นเพียงใด โดยกาเครื่องหมาย / ลงในช่องที่เตรียมไว้ต่อไปนี้

ข้อที่	องค์ประกอบเกี่ยวกับ ลักษณะวิชาชีพ	รู้และเข้าใจในลักษณะสาขาวิชาชีพและอาชีพ			
		มากที่สุด	มากพอ สมควร	เพียง เล็กน้อย	ไม่รู้และไม่ เข้าใจเลย
1.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้นข้าพเจ้า รู้และเข้าใจว่าเมื่อเรียนจบแล้วมี งานทำ				
2.	ข้าพเจ้ารู้และเข้าใจถึงคุณสมบัติ ด้านสติปัญญา ความรู้ รูปร่างของคน ที่จะเรียนและประกอบอาชีพตาม วิชาที่เลือกไว้เป็นอันดับหนึ่ง				
3.	ข้าพเจ้ารู้และเข้าใจถึงความต้องการ บุคคลที่เรียนจบวิชาชีพที่เลือกเรียนไว้				
4.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้นข้าพเจ้า รู้และเข้าใจว่าเมื่อเรียนจบแล้ว ประกอบอาชีพมีรายได้ดี				
5.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้นข้าพเจ้า รู้และเข้าใจว่าเมื่อเรียนจบแล้ว ประกอบอาชีพมีโอกาสก้าวหน้า				
6.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้นข้าพเจ้า รู้และเข้าใจว่าต้องใช้อุปกรณ์ใดบ้าง ในการเรียนและประกอบอาชีพ				
7.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้นข้าพเจ้า รู้และเข้าใจว่ามีกฎหมายควบคุม				
8.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้นข้าพเจ้า รู้และเข้าใจว่ามีความสำคัญต่อชุมชน				
9.	วิชาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ นั้นข้าพเจ้า รู้และเข้าใจว่าผู้ปกครองยินดี สนับสนุนให้เรียนจนสำเร็จ				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3

แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียนสายอาชีพ

ข้อความในแต่ละข้อจะมีคำตอบไว้ให้เลือกตอบ 5 ช่อง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องใดช่องหนึ่งของทุก ๆ ข้อตามความเป็นจริง

- มากที่สุด   หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจและอิทธิพลจากสิ่งนั้นโดยตรง
- มาก   หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจและอิทธิพลจากสิ่งนั้นเป็นส่วนใหญ่
- ปานกลาง   หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจและอิทธิพลจากสิ่งนั้นพอประมาณ
- น้อย   หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจและอิทธิพลจากสิ่งนั้นบ้างเล็กน้อย
- ไม่ - เลย   หมายความว่า ท่านไม่ได้รับแรงจูงใจและอิทธิพลจากสิ่งนั้นเลย

ตัวอย่าง

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย
1.	บิดาเป็นผู้แนะนำให้เรียน					
2.	ครูแนะนำและแนะแนวทางให้					
3.	เรียนตามเพื่อน ๆ ที่รักและชอบพอกัน					

1. ถ้าท่านเลือกเรียนเพราะบิดาของท่านเป็นผู้แนะนำโดยตรงก็กา ✓ ลงในช่องมากที่สุด
2. ถ้าท่านเลือกเรียนเพราะครูมีส่วนช่วยแนะนำเพียงเล็กน้อยก็กา ✓ ลงในช่องน้อย
3. ถ้าท่านไม่ได้เลือกเรียนตามเพื่อนก็กา ✓ ลงในช่อง ไม่ - เลย

เมื่อท่านเข้าใจดีแล้ว โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้อย่างละเอียด และพิจารณาให้ดีแล้ว
จึงตอบ เพื่อเป็นการสำรวจว่าจะอะไรเป็นแรงจูงใจหรืออิทธิพลให้ท่านเลือกเรียนสายอาชีพ

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย
<u>ด้านบุคคล</u>						
1.	บิดาเป็นผู้แนะนำให้เรียน					
2.	มารดาเป็นผู้แนะนำให้เรียน					
3.	เรียนตามพี่ ๆ น้อง ๆ และญาติสนิท					
4.	เรียนตามเพื่อน ๆ ที่รักและชอบพอกัน					
5.	ครูประจำชั้นแนะนำให้เรียน					
6.	ครูแนะแนวแนะนำให้เรียน					
7.	ผู้อุปการะทางด้านการเงินแนะนำให้เรียน					
8.	เลือกเรียนด้วยตนเอง					
9.	คนส่วนมากนิยมเรียนสายนี้					
<u>ด้านการเงิน</u>						
1.	บิดามารดามีฐานะทางการเงินดีพอที่จะ จะอุดหนุนให้เรียนจนสำเร็จ					
2.	เคยทราบว่า การเรียนในสายวิชาชีพมี โอกาสทำงานหารายได้ในขณะที่กำลัง เรียนได้					
3.	ทราบว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาจากสายวิชาชีพ จะทำงานได้ง่ายรายได้ดี					
4.	ประกอบอาชีพอิสระได้มีโอกาสร่ำรวยได้เร็ว					
5.	สถานประกอบการภาคเอกชนจ้างผู้เรียน จบสายวิชาชีพเงินเดือนสูง					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย
6.	ทราบว่ามีเมื่อเรียนสำเร็จออกไปประกอบอาชีพส่วนตัวก็มีรายได้ดี					
7.	มีรายได้ดีเพราะสามารถประดิษฐ์สิ่งของซ่อมแซมของใช้ หรือมีรายได้ดีจากงานการให้บริการ					
8.	ไม่มีทุนเล่าเรียนจึงอยากจะออกไปประกอบอาชีพหลังจากเรียนสำเร็จระดับปวช. .... <u>ด้านความถนัด ความสนใจ เหตุผลส่วนตัว</u>					
1.	วิชาชีพที่เลือกเหมาะกับสติปัญญาและความสามารถของข้าพเจ้า					
2.	มีความถนัดและสนใจวิชาต่าง ๆ ในประเภทวิชาชีพที่เลือก					
3.	บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยของข้าพเจ้าเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพที่เลือก.....					
4.	วิชาที่เปิดสอนมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน					
5.	ต้องการเรียนวิชาชีพเพราะไม่ต้องท่องจำ					
6.	ต้องการเรียนเพื่อรับช่วงงานจากบิดามารดา					
7.	ต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพส่วนตัว					
8.	สถานภาพทางการเงินเหมาะที่จะเรียนวิชาชีพที่เลือก					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย
9.	ร่างกายและสุขภาพเหมาะที่จะเรียน วิชาชีพที่เลือก					
	<u>ด้านเกียรติยศชื่อเสียง</u>					
1.	ทราบว่าเรียนสำเร็จวิชาชีพแล้วจะเป็น กำลังในระดับกลางที่ประเทศกำลัง ต้องการ					
2.	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะ และเทคนิคต่าง ๆ เฉพาะตัวแต่ละ บุคคล					
3.	ต้องการประกอบอาชีพที่เลือกเพราะ เคยเห็นผู้ประกอบการที่มีความ เจริญรุ่งเรือง					
4.	ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและ ประเทศชาติกำลังต้องการ					
5.	ต้องการประกอบอาชีพอิสระโดยใช้ความ สามารถพิเศษเฉพาะตัว					
	<u>ด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้า</u>					
1.	ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัวที่เป็นอิสระ					
2.	ต้องการประกอบอาชีพที่แต่งกายตามสบาย ไม่มีพิธีรีตอง					
3.	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง แม้จะเสี่ยงต่ออันตราย					
4.	ต้องการเรียนวิชาชีพเพราะหารายได้ พิเศษในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ได้					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อหยุดตีพิมพ์ให้ใช้ประโยชน์ตามราคา

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกเรียน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย
5.	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง แม้จะต้องใช้กำลังกาย					
6.	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่มีการปลดเกษียณอายุ					
7.	ต้องการประกอบอาชีพที่หางานทำได้ง่าย					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

นายไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย เกิดเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2485 อำเภอเมือง
สุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (บข.บ) จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เมื่อ พ.ศ.2507 ประกาศนียบัตรประโยคครูพิเศษมัธยม (พม.) พ.ศ.2523

เริ่มทำงานครั้งแรกในบริษัทค้าวัสดุก่อสร้าง จำกัด ในเครือบริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด
ตั้งแต่ พ.ศ.2512 ดำรงตำแหน่งผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการโรงเรียนสหวิทย์ อำเภอเมืองสุพรรณ
บุรี จังหวัดสุพรรณบุรี พ.ศ.2523 ก่อตั้งและดำรงตำแหน่งผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ อาจารย์
ใหญ่ โรงเรียนสหวิทย์พาณิชย์ อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี จนถึงปัจจุบัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้